

Giới thiệu Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời

Thể loại: Ngôn tình, sủng, hiện đại

Anh - một thân phận tôn quý, cậu chủ nhà họ Lệ cao không thể chạm tới, cũng là bá chủ của giới thương nhân, quý tộc lãnh đời.

Còn cô, một cô gái với thân phận không thể phổ thông hơn, bị mẹ kế ghét bỏ, vô cùng đáng thương. Một lần ngoài ý muốn, anh xuất hiện trong thế giới của cô. Từ đó, cung chiêu, sủng ái cô tới không biết trời đất...

Toàn bộ thành phố S đều biết, Lệ thiếu cô một bảo bối nhỏ mà anh ngấm trong miệng cũng sợ tan, chỉ sợ cô sẽ chịu oan ức. Tự mình hướng dẫn bài tập cho cô, chơi với cô, ngay cả là làm trò cười cũng muốn cô được vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ngủ với Lệ thiếu

"Này, mình hỏi cậu... Cả thành phố S này, gen của người đàn ông nào là tốt nhất? Tuổi tác không chênh lệch với mình quá nhiều là được!"

"Còn cần phải hỏi sao, đương nhiên là cậu hai nhà họ Lệ - Lệ Quân Đình."

"Lên Quân Đình... Cậu có lộ trình của anh ta không? Mau cho mình..."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cậu muốn làm gì? Loại gia đình siêu cấp giàu có như nhà họ Lệ này tuyệt đối đừng nên trêu chọc, bằng không, cậu nhất định sẽ gặp rắc rối không nhỏ đâu!"

"Yên tâm, yên tâm, mình không làm gì cả, chỉ là muốn tìm cậu hai nhà họ Lệ đó mượn chút đồ mà thôi. Cậu nói cho mình lộ trình là được, còn lại, để tự mình lo liệu."

Thoát khỏi khung chat, Nguyễn Mạnh Mạnh ôm lấy điện thoại ở trước ngực.

Cô nhìn lên bia mộ trước mặt, ở đó là ảnh chụp của một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cánh mũi cô khẽ mấp máy, nhẹ nói: "Chỉ, chị yên tâm, em sẽ không để tâm huyết của chị rơi vào tay những người đó. Lời chị nói em đều nhớ, em tuy rằng không có tài năng như chị, nhưng em sẽ dùng cách của mình, thay Nguyễn Thị Bồi dưỡng một người nối nghiệp xứng đáng!"

* * *

Đêm đó, thành phố S, tầng cao nhất của khách sạn Thất Tinh Quán, cửa phòng vip dễ dàng bị một bàn tay phá đi khóa cửa.

Một thân ảnh nhỏ nhắn bước vào phòng.

Trong phòng một màu đen kịt, đèn tắt, không nhìn rõ thứ gì.

May là ngũ giác của Nguyễn Mạnh Mạnh từ nhỏ đã rất tốt, trời sinh nhạy bén, khả năng cảm giác và trí nhớ rất tốt.

*Ngũ giác: Gồm thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác và vị giác!

Vừa mới bước vào phòng, cô liền phát hiện sau cửa còn có một tia hồng ngoại của thiết bị chống trộm.

Lấy tay phá hủy cái máy báo động này, Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này yên tâm xoay người, can đảm đi vào trong.

Căn cứ theo lời của người bạn cô nói, đêm nay, cậu hai nhà họ Lệ - Lệ Quân Đình sẽ nghỉ tại đây.

Nguyễn Mạnh Mạnh bước qua phòng khách, đi thẳng vào phòng ngủ, bước tới bên cạnh giường, quả nhiên mơ hồ nhìn thấy một người đàn ông đang ngủ.

Trước tiên đánh đối phương ngất xỉu, hay là hạ thuốc trước?

Không được, nếu như đánh ngất xỉu rồi thì làm sao làm được chuyện kia chứ?

Quên đi, cô không quan được nhiều như vậy, trực tiếp dùng sức!

Nguyễn Mạnh Mạnh cô mặc dù không phải là người giỏi tính toán, chỉ là trời sinh rất khỏe, muốn đánh úp một người đàn ông còn phải sợ anh ta phản kháng sao?

Cô từ nhỏ đã được người chị thiên tài của mình che chở, cho nên dù khi còn bé đã mất mẹ, cha cô lấy vợ hai, chị cô cũng chưa từng để cô một lần bị mẹ kế bắt nạt.

Hon nữa, cũng bởi vì mọi việc đều có chị gái đỡ cho, khiến cô dần dần có chút kiểu ngạo cùng xung động, chuyện mà cô muốn ra tay thì tuyệt sẽ không nhường nhịn.

Thuần thực coi quân áo của mình, cảm thấy thứ "đạo cụ" cô đã chuẩn bị từ sớm, sau đó nhảy lên giường.

Ai biết, vừa mới bước tới trên giường, cái cổ đã bị người đàn ông kia kẹp chặt.

Lệ Quân Ngự từ lúc Nguyễn Mạnh Mạnh phá cửa bước vào, anh đã mở mắt tỉnh lại.

Anh bất động, chỉ là muốn nhìn xem đối phương rốt cuộc là muốn làm gì.

Bị Lệ Quân Ngự giữ chặt cổ, Nguyễn Mạnh Mạnh rõ ràng bị sững sốt.

Dù là trong bóng đêm, cô cũng có thể mơ hồ nhìn thấy người đàn ông bị cô "đề" phía dưới, có một đôi mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Con mắt sâu thẳm, giống như vực sâu không thấy đáy.

Khoảng cách gần như thế, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chỉ một cái liếc mắt như vậy, đã khiến cô thiếu chút nữa bị cuốn vào trong.

Trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh đập thình thịch, sống mười chín năm, lần đầu tiên cô có cảm giác trái tim mình "mất phanh" như vậy.

Cô thầm kinh hãi, đại khái là hành động mờ ám của mình bị đối phương nhìn ra, nên tim mới có thể đập nhanh như vậy.

Mà cùng lúc đó, Lệ Quân Ngự với đôi mắt càng tỉnh táo hơn, nhìn cô gái mà anh vừa mới bắt được.

Cô có một đôi mắt long lanh rung động lòng người, hàng mi cong vút xinh đẹp khẽ chớp.

Đôi mắt sáng như sao đó khi nhìn về phía anh thì lộ ra sự dịu dàng, đôi môi xinh đẹp khẽ nhếch lên để lộ má lúm đồng tiền, mái tóc đen như gấm, làn da trắng như tuyết.

Tầm mắt đi xuống, đôi mắt phượng của Lệ Quân Ngự nhất thời buộc chặt.

Cô vậy mà, lại đang ngồi trên người anh!

Thân hình xinh đẹp gọi cảm, tư thế ngồi mập mờ, như lời mời gọi khiến đối phương không thể từ chối.

Cô gái trước mặt, giống như một thiên sứ tinh khiết, đáng đáp niềm mại, đơn giản khiến cho đàn ông không tự chủ mà sinh ra suy nghĩ muốn bảo vệ.

Cô vào lúc này, tòa ra một tia dụ hoặc không thể phản kháng.

Bên người Lê Quân Ngự anh, thứ không thiếu nhất chính là mỹ nhân.

Mặc dù những người có ý định tới gần anh đều bị anh xử đẹp, thế nhưng những cô gái đẹp anh gặp qua không phải là ít.

Nhưng giờ khắc này, Lê Quân Ngự không thể không thừa nhận, người thiếu nữ này, so với những người phụ nữ anh từng gặp trước kia, còn đẹp hơn gấp trăm lần.

Trong không khí tràn ngập không khí mập mờ.

Lê Quân Ngự phát hiện, thân thể của anh vậy mà lại có phản ứng với cô gái mềm mại, xinh đẹp này...

Đôi mắt híp lại, đẩy mắt anh xẹt qua một tia nguy hiểm.

"Cô... hạ thuốc tôi?"

Âm thanh lười biếng, giọng nói đầy từ tính, ừm... Cũng không tệ.

Nguyễn Mạnh Mạnh đối với gen chất lượng tốt này mà bạn giới thiệu cho cô rất hài lòng.

"Đừng vậy, tôi đã đến chắc chắn sẽ có chuẩn bị..." Nguyễn Mạnh Mạnh cười cười giờ bình thuốc trong tay vừa bị cô bóp vỡ, đôi mắt hiện lên ý cười mê người.

Thứ thuốc mua ợ chợ đêm này, quả nhiên có tác dụng.

Có người còn nói, chỉ cần đánh loại thuốc này, cho dù là con bò cũng sẽ không chịu nổi ham muốn.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nhìn bàn tay của người đàn ông đang đặt trên cổ mình, dùng giọng nói nũng nịu, mềm mại như đang nói thầm: "Anh Lê đừng nóng giận, tôi chỉ là muốn tới mượn một chút đồ. Anh yên tâm, chờ qua đêm nay anh sẽ không còn nhớ tôi, mà tôi, cũng sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh, hai chúng ta không còn liên hệ!"

Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh chủ động với tới vạt áo trên người anh, ép xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Tạm biệt, lần đầu tiên của cô

Đau nhức đầu nhức đau nhức...

Cơ thể Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới cảm thấy vô cùng đau nhức, tay chân như nhũn ra, nơi nào đó lại càng đau đớn ề ảm hơn, không biết dùng từ gì để hình dung.

Bọn bán thuốc kia quả nhiên không có lừa người, hiệu quả của thuốc này đúng là ngay cả con bò cũng chịu không nổi.

Lê Quân Đình tối qua đã làm với cô không biết bao nhiêu lần, phải mãi tới hừng đông anh mới chịu yên lặng đi vào giấc ngủ.

Mà người khởi xướng là cô đây thì lại bị chơi đùa tới thế thảm, trên người hầu như không còn một chỗ nào là lành lặn.

Cô chỉ có thể tự an ủi mình, tất cả là vì một giống gen tốt.

Số lần càng nhiều, xác suất trúng càng cao nha.

Sau khi thu dọn sạch sẽ, liếc nhìn người đàn ông trên giường một lần nữa.

Ừm, an tâm như vậy, đối phương không có tính lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới yên tâm ngắm nhìn khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ trước mặt.

"Lê Quân Đình, sao anh có thể đẹp như vậy chứ..." Tuy là nhìn không rõ lắm, thế nhưng ở trong điều kiện thiếu ánh sáng, ngũ quan của người đàn ông đó vẫn hiện lên một cách đầy thâm thúy.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhận không được dùng tay vuốt vì hàng lông mi của anh.

Hàng lông mi đen như mực, dùng đầu ngón tay xẹt qua, có thể cảm giác được một khí chất tự phụ mà lạnh lùng.

Cho dù là đang ngủ, người đàn ông này, vẫn luôn mang theo một sự kiêu ngạo không hề nhỏ.

"Anh Lê, nghe nói anh còn trẻ mà đã được ợ tham gia họp ban giám đốc, anh nhất định giống như chị tôi, vô cùng thông minh..."

Chỉ cần thông minh là đủ rồi, cô từ nhỏ đã được sự che chở của chị gái mà lớn lên.

Trừ ăn uống vui đùa ra, đối với những chuyện trong cô ty thì cô một chữ cũng không biết.

Mất thấy người phụ nữ kia lại mang thai, nếu như cô còn không nhanh tay, vậy thì công sức cả đời của chị gái sẽ bị rơi vào trong tay bọn họ.

Nghe vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh sờ sờ khuôn mặt tuấn mỹ của anh một lần nữa, sau đó đứng lên.

"Được rồi, tôi phải đi... Lê thiếu, cảm ơn sự cống hiến của anh. Hy vọng từ nay về sau, chúng ta vĩnh viễn không phải gặp lại. Anh yên tâm, sau này nếu như anh chết, tôi sẽ đặt cho anh một cái bài vị ở nhà mình, để Bảo Bảo của chúng ta mỗi ngày đều thấp hương cho anh."

Nói xong hết thấy, Nguyễn Mạnh Mạnh hướng về phía anh vẫy vẫy tay chào.

Xoay người, chuẩn bị rời đi.

Nhưng trong chốc lát, cô liền xoay ngược trở lại, nhẹ nhàng đặt lên trán anh một nụ hôn.

Dù sao, đây cũng là người đàn ông đầu tiên của cô sau 19 năm cuộc đời.

Cô nở một nụ cười về phía anh, sau đó, dứt khoát rời đi...

Chờ sau khi cô rời đi, người đàn ông trước sau vẫn nhắm hai mắt như đang ngủ say, ngón tay khẽ giật giật.

* * *

Mới ra khỏi khách sạn, Nguyễn Mạnh Mạnh mở điện thoại di động lên, đã thấy hơn 50 thông báo mới.

Tất cả đều là thông báo của Mộ Cảnh Hành, gọi tới sáng nay.

Cô lập tức gọi lại.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, tiểu tử tông của tôi, sao bây giờ cậu mới trả lời điện thoại?"

"Tôi hôm qua không phải mình nói là đi mượn gen tốt sao, vừa rồi mới mở lại điện thoại!"

Gen tốt này chính là do Mộ Cảnh Hành đi tìm cho cô, cậu ta còn ngạc nhiên cái rắm.

"Mình nói này Mạnh Mạnh, cậu tối qua... thực sự thành công sao?" Đầu bên kia điện thoại, âm thanh của Mộ Cảnh Hành đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Lệ thiếu, đây chính là cậu hai nhà họ Lệ siêu cấp giàu có đó nha.

Cậu ta còn tưởng rằng Nguyễn Mạnh Mạnh đến khách sạn rồi, ngay cả tầng cao nhất cũng không thể đi lên, sẽ thất bại mà trở về.

Đôi mắt hạnh phúc của Nguyễn Mạnh Mạnh nheo lại, dùng giọng uy hiếp nói: "Mộ Cảnh Hành, cái gì mà thực sự thành công... Lệ nào Nguyễn Mạnh Mạnh mình trong mắt cậu, vô dụng như vậy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mau về nhà, nhà cậu đã xảy ra chuyện!

Bảng khai báo tài vụ của vừa nhìn đã muốn ngất, nhưng điều đó không có nghĩa là ở các phương diện khác cô đều yếu.

Tốt xấu gì Nguyễn Mạnh Mạnh cô cũng thi đỗ trường cao trung uy tín, học sinh năng khiếu của trường thể dục tốt nhất thành phố.

Lại cộng thêm phản ứng nhanh, nhanh nhẹn, nên cô dù hàng năm vẫn luôn đội sổ, nhưng vì đã dành về cho trường học một đồng cúp nên không có bị đuổi học.

Tài xế phía trước nghe lời nói của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhin không được nhìn lên qua gương chiếu hậu.

Tài xế liếc cô vài cái, thực sự không rõ, rõ ràng là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như tiền nữ, làm sao có thể nói chuyện kích động như vậy chứ.

"À, không phải không phải, chị Nguyễn đây anh minh thần vũ, cậu đã ra chiêu thi đừng nói là cậu nhà họ lệ, cho dù là người kia của nhà họ Lệ, nổi tiếng trong giang hồ là "hoạt diêm vương" cũng đều dễ như trở bàn tay!"

Mộ Cảnh Hành cũng không dám đắc tội với Nguyễn Mạnh Mạnh đâu.

Tuy là cô có một khuôn mặt hết sức ngây thơ, thể nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện của cô khi còn bé, nhiều lần không ưa liền lập tức đánh nhau, vậy nên đối với gương mặt này, Mộ Cảnh Hành hết sức cẩn thận.

"Được rồi được rồi, đừng nịnh hót nữa. Sáng nay cậu gọi cho mình cả mấy chục cuộc, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"À, suýt nữa thì quên mất. Mạnh Mạnh, cậu mau về nhà đi, nhà cậu đã xảy ra chuyện rồi!"

* * *

"Cô hai, rốt cuộc có cũng đã trở về rồi..." Nguyễn Mạnh Mạnh vừa bước vào phòng khách, người làm trong nhà, Lý tẩu liền tiến lên đón tiếp.

"Dì Lý, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được tiếng động trên tầng hai liền ngừng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy mấy người bốc vác đi ra từ trên tầng hai.

"Là bà chủ, quả thực bà ấy đã kêu người tới dọn nhà, muốn dọn dẹp toàn bộ đồ đạc trong phòng của cô cả, muốn dọn để cho người khác dọn vào ở."

"Cái gì?" Sắc mặt Nguyễn Mạnh Mạnh đại biến, không chút nghĩ ngợi liền chạy lên lầu.

Người chị của cô, vừa mới mất không lâu, những người này đã không chịu được muốn xóa bỏ hoàn toàn vết tích của chị ấy.

Cô không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

"Anh, bỏ ra, không được phép đi chuyển bất cứ thứ gì trong căn phòng này!" Nguyễn Mạnh Mạnh vọt tới phòng của chị gái, vừa lúc nhìn thấy một công nhân bốc vác đang chuẩn bị lấy khung ảnh chụp chị cô xuống!

Vài người làm nghe được âm thanh thì quay đầu, trong nháy mắt khi nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, ánh mắt không khỏi lộ ra sự thất thần.

Một khuôn mặt quá đẹp tới hoàn mỹ, so với người vừa chỉ thị bọn họ làm việc còn muốn đẹp hơn.

Có thể nói, ngay cả những vị minh tinh nổi tiếng trên ti vi, cũng không thể sánh bằng.

Người quản lý đội bốc vác có gắng lấy lại giọng nói của mình: "Cô, cô đây... chúng tôi đã nhận tiền làm việc, đây là việc của chúng tôi!"

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyễn Mạnh Mạnh hiện lên sự chua chát, không nói hai lời, lấy trong ví ra một xấp tiền: "Tốt, vậy không cần các anh làm nữa, để đồ lại chỗ cũ, cầm chỗ tiền này rồi biến đi!"

Ba người đàn ông trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

Nguyễn Mạnh Mạnh lấy ra chỗ tiền, nhìn độ dày, chắc chắn không dưới ba ngàn.

Bọn họ có ba người, vậy mỗi người sẽ có một ngàn.

Không có ai chê tiền cả, huống chi cô bé trước mặt lại là một cô bé xinh đẹp như vậy, khuôn mặt như búp bê.

"Được..."

Người kia vừa mới bằng lòng, bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới một âm thanh cay nghiệt của phụ nữ.

"Không được đi, dọn sạch căn phòng này, tôi cho mỗi người các người thêm ba ngàn tiền công!"

Một người phụ nữ bụng lớn đi đến.

Mấy người làm lập tức nhận ra, đây chính là người đã gọi bọn họ tới đây.

Nguyễn Mạnh Mạnh xoay người nhìn người mẹ kế Tần Phương này, còn có em gái cùng cha khác mẹ của cô Nguyễn Kiều Kiều, đây mất lộ ra tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tức giận mẹ kế

"Tần Phương, cô đừng có quá phận, đây là phòng của chị tôi, nếu cô dám động vào thì đừng trách tôi không khách khí..."

Trong lời nói của Nguyễn Mạnh Mạnh tràn ngập sự uy hiếp, Tần Phương cùng Nguyễn Kiều Kiều đều có thể nghe ra.

Hai người không khỏi lui về phía sau một chút, đồng thời có chút sợ hãi.

Nhà họ Nguyễn có ai mà không biết tới lịch sử huy hoàng của Nguyễn nhị thiếu thư này đã làm bao nhiêu người bị thương chứ.

Chỉ là, Tần Phương nhìn cái bụng đã hơn tám tháng của mình, liền lập tức có thêm can đảm.

Bà ta vỗ về cái bụng cười nhạt: "Nguyễn Mạnh Mạnh, mày đừng tưởng tao sợ. Trong bụng tao có thể chính là người nối dõi duy nhất của nhà họ Nguyễn, nếu mày dám đụng vào tao, đừng nói bà nội mày, ngay cả ba mày cũng sẽ cho mày biết mùi..."

Tần Phương ý vào điểm này, mới dám vào lúc Nguyễn Thị Thi vừa mất không được bao lâu liền bắt đầu làm càn.

Trong bụng của cô ta, chính là vương miện của nhà họ Nguyễn.

Chỉ cần đứa con này sinh ra, đừng nói là Nguyễn Thị Thi đã chết kia, dù là cô còn sống đi nữa thì cả nhà họ Nguyễn này cũng không ai làm gì được cô ta.

Ha, càng không nói, Nguyễn Mạnh Mạnh này cả đời chị biết dựa hơi chị gái, còn bản thân cô thì làm được gì chứ.

Nghe vậy, Tần Phương liền hất mặt, nói với đám người làm: "Các người mau lên, ném hết đồ đạc trong phòng ra cho tôi, cả những tấm ảnh rồi cúp, huy chương kia nữa, tất cả đều ném đi, nhìn thấy là ngứa mắt!"

"Ai dám, cô ta tra ba ngàn, tôi trả các người thêm bốn ngàn!"

"Ha, mày có nhiều tiền như vậy sao? Mày cũng đừng quên, chị mày đã chết. Có tin chị cần tao nói vài câu với bà nội, thế của mày lập tức sẽ bị đóng băng không?"

Hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh nhất thời dừng lại.

Đồ đạc, nếu như có thể giữ lại được chỗ đồ này của chị gái, coi như thế của cô có bị đóng lại cô cũng chấp nhận, thế nhưng...

Tần Phương căn bản không để Nguyễn Mạnh Mạnh vào trong mắt, cong môi nói: "Các người mau làm đi, tiền không thành vấn đề, còn con đàn bà chết tiết này, cô ta ra bao nhiêu tiền, tôi trả nhiều hơn cô ta một ngàn!"

Ha, muốn đấu với cô ta, Nguyễn Mạnh Mạnh cô còn kém xa lắm!

"..." Nguyễn Mạnh Mạnh nóng nảy, hận không thể tát cho người phụ nữ này một cái.

Thế nhưng Tần Phương đang mang thai, hơn nữa đó còn là con của ba.

Dù không phải, cô cũng sẽ không muốn ra tay với một phụ nữ có thai.

Rời vào đường cùng, Nguyễn Mạnh Mạnh không thể làm gì ngoài việc hy vọng nhìn về phía mấy người làm.

"Xin các anh đừng mang đi, căn phòng này rất quan trọng đối với tôi!"

Con mắt của cô lúc này đã long lanh nổi lên hơi nước.

Trong mắt dường như có nước, dường như không, cô khẽ cắn môi dưới, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ ra sự quật cường, ngược lại càng khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

"Cái này..." Người dẫn đầu đám người làm khó xử.

Những chuyện của nhà giàu này, bọn họ không hiểu, nhưng cô bé trước mặt này quả thực là có chút đáng thương.

"Còn không mau làm đi, đừng để tôi báo với cấp trên của các người..." Tần Phương tức giận, không hiểu đám người ngu xuẩn này còn đang do dự điều gì nữa.

"Đây là phòng của chị tôi, chị ấy vừa mới qua đời..."

Một câu nói của cô vừa nói ra, lập tức đánh mạnh vào tai mấy người kia.

"Anh Chu, hay là chúng ta không làm nữa!"

"Đừng vậy anh Chu, hay là đi thôi!"

"Vậy đi, chúng tôi không làm nữa." Người dẫn đầu thờ dãi.

"Cám ơn, cảm ơn các anh!" Khuôn mặt Nguyễn Mạnh Mạnh vui vẻ, đưa số tiền trong tay cho họ.

"Này này, mau quay lại... Các người quay lại cho tôi, ai cho các người đi hả..."

"Mấy tên ngu xuẩn các anh! Tôi có tiền, các người bị ngu hả... Tất cả trở lại cho tôi, mau quay lại..."

Giọng Tần Phương the thé vang lên, thế nhưng vô dụng.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý tới cô ta, đi tới trước bàn trang điểm của chị gái, tự tay mở ngăn bàn lấy một cái chìa khóa ra.

Cuối cùng, cô đi ra ngoài khóa cửa phòng lại.

Cùng lắm thì sau này, mỗi cuối tuần cô sẽ tới đây dọn dẹp một lần.

Còn những đồ đạc đó của chị gái, cô nhất quyết sẽ không cho ai đụng vào.

Kể cả là nơi này, Nguyễn Thị!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vu oan hãm hại 1

"Mấy... Nguyễn Mạnh Mạnh, người phụ nữ chết tiết này, ai cho phép mày khóa cửa phòng lại hả..."

Tần Phương mới vừa hò hét đám người làm kia xong, xoay người lại vừa lúc thấy Nguyễn Mạnh Mạnh đang khóa cửa phòng lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý tới cô ta, khóa chặt cửa lại xong, liền cất chìa khóa vào trong túi, coi Tần Phương như không khí đi về phòng của mình.

Nhìn biểu hiện này của Nguyễn Mạnh Mạnh, Tần Phương tức giận đến cả người đều run rẩy.

Nguyễn Thị Thi và Nguyễn Mạnh Mạnh trong mắt cô ta chỉ là đồ bỏ đi, mãi mãi cũng không thể thay đổi.

Từ một năm trước đã là như vậy rồi!

Nghe tới lúc đó, cô ta thật vất vả mới có thể chính thức gả vào nhà họ Nguyễn, cho rằng từ nay về sau có thể ở đây tự do làm mưa làm gió.

Ai biết, vợ trước của Nguyễn Triệu để lại hai cô con gái, dĩ nhiên không hề nề mặt cô ta chút nào.

Hết lần này tới lần khác cô ta giờ trò, nhưng Nguyễn Triệu mặc dù chẳng hoa, nhưng lại rất thương con gái, cô ta căn bản không có cách nào xử lý hai người.

Khi đó, Nguyễn Thị Thi vẫn còn là cô bé mười mấy tuổi, Nguyễn Mạnh Mạnh nhỏ hơn, còn chưa đủ mười tuổi.

Kết quả, một người chỉ số IQ cao tới biến thái.

Mười mấy tuổi đã cầm trên tay bằng tốt nghiệp của MBA, chỉ mấy năm đã ngồi lên vị trí tổng giám đốc điều hành của Nguyễn Thị.

Một người khác, mặc dù không thông minh như chị của cô, nhưng trời sinh khỏe mạnh, cho dù ngoài miệng nói không lại cô ta, nhưng chỉ cần cô khẽ búng tay một cái là Tần Phương cô ta sẽ ăn đủ ngay.

Hai chị em nhà này, trong mười một năm ở đây, vẫn luôn là cái gai trong lòng của cô ta.

Đến tận năm nay, vốn cho là cô ta khó có thể mang thai, cuối cùng lại ngoài ý muốn có thai.

Mà cái gai lớn nhất là Nguyễn Thị Thi vậy mà lại bị tai nạn chết.

Tần Phương lúc này mới có cơ hội lật người ở trong nhà họ Nguyễn.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, mày đứng lại đó cho tao, không được đi!"

Tần Phương vẫn muốn xử lý Nguyễn Mạnh Mạnh, ý vào cái bụng lớn của mình, liền to gan chạy tới túm cổ lại.

"Bỏ ra!" Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không muốn để ý tới người phụ nữ này: "Tôi muốn về phòng, cô không buông tay, đừng trách tôi không khách khí!"

"Được, cô muốn đánh tôi? Tôi đi, đánh vào đây này, đánh vào bụng tôi này!" Tần Phương ưỡn cái bụng tám tháng của mình ra, khiêu khích Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Thần kinh..." Nguyễn Mạnh Mạnh mặc kệ cô ta, bước vòng qua đi về phòng.

"Kiều Kiều, chặn cô ta lại cho mẹ, Nguyễn Mạnh Mạnh có nếu hôm nay không đánh tôi, vậy đừng mong trở về phòng!" Tần Phương từ lúc mang thai đã được người nhà họ Nguyễn vô cùng chăm sóc, lúc này sớm đã quên mất nếu Nguyễn Mạnh Mạnh thực sự muốn đánh, cô ta sẽ thể thảm thể nào.

Cô ta cho Nguyễn Kiều Kiều chặn phía sau, chính mình đứng ở phía trước.

Hai mẹ con đứng trên hành lang, ngang ngược chặn đường quay lại phòng của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Mẹ kiếp hai con hàng này!

Nguyễn Mạnh Mạnh thực sự muốn đánh cho hai mẹ con nhà này một trận.

Nhưng cô biết, như vậy không thể được, nếu làm vậy liền trúng kế của hai người họ rồi.

Nguyễn Mạnh Mạnh trong lòng thầm mặc niệm: "Thế giới này rất tươi đẹp, không nên tạo nghiệt, không tốt, không tốt..."

Sau đó, hít sâu một hơi, quay đầu lại muốn đi tới cầu thang.

Tạm thời cô không ở nói trong cái nhà này nữa, tốt nhất là tới chỗ Mộ Cảnh Hành đi.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, mày sợ cái gì! Không phải mày luôn không sợ ai sao, sao không ra tay đi?" Âm thanh Tần Phương đặc ý cười cười truyền đến từ phía sau.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhắm mắt làm ngơ, tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng cười lạnh sau lưng vẫn không ngừng truyền tới, Tần Phương không ngừng đi theo, vừa đi vừa chăm chọc cô.

Hừ...

Hít sâu một hơi, Nguyễn Mạnh Mạnh nắm chặt bàn tay lại đi xuống lầu.

Mới vừa đi được mấy bước, phía sau bỗng nhiên bị đẩy một cái.

Tần Phương bị Nguyễn Mạnh Mạnh xem như không khí thì liền tức giận, nhìn trên lầu chỉ có ba người, liền quyết định liều mạng, ra tay với cô.

Ai biết...

"Cô làm gì?" Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không di chuyển, nghiêng người sang một bên, nhúu mày nhìn cô ta.

"Mày, mày làm sao..."

Tần Phương hoảng sợ, không nghĩ tới mình dùng toàn bộ sức lực, vậy mà cũng không đẩy nổi cô.

Khoảng cách gần nhai, bị ánh mắt lạnh lùng của Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn, Tần Phương không tự chủ lui sang một bên.

Ai biết, vừa mới bước chân liền đập hụt.

"A..." Sắc mặt Tần Phương khê dôi, còn không kịp kêu cứu, cả người đã ngã xuống lầu.

"Tiểu Tâm..." Nguyễn Mạnh Mạnh vô thức đưa tay ra.

Tần Phương sợ hãi, theo bản năng muốn nắm lấy tay của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Thế nhưng cơ thể cô ta cứng kèn, Nguyễn Mạnh Mạnh thì sốt ruột cứu người nên trọng tâm không vững nữa.

"Rầm rầm rầm..."

Vài tiếng động lớn vang lên, sau đó cả biệt thự liền yên lặng.

Mãi hai giây sau, Nguyễn Kiều Kiều đứng phía trên mới phản ứng lại được.

"A, gọi xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương, chị đẩy mẹ ngã xuống lầu!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Vu oan hãm hại 2

Bệnh viện trung tâm thành phố, ngoài cửa phòng phẫu thuật.

"Ba..."

Một bàn tay nặng nề không chút lưu tình tát lên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Mày... Từ nhỏ đã là đến nhà họ Nguyễn chúng ta đòi nợ! Con tao đã làm gì mày, tại sao mày lại có thể độc ác như vậy! Xem tao đánh chết mày thể nào, con đàn bà độc ác..."

Vô số cái tát văng ra, kèm theo đó là tiếng gào thét của bà Nguyễn, đánh lên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

Trên đầu cô còn đang quấn băng vải, bác sĩ vừa mới băng bó xong, nay lại bị động tác của bà Nguyễn làm bung ra.

Trên miếng băng vải trắng tinh hiện lên màu đỏ thẫm của máu.

Tần Phương được đưa vào viện, bà Nguyễn cùng con gái là Nguyễn Tuyết vừa lúc đang ở bệnh viện chăm sóc ông Nguyễn, cho nên tới rất nhanh.

Nguyễn Tuyết cùng Nguyễn Kiều Kiều thì đứng một bên, nhìn bà nội đánh Nguyễn Mạnh Mạnh, không ai dám tiến lên khuyên ngăn.

Người xung quanh đứng xem rất đông, có người không nhìn được, muốn bước ra khuyên bảo.

Nhưng cuối cùng cũng thôi, người ta là bà nội đang dạy bảo cháu mình, dù có không vừa mắt hơn nữa cũng không phải là chuyện họ nên nhúng tay vào.

"Vi sao người nằm trong đó không phải là mày, vì sao? Mày từ nhỏ đã đầy, sẽ không biết đau, sao mày không vào đó nằm thay cho đứa con đáng thương của tao đi..."

Bà Nguyễn như muốn nổi điên rồi, đưa bàn tay mạnh mẽ cào một nhát lên chỗ vết thương của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Lập tức, máu chảy ra đỏ thẫm một mảng.

"A..." Nguyễn Mạnh Mạnh thở dốc vì bất ngờ, lui về phía sau.

Cô chỉ là không sợ đau, chứ không phải là không biết đau.

"Mày còn dám tránh, còn dám tránh? Mày hại đi của mày, mày dựa vào cái gì mà muốn tránh? Trong bụng đi mày là đứa cháu nối nghiệp của nhà họ Nguyễn, tao cho mày biết, tốt nhất cháu ngoan của tao đứng xáy ra chuyện gì, bằng không..."

Khuông mặt nhăn nhoe của bà Nguyễn co lại, dữ tợn nhìn cô: "Tao nhất định sẽ khiến cả đời mày sống không được yên ổn..."

"Mẹ, thì ra mọi người đang ở đây..." Đùng lúc này, một giọng nói thành thực của đàn ông vang lên, theo đó là tiếng bước chân truyền tới.

Ngay sau đó, người xung quanh nhìn thấy một người đàn ông trung niên thành thực, từ phía ngoài chen vào.

Đi theo phía sau ông còn có mấy người.

Người này chính là Nguyễn Triệu Thiên, cha của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ông ta sáng sớm nay đi đón mẹ của Tần Phương, khi trở về thì nhận được điện thoại, liền lập tức dẫn mẹ của Tần Phương và anh trai, chị dâu, chạy tới đây.

"Con tìm mọi người nửa ngày, trong điện thoại Tuyết Cầm không nói rõ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Mọi người sao lại đứng ở đây, Mạnh Mạnh... con bị thương sao?"

Nguyễn Triệu Thiên biến sắc, nhìn vết thương đó thẫm vết máu của Nguyễn Mạnh Mạnh thì cực kỳ đau lòng.

"Sao lại chảy nhiều máu như vậy, qua đây, ba đưa con đi tìm bác sĩ!"

Mẹ của Tần Phương sống tại Lâm Thành, bởi vì cô ta mang thai con trai nên Nguyễn Triệu Thiên vô cùng chiều chuộng cô ta.

Sáng sớm hôm nay, tự mình lái xe, dẫn theo anh trai của Tần Phương cùng chị dâu tới đón mẹ của cô ta về nhà ở.

Vừa rồi bà Nguyễn gọi điện báo cho ông ta, bởi vì sợ con trai biết được tin lái xe sẽ sốt ruột, nên không nói rõ cụ thể.

"Anh, anh còn quan tâm con bé xấu xa này sao, chính nó là người đẩy chị dâu xuống lầu, hại Tần Phương bây giờ còn đang nằm trong phòng phẫu thuật, đứa bé thì không biết có giữ được không!"

"Ba, con không có..."

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa rồi vẫn luôn im lặng, mãi đến khi Nguyễn Triệu Thiên tới, cô mới chịu mở miệng.

Bởi vì cô biết, bất kể cô nói cái gì, bà cùng người phụ nữ kia sẽ đều không tin.

Ở nơi này, trừ chị cô ra, cũng chỉ có ba là người tin tưởng cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn Nguyễn Triệu Thiên, viền mắt đỏ ửng: "Ba, con không có đẩy cô ấy, là chính cô ấy bước hụt nên mới bị ngã!"

"Hừ, Nguyễn Mạnh Mạnh, mày đừng coi tất cả đều là người ngu! Tần Phương mang thai bụng lớn như vậy, đi đâu cũng có người đỡ, đi nhanh cũng không dám... Nó là một người cẩn thận, làm sao có thể không cẩn thận ngã xuống, còn nữa... Lúc đó Kiều Kiều cũng có mặt, lẽ nào Kiều Kiều lại nói dối sao?"

Nguyễn Kiều Kiều ở trong mắt người nhà họ Nguyễn, chính là đứa con tiêu chuẩn nhất.

Cô ta mặc dù không thông minh như Nguyễn Thi Thi, nhưng từ nhỏ đã khá thông minh, ở trường học dành được rất nhiều giải thưởng, hầu như đã dán kín cả bức tường.

Chỉ bằng việc cô ta thi đỗ trường cao trung tư nhân, cũng đủ để bỏ rơi Nguyễn Mạnh Mạnh tận mấy con phố.

Nghe được lời của mẹ, Nguyễn Triệu Thiên không hỏi Nguyễn Mạnh Mạnh, mà ngược lại quay đầu nhìn về phía Nguyễn Kiều Kiều.

"Kiều Kiều, con nói cho ba... rốt cuộc có phải là do Mạnh Mạnh đẩy mẹ con hay không?"

Lời vừa nói ra, lập tức khiến trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh lạnh đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vu oan hãm hại 3

"Ba... Con, con đứng ở phía sau, quả thực cũng không nhìn rõ cho lắm..." Khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận của Nguyễn Kiều Kiều lúc này có chút tái nhợt.

Ánh mắt cô ta liếc nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh một cái, sau đó lập tức cúi đầu.

"Kiều Kiều, con đừng sợ, mọi người đều có ở đây, cháu xem, ngay cả bà nội, ba cháu cũng tới... Chúng ta nhiều người như vậy, cháu có gì cứ nói thẳng ra!"

"Đừng vậy, Kiều Kiều, cháu mau nói đi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có phải thứ tiện nhân này đẩy mẹ cháu ngã hay không?" Bà Tần ôm cháu ngoại của mình, nước mắt long lanh.

Từ khi nghe được tin con gái mình đang mang thai thì bị ngã, phải nằm trong phòng phẫu thuật, thì nước mắt của bà ta bắt đầu rơi không ngừng.

"Cháu..." Nguyễn Kiều Kiều ôm bà, liếc nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, một bộ dạng rụt rè nhút nhát.

"Con đúng là có nhìn thấy, nhìn thấy chị, đứng ở trên lầu, đuổi tay..."

"Được lắm! Tôi sớm đã biết chính là thứ tiện nhân này độc thủ, vì sao mày lại độc ác như vậy, tại sao lại ra tay với một đứa bé còn chưa chào đời nữa? Hai người cùng ngã xuống lầu, vì sao thứ tiện chủng nhà mày không chết luôn đi cho rồi..."

"Mẹ... Mẹ đừng như vậy, Mạnh Mạnh còn nhỏ, mẹ cũng biết tính tình của con bé. Nó nhất định không phải là cố ý, nói không chừng chỉ là do phút chốc sơ sẩy mà thôi..."

Nguyễn Triệu Thiên thay Manh Manh nói với bà Nguyễn, nhưng lời này nói ra, so với lời nói ban nãy của bà Nguyễn thì càng khiến Nguyễn Manh Manh đau lòng hơn.

Cho nên bây giờ, cô ở trong lòng ba, đã trở thành một người trong phút kích động mà phát rồ, đẩy người mang thai ngã xuống lầu?

"Ba, Nguyễn Kiều Kiều đang nói dối, con không có..."

"Ba..." Lời của Nguyễn Manh Manh còn chưa nói hết, đã bị một cái túi da màu đen đập vào đầu.

"Nguyễn Manh Manh, cái thứ súc sinh không có mẹ dạy nhà mày! Mày mau trả con gái cho tao, trả cháu trai cho tao!" Nguyễn Triệu Thiên một bên ngăn cản bà Nguyễn, lại quên mất ba mẹ vợ đang đứng đó.

Bà Tần trên tay cầm cái túi da của một thương hiệu nổi tiếng, phía trên đính đầy những viên đá quý lấp lánh.

Bên trong túi có đựng khá nhiều đồ nên rất nặng.

Bà ta vung túi lên, một cái lại một cái, hận không thể đập ngã Nguyễn Manh Manh!

Vết băng bó trên đầu Nguyễn Manh Manh vừa rồi còn có vết máu lưa thưa, hiện tại, máu đã chảy ra, chảy cả xuống má cô.

"Đừng đánh, bà ngoại đừng đánh... Chị chỉ là một phút kích động, chị ấy không phải người xấu, bà đừng đánh chị ấy!" Nguyễn Kiều Kiều khóc lóc thay Nguyễn Manh Manh xin bà Tần.

Nhưng cô ta đang bị cậu mợ giữ chặt, căn bản là không "chạy ra ngăn cản" được.

Nguyễn Triệu Thiên một bên muốn tới ngăn cản, nhưng đã bị mẹ cùng em gái giữ chặt.

Cảm giác đau đớn hiện rõ lên khuôn mặt của Nguyễn Manh Manh, cô đoán mặt mình lúc này đã bị đánh sưng lên rồi.

Cô thực sự không nhịn được nữa, dứt khoát đẩy bà Tần ra.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, bà Tần chỉ là bị Nguyễn Manh Manh đẩy nhẹ một cái.

Thế nhưng, bà tay lại giống như vừa bị cả cái xe húc vào người, cả người lao đảo ngã rầm xuống đất.

"Ồ!... Nó muốn giết tôi, nó..."

Đau đớn kéo tới, giọng nói của bà Tần lúc này đã như gào lên...

"Bà ngoại, bà ngoại người có sao không?" Nguyễn Kiều Kiều vừa rồi còn đang "giằng co" để thoát ra thì lúc này đã lập tức lao tới đỡ bà Tần.

"Nguyễn Manh Manh, chị thực sự quá đáng rồi! Chị làm sao có thể ra tay với bà ngoại em nặng như vậy, bà ấy đã sắp 60 rồi, chị hại em trai của em, hại mẹ của em, lẽ nào bây giờ còn muốn hại cả bà ngoại em nữa sao?"

Nói, Nguyễn Kiều Kiều òa khóc.

Hai mắt đầm lệ, nhìn vô cùng đáng thương.

Cô ta ôm bà Tần khóc lóc nước mắt, giống như bà Tần sắp tắt thở tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thất vọng rồi đi

Rõ ràng là bọn họ đánh cô, Nguyễn Manh Manh cũng cùng lắm chỉ là phản kháng một chút, lại bị một câu nói của Nguyễn Kiều Kiều biến thành tội ác tày trời.

Nguyễn Manh Manh thực sự không hiểu, trên đời này, sao lại có loại người vô liêm sỉ như Nguyễn Kiều Kiều này chứ.

Cô quay đầu đi, mặc kệ sự lên án của Nguyễn Kiều Kiều, chỉ nhìn về phía Nguyễn Triệu Thiên.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa, lúc này đã sưng húp lên, mà phía thái dương đang chảy xuống một dòng máu đỏ thẫm, khiến khuôn mặt vốn tỉnh khiến đơn thuần của cô, lúc này tràn ngập vẻ lạnh lùng.

Nguyễn Manh Manh nhìn chằm chằm Nguyễn Triệu Thiên: "Ba, con hỏi ba... trong lòng ba có tin... chuyện này là do con làm?"

Ba cô trước đây không phải như thế!

Ông ấy tuy là chàng hoa, mười một năm trước phản bội mẹ, để bà ấy phải nhảy xuống biển tự sát.

Thế nhưng, ông ấy đối với hai chị em cô rất tốt.

Ông luôn lắng nghe lời của cô, kiên nhẫn nghe cô giải thích, cố gắng bảo vệ cô.

Cô còn nhớ rõ có một lần, cô bị người cười nhạo rằng mình không bằng chị gái, nói cô ở nhà họ Nguyễn chỉ là con sâu gạo mà thôi, thế nhưng chính ba đã là người ôm lấy, an ủi cô.

"Ba sau này sẽ giao Nguyễn Thị cho Thị Thi quản lý, sau đó ba sẽ về hưu, ở với Manh Manh của ba... cùng làm một con sâu gạo, ba là sâu gạo, Manh Manh của ba cũng là sâu gạo, sâu gạo có gì mà không tốt, được người khác nuôi... Sâu gạo quang vinh, sâu gạo vĩ đại!"

Lời nói đó vẫn phảng phất vang lên bên tai cô.

Nhưng còn bây giờ...

"Manh Manh, con đừng nghĩ nhiều... ba biết con không cố ý, chỉ là xung động trong chốc lát mà thôi."

Lời của Nguyễn Triệu Thiên vừa nói ra khỏi miệng, liền khiến Nguyễn Manh Manh đầu như muốn nổ tung.

Hình tượng vĩ đại, bao dung của ba trong lòng cô, chốc lát liền nổ tung.

"Không phải, ba sai rồi..." Cô đột nhiên nở nụ cười.

Cười đến lạnh lùng, khuôn mặt bởi vì dính đầy máu, lúc này lại càng thêm lạnh người.

"Là tôi cố ý, tôi chính là cố ý... tôi cố ý đẩy cô ta xuống lầu, tôi cố ý muốn hai mạng của bọn họ! Tôi chính là ngu xuẩn, dằn dợn như vậy đấy... Không cần người khác kể, chính tôi là người đã làm đó, có cần tôi kể lại đầu đuôi hay không?"

"Mày... cái thứ tiện nhân mày... mày vậy mà lại muốn hại cháu trai tao!"

Bà Nguyễn căn bản không cần nghe lời của Nguyễn Manh Manh nói, nghe được cô thừa nhận chính mình cố ý đẩy Tần Phương, liền không nhịn được nữa rằng lấy túi da của con gái, ném tới người của Nguyễn Manh Manh.

Không riêng bà ta, ngay cả anh trai của Tần Phương cũng vịn tay áo lên, bộ dáng muốn lao tới.

Nguyễn Triệu Thiên nhìn con gái mình, nhìn đứa con ông ta yêu thương nhất, nhìn khuôn mặt vốn luôn tươi cười của cô, hiện lên vẻ bi thương chưa bao giờ có.

Trong nháy mắt đó, ông ta cảm thấy trái tim mình đau đớn, giống như vừa mất đi thứ gì đó rất quan trọng.

Theo bản năng, ông ta muốn đi tới ngăn cản mẹ mình cùng anh trai Tần Phương lại.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật đột nhiên mở ra.

"Ai là người nhà của Tần Phương?" Bác sĩ hỏi một câu, kết thúc khung cảnh náo nhiệt phía bên ngoài.

Mọi người, bao gồm cả Nguyễn Triệu Thiên mới vừa rồi còn đang đau lòng cùng bà Tần đang "đau đớn" dưới đất trong chớp nhoáng liền chạy tới, quên đi sự tồn tại của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Bọn họ nhìn tới hướng phía giường bệnh, nhìn về phía bác sĩ.

Nguyễn Mạnh Mạnh cứ như vậy đứng đó, tro mắt nhìn bọn họ, nhìn ba của cô, bà nội, tất cả những con người đó, đều là người thân của cô sao?

Quan tâm lo lắng cho Tần Phương còn đang hôn mê, lo lắng cho đứa trẻ vừa mới chào đời.

Nhưng không ai thêm dề ý tới cô, vì mất quá nhiều máu mà môi đã trắng bệch, thân hình lao đao.

Giờ khắc này, Nguyễn Mạnh Mạnh rốt cuộc mới phát hiện ra.

Từ khi chị cô mất, cô đã sớm không còn thuộc về căn nhà đó nữa rồi.

Ps: Sắp tới đất diễn của nam chính rồi đó, mọi người share giúp mình nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cậu chủ muốn gặp cô

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn chăm chăm thân ảnh của Nguyễn Triệu Thiên, trầm mặc không nói gì, cúi đầu rời khỏi.

Không ai phát hiện, cô cứ rời đi như vậy.

Ngoại trừ một ánh mắt nhìn cô của Nguyễn Triệu Thiên khi cô rời khỏi.

Thấy thân ảnh Nguyễn Mạnh Mạnh lay động chuẩn bị rời đi, khóc mỗi Nguyễn Kiều Kiều hiện lên một nụ cười hài lòng.

* * *

Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu đi ra ngoài.

Không có mục đích, không có suy nghĩ, cũng không biết mình muốn đi đâu.

Đột nhiên, cô vậy mà lại cảm thấy cả thành phố S này, giờ đây không hề có chỗ cho cô dung thân.

Người bảo hộ của cô thì từ khi cô chào đời tới giờ vẫn chưa từng xuất hiện.

Nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, làm đôi mắt cô trở nên long lanh.

Giờ phút này, cô đột nhiên thấy nhớ chị gái mình.

Chị... chị...

Đi ra khỏi bệnh viện, ánh nắng mặt trời sáng tới chói mắt.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩng đầu, trước mắt đột nhiên tối sầm, sau đó ngã xuống.

* * *

Không biết ngủ bao lâu.

Trong giấc mơ, cô dường như trở lại lúc bé, cái ngày mà mẹ dẫn cô chơi đùa cạnh bờ biển.

Chị gái ra nước ngoài, cô một mình chơi đến phát chán, muốn tìm mẹ chơi cùng nhưng lại tìm không được.

Tìm khắp nơi, tìm khắp nơi, cuối cùng gặp được một bác trai tốt bụng giúp cô tìm mẹ, cuối cùng, ở trên bãi cát, tìm được một đôi giày da của phụ nữ.

Mà đôi giày đó, cô nhận ra, chính là đôi giày của mẹ.

Từ ngày đó khi mẹ bỏ cô mà đi, không còn quay về nữa.

"Mạnh Mạnh, con phải nhớ kỹ, mẹ là có nỗi khổ, mẹ rất khó chịu... bé ngoan, con phải ngoan ngoãn, nghe lời của chị, mẹ yêu các con..."

Nguyễn Mạnh Mạnh bỗng dưng mở mắt ra!

Cô tại sao lại mơ lại giấc mơ đó rồi?

"Cô đã tỉnh rồi?" Trong phòng đột nhiên vang lên một giọng nói của đàn ông.

Nguyễn Mạnh Mạnh lại càng hoảng sợ, quay lại phía âm thanh kia phát ra, liền phát hiện có một người đàn ông đang ngồi trên ghế salon gần đó.

"Anh, anh là ai..." Cô ôm ngực, một bộ đồ phòng sắc lang.

Người đàn ông khẽ mỉm cười, đẩy cái cọng kính lại một chút, sau đó mới lãnh đạm nói: "Khi tôi tìm được cô, vừa lúc bắt gặp cô ngất ở cửa bệnh viện."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghĩ tới, thì ra là đối phương cứu mình.

"Thật ngại quá... tôi... cảm ơn anh..." Cảm giác khi hiểu lầm người khác, thực sự rất xấu hổ.

"Cô Nguyễn không cần cảm ơn, đây đều là những điều mà chúng tôi nên làm... Vết thương trên đầu cô đã được bác sĩ tư nhân xử lý, không biết cô Nguyễn bây giờ còn chỗ nào không thoải mái hay không?"

"À, không có, không có..." Nguyễn Mạnh Mạnh khi nói chuyện với người đàn ông này, luôn cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng đến cùng là kỳ lạ ở chỗ nào, cô nhất thời lại không nghĩ ra được.

"Vậy được rồi!" Người đàn ông kia đột nhiên đứng dậy: "Nếu như vậy, mời cô Nguyễn đi với tôi một chuyến!"

"Đi, đi đâu?" Nguyễn Mạnh Mạnh kinh ngạc.

Người đàn ông đeo kính thờ ơ, trên mặt không xuất hiện chút biểu tình nào.

Anh ta nhúu mày lại, nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh: "Cô Nguyễn tốt nhất nhanh chân lên một chút, thời gian của cậu chủ rất quý giá, anh ấy đã đợi cô ba tiếng rồi!"

Hà, đợi cô?

* * *

Sau đó người kia liền lui ra ngoài, sau đó liền có mấy người làm nữ tiến vào, bắt đầu thay quần áo cho cô.

Cho đến lúc này, Nguyễn Mạnh Mạnh mới phát hiện, quần áo trên người cô đang mặc vậy mà lại là váy ngủ bằng lụa màu hồng nhạt.

Động tác của người giúp việc rất nhẹ nhàng, ánh mắt của họ cũng vô cùng chuyên tâm.

Cho dù nhìn thấy cơ thể cô đầy những vết hôn ám muội, trên mặt cũng có chút biến hóa nào.

Rất nhanh, trên người cô đã là một chiếc váy công chúa theo kiểu châu u, thậm chí ở cổ áo còn là một đôi hồ điệp bé tính xáo.

"Cô Nguyễn, xong rồi!"

Con mắt vốn bình tĩnh của mấy người làm nữ, lúc này đã nhao nhao lên, hận không thể xuyên thủng người cô.

Cô gái này quá đẹp, thực sự giống như một công chúa bước ra từ thế giới cổ tích.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lần đầu tiên gặp Lệ thiếu

Một thân ảnh xinh đẹp động lòng người hiện lên trong gương, thiếu nữ tựa như búp bê xinh đẹp.

Cô có làn da trắng nõn, đôi môi anh đào, một đôi mắt long lanh như sương mai, đẹp đến không biết phải dùng từ gì để hình dung.

Kết hợp với bộ váy công chúa càng làm nổi lên vẻ xinh đẹp thuần khiết của cô.

Nếu như không có những vài băng vết thương trên đầu, cùng với vài chỗ bị sưng trên mặt cô, vậy thì sẽ càng thêm hoàn mỹ.

"Cô Nguyễn, cậu chủ đang đợi cô, mời đi theo tôi!" Người đàn ông đeo kính vàng thờ ơ nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, sau đó ánh mắt lập tức lóe lên.

Bị thương mà vẫn có thể đẹp như vậy?

Về mặt thờ ơ của anh ta lập tức biến mất, nghĩ tới thân phận của cô gái trước mặt này.

"À, cái này, có thể nói cho tôi biết... cậu chủ của anh là ai được không? Anh ta muốn gặp tôi làm gì vậy?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn bộ váy trên người mình thì có chút ngượng ngùng.

Thực sự không rõ, đối phương cứu mình, rồi lại cho cô mặc váy xinh đẹp như vậy để làm gì?

"Tôi là Lăng Bắc, trợ lý của cậu chủ!"

"Hà?" Nguyễn Mạnh Mạnh có chút mơ màng, cô không hỏi anh ta, mà chính là đang hỏi cậu chủ của anh ta kia.

Người đàn ông mặt không đổi sắc nói: "Cô Nguyễn có thể gọi thẳng tên của tôi. Thế nhưng, cậu chủ họ Lệ, đây là nhà họ Lệ... Còn việc anh ấy muốn nói gì với cô, chờ sau khi gặp rồi khác rõ."

Lời Lăng Bắc vừa nói xong, đại não của Nguyễn Mạnh Mạnh như lập tức nổ tung.

Lệ... họ Lệ? Cậu chủ của bọn họ vậy mà lại là họ Lệ?

Trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh, lập tức hiện lên hình ảnh đôi mắt sâu không thấy đáy kia.

Sẽ không xui xẻo như vậy chứ, lẽ nào tên họ Lệ đó sau khi tỉnh lại, chẳng những chưa quên chuyện tối hôm qua, mà còn nhớ rõ mặt cô thì sao?

Loại thuốc đó chẳng nhẽ mất tác dụng rồi?

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này gần như sắp khóc.

Oan ức vừa mới chịu ở bệnh viện lập tức bị cô ném ra phía sau.

Dưới sự thúc giục của Lăng Bắc, cô mang theo vẻ mặt không tình nguyện mà đi ra ngoài.

Trong lúc, Nguyễn Mạnh Mạnh lặng lẽ quan sát bốn phía, phát hiện nhà họ Lệ này quả thực là quá lớn, nhất là phòng chính rộng lớn như một cung điện nguy nga.

Dù cho cô có thể gặp tất cả bảo vệ nhà họ Lệ, chỉ sợ cuối cùng cũng sẽ bị lạc trong tòa cung điện rộng lớn này.

Roi vào đường cùng, cô chỉ có thể đi theo Lăng Bắc.

Đi qua vào cánh cửa vòm theo kiểu châu Âu, bọn họ rốt cuộc cũng đi tới trước một cánh cửa lớn.

"Cốc cốc..."

Lăng Bắc lễ phép gõ cửa: "Cậu chủ, người đã tới!"

Bên trong không có ai trả lời, nhưng cửa lớn thì đã mở ra.

"Vào đi!" Lăng Bắc dè dặt giọng nhắc nhở cô một cái, sau đó đẩy cô đi vào phòng.

"Rầm!"

Biết đẩy vào, cô còn chưa kịp quay đầu thì cửa đã bị đóng lại.

Trong nháy mắt, cả căn phòng rơi vào yên lặng.

Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu đứng ở cửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy khẩn trương.

Nhìn thấy cậu hai nhà họ Lệ, cô nên nói gì đây?

Liều chết không nhận, hay là ôm đuôi cầu xin tha thứ?

Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu, miễn man suy nghĩ.

Suy nghĩ hồi lâu, vẫn không hề nghe thấy động tĩnh gì.

Cô muốn trốn nhìn, nhưng Lệ Quân Đình không nói chuyện với cô, cô liền không dám ngẩng đầu.

Dù sao tối qua là cô "cường bạo" anh ta, để tỏ lòng thành ý của mình, cô tốt nhất vẫn nên im lặng chờ Lê Quân Đình hỏi tội thì hơn.

Nhưng... làm sao anh ta vẫn chưa nói gì?

Nguyễn Mạnh Mạnh không nhận được, hít một hơi thật sâu, sau đó dứt khoát ngẩng đầu.

Cho rằng sẽ nhìn thấy khuôn mặt đầy tức giận của Lê Quân Đình.

Thế nhưng ai biết, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người đàn ông đang lạnh lùng ngồi trước bàn làm việc, chăm chú duyệt văn kiện.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Thì ra, anh chính là Lê Quân Ngự!

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh như bốc hỏa.

Thì ra thời gian cô vào đây lâu như vậy, vẫn luôn sợ cậu hai nhà họ Lê hỏi tội gì gì đó.

Kết quả, đối phương căn bản không thèm để cô vào trong mắt, tất cả chú ý đều dồn lên đồng văn kiện trước mặt?

Vậy cô vì cái gì mà phải thấp thỏm lo sợ nữa chứ, vì vậy Nguyễn Mạnh Mạnh không nhận được liền mở miệng: "Anh Lê, anh..."

"Cảm miệng"

m thanh lạnh lùng đầy từ tính của người đàn ông vang lên, nhàn nhạt mang theo một tia không vui.

Cánh môi anh đảo của Nguyễn Mạnh Mạnh khẽ chu lên, bị phản ứng của anh làm cho ngây ngốc, hơn nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại được.

Con mẹ nó, cô mới nói có hai chữ, là hai chữ đó nha, vậy mà anh lại bảo cô "cảm miệng"?

Thực không cho cô chút mặt mũi nào mà!

Nguyễn nhị tiểu thư cô cũng là người cá tính có chủ kiến, nếu đối lại thành người khác dám nói chuyện với cô như vậy, sợ rằng lúc này người đó đã sớm bị một trận mưa "dạn" rồi!

Chỉ là hôm nay, phản ứng của Nguyễn Mạnh Mạnh cô cũng không được bình thường cho lắm!

Cô lựa chọn lép vế, ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Không tiến lên cũng không rời đi, ngược lại ngoan ngoãn không phát ra một chút tiếng động nào.

Ách... cô đây là... là có tật giật mình sao?

Rốt cuộc tối hôm qua, chính cô là người đã "cường bạo" anh thì phải.

Một lát sau, rốt cuộc người đàn ông đã xử lý xong công việc trên tay.

Nghe được âm thanh anh đóng tệp hồ sơ lại, trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức khẩn trương.

Cô theo bản năng đưa mắt nhìn về phía anh, vừa lúc đụng phải ánh mắt của anh cũng đang nhìn tới.

Tầm mắt hai người giao nhau trong không khí.

Trước mắt là người đàn ông có một khuôn mặt hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Ngũ quan tuần mỹ lộ ra sương lạnh, đôi mày rậm đen nhánh, đang dùng một ánh mắt thờ ơ nhìn cô.

Ngực bỗng nhiên cứng lại.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy khuôn mặt này, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh tối hôm qua.

Trong cái đêm hoang đường đó, cô chính là bị thân thể to lớn của người đàn ông này đè lên.

Lúc kịch liệt, lúc lại trầm luân nhục dục trên giường lớn, bọn họ đã từng thân mật như thế nào.

"Cô chính là Nguyễn Mạnh Mạnh?" người đàn ông khẽ mở miệng, dùng một khí thế cao ngạo bức người như đang thẩm vấn cô.

Giọng nói lạnh lùng đầy từ tính, mang theo khí thế vương giả có sẵn.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi sùng sốt một chút, đôi môi nhỏ nhắn khẽ mấp máy "ừm" một tiếng.

Cô có chút không dám mở miệng, tối qua không bật đèn, cô lẽ đối phương còn chưa thấy rõ mình đâu nhỉ..

Một khi mở miệng, nói không chừng sẽ bị lộ thân phận mất.

Giống như cô đã nghe ra thân phận của anh vậy.

Ai ngờ, khi người đàn ông này nghe được câu trả lời của cô, vậy mà lập tức đứng lên.

Còn đang cho rằng anh sẽ tới ép hỏi mình.

Ai ngờ, người đàn ông có một dáng người mà đến người mẫu nam cũng phải thêm nhỏ dãi này chỉ là đi đến ngồi trên ghế sofa.

Hai chân vắt lên, một khí chất vô cùng tự phụ, lại làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

"Lại đây!" Người đàn ông ngược mắt, ánh mắt nặng nề đặt trên người cô.

Giờ khác này, trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh bỗng hiện lên một từ - Quân Vương!

Khí chất ưu nhã tự phụ, phảng phất giống như một vị vua.

Nhưng khuôn mặt lạnh lùng thấu xương kia, lại khiến thân phận của anh ngày càng lớn.

Đứng rồi!

Giờ khác này, Nguyễn Mạnh Mạnh mới phát hiện mình đã bỏ qua rất nhiều chi tiết.

Người đàn ông trước mắt này, bất luận là kiểu tóc, thân hình, ăn mặc đều không giống với tư liệu cô đã xem qua của Mộ Cảnh Hành.

Cậu hai nhà họ Lê - Lê Quân Đình, vừa mới hai mươi tuổi, còn đang du học ở nước ngoài, căn bản là không thể có một khí chất lạnh lùng cầm dục như người này được.

Trừ phi, người trước mắt này, căn bản không phải là Lê Quân Đình ngủ với cô ngày hôm qua.

Nếu cũng là họ Lê.

Vậy anh chỉ có thể là một người!

Vị thần bí ẩn nắm giữ nền kinh tế huyết mạch thành phố, trong thương giới được mệnh danh là “Phong sát”, cậu chủ nhà họ Lê, Lê Quân Ngự!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tôi là người giám hộ của cô

Mãi đến lúc này, Nguyễn Manh Manh mới hiểu được.

Trách không được vừa rồi cô lại hiểu lầm người đàn ông trước mặt này là người đã quan hệ cùng cô tối qua.

Bởi vì Lê Quân Ngự là anh trai của Lê Quân Đình.

Bọn họ là anh em ruột, về mặt, ngũ quan có điểm giống nhau, cô hiểu lầm cũng không có gì là lạ.

Tưởng tượng rằng người đàn ông trước mắt mình này không phải Lê Quân Đình, vậy chứng minh rằng chuyện ở trong khách sạn tối hôm qua, anh ta không có tình lại.

Nguyễn Manh Manh nhẹ nhàng thở ra một cái.

Buồng sự khẩn trương trong lòng xuống, cô cũng khôi phục lại đáng vẻ ăn nói tùy hứng, không câu nệ như thường ngày.

Cầm làn váy lên, rất tùy ý ngồi xuống trước mặt Lê Quân Ngự.

Trong truyền thuyết ‘ bạo quân ’ cổ nhiên đáng sợ.

“Bạo quân” trong truyền thuyết quả nhiên đáng sợ!

Nhưng Nguyễn Manh Manh cô không yêu cầu người ta bỏ thí, cũng không nợ đối phương cái gì, dù đối phương có lạnh lùng đáng sợ hơn đi nữa thì cô cũng chẳng thêm sợ hãi.

Đời này cô chị sợ chị gái, còn những người khác, hừ hừ...

Ngồi xuống xong, Nguyễn Manh Manh ngồi vắt chéo chân, một tay chống cằm, nâng khuôn mặt tươi cười nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người đàn ông.

“Anh Lê, cảm ơn anh đã cứu tôi. Ừm... soái ca đeo kính ngoài kia nói anh tìm tôi có chuyện? Nói đi, có chuyện gì?”

Cô vừa nói, đôi mắt to tròn long lanh khẽ chớp chớp.

Không còn cách nào nữa rồi, cái người họ Lê trong truyền thuyết này thực quá đẹp, đẹp tới mức khiến người ta phải chảy máu mũi.

Nguyễn Manh Manh có một sở thích, chính là thích thưởng thức cái đẹp.

Nói cái khác, cô chính là một sắc nữ, xem phim gì cũng nhất định phải có diễn viên xinh đẹp điển.

Cô thích thưởng thức mỹ nam, nếu không phải bộ mặt lạnh lùng này sợ rằng cô đã hò hét nhảy tới chỗ của anh rồi.

Khuôn mặt của Lê Quân Ngự nghe lời nói của cô, càng nghe lại càng thêm dọa người.

Anh nhìn Nguyễn Manh Manh vừa rồi mới còn nhỏ nhẹ lịch sự đứng ở cửa như một thực nữ.

Hiện tại đột nhiên biến thành một sắc nữ lưu manh.

Làn sương trong mắt càng thêm trầm trọng.

“Không được ngồi vắt chân, ngồi bình thường!” Lạnh giọng phun ra mấy chữ, ngữ khí vô cùng dọa người.

Đôi mắt xinh đẹp của Nguyễn Manh Manh híp lại, đặt trên đôi chân thon dài của Lê Quân Ngự.

Chính anh cũng đang ngồi vắt chân, dựa vào cái gì lại bắt cô ngồi thẳng? Còn nữa, cái vị họ Lê này có phải quân quá nhiều rồi không? Anh tuy rằng đã cứu cô, nhưng anh lấy đâu ra quyền sai bảo cô chứ?

“Anh Lê, tuy rằng anh đã cứu tôi, nhưng tôi thích ngồi thế nào là chuyện của tôi, anh dựa vào cái gì mà đòi quản tôi chứ?” Nguyễn Manh Manh tuy là thêm nhỏ dãi cái nhan sắc này, nhưng trong tình huống cô không làm gì sai, cô sẽ không sợ.

Đôi mắt hạnh sáng lấp lánh mở to, nhìn chăm chăm vào Lê Quân Ngự.

Cho dù là đối mặt với một đôi mắt sâu không thấy đáy của Lê Quân Ngự cũng vậy!

Lê Quân Ngự lúc này hơi thu ánh mắt lại.

Trong một khắc khi nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn long lanh kia, trong đầu anh liền như có cái gì cực kỳ quan trọng xẹt qua.

Nhưng anh cố gắng thể nào cũng không giữ lại được.

Lê Quân Ngự cố tình bỏ qua tia khác thường này.

Chỉ cho rằng đó là bởi vì chưa từng có ai dám dùng bộ dáng này để đối mặt với anh nên mới sinh ra cảm giác kỳ lạ đó.

Con mắt đen nhánh của người đàn ông, so với vừa rồi càng lạnh hơn.

Cô bé này khó quản giáo hơn so với trong tưởng tượng của anh, điều này khiến cho một người xưa nay không thích lãng phí thời gian như Lê Quân Ngự anh khẽ nhún mày.

“Từ hôm nay trở đi, tôi là người giám hộ của cô, nhất cử nhất động, mỗi lời nói hành động của cô đều phải nghe theo tôi!”

m thanh cực kỳ lãnh đạm của Lê Quân Ngự vang lên, nhìn Nguyễn Manh Manh cực kỳ vô tình.

Anh nhìn cô, như nhìn một công việc mà anh phải đối xử nghiêm khắc.

Không có chút hơi ấm nào!

Người giám hộ? Quân lý?

Cánh môi anh đào của Nguyễn Manh Manh cong lên, đôi mắt hạnh trũng lõm.

“Anh... không có khả năng!” Nguyễn Manh Manh từ trên ghế sofa nhảy dựng lên.

“Anh sao có thể là người giám hộ của tôi được? Ba tôi mới là người giám hộ của tôi! Anh Lê, anh vui thôi đừng vui quá... tôi và anh không có bất kỳ quan hệ nào, cũng mới lần đầu tiên gặp nhau.”

Nguyễn Manh Manh bắt đầu cảm thấy thế giới này mơ hồ rồi.

Bà mẹ kể mấy năm liền không thể mang thai, lúc này lại đột nhiên có thai.

Người ba của cô vốn vẫn yêu thương cô, giờ bởi vì có con trai, lại đột nhiên không thương cô nữa.

Người chị cô từng tưởng rằng không có gì là không làm được, lại đột nhiên không còn.

Nhưng tất cả, đều không thể bằng chuyện đang diễn ra trước mắt cô lúc này, Lê Quân Ngự nói với cô một tin còn động trời hơn.

Cô cam đoan trong mình đang chảy dòng máu của nhà họ Nguyễn. Ba cô là Nguyễn Triệu Thiên, mẹ cô là Trần Tình Chi, cô và anh sao có thể có quan hệ được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ quản cô

Phản ứng của Nguyễn Manh Manh, tất cả đều nằm trong dự liệu của Lê Quân Ngự.

Anh khẽ nhu mày, trong con ngươi lạnh lùng hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn đối với chuyện này.

"Đây là yêu cầu của cha tôi, từ hôm nay trở đi, việc ăn ở, đi học, sinh hoạt, thậm chí là tâm sinh lý... tất cả đều do tôi quản lý!"

Nói xong, Lê Quân Ngự bèn đứng dậy, đôi chân dài khẽ bước tới trước người Nguyễn Manh Manh.

Anh khẽ cúi người xuống, tự mình ra tay cầm lấy cái chân đang vắt vẻo trên đùi trái đặt xuống đất.

Bàn tay anh khớp cạnh rõ ràng, vừa thon vừa dài nắm lấy đầu gối cô.

Anh cúi người xuống rất gần với cô, Nguyễn Manh Manh gần như là bị khí tức lạnh lẽo trên người Lê Quân Ngự bao phủ.

Lê Quân Ngự kéo hai chân cô chụm lại, để cô ngồi một tư thế cực kỳ thực nữ.

"Không được phép ngồi vắt chân, lần sau cũng không được!"

Bên tai cô vang lên một giọng uy hiếp trầm thấp, nói xong anh mới một lần nữa đứng lên.

Toàn bộ quá trình này, Nguyễn Manh Manh đều như nằm trong trạng thái mơ hồ.

Đầu óc cô quay vòng vòng, còn chưa tiêu hóa xong câu nói của Lê Quân Ngự khi nãy.

Mãi một lúc sau, cô mới ngẩng ngốc ngẩn đầu, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn anh: "Anh... anh vừa nói muốn quản lý tôi? Dựa vào cái gì... Tôi họ Nguyễn, anh họ Lê... anh..."

Mặc dù chậm mắt nửa nhịp, nhưng cuối cùng Nguyễn Manh Manh cũng tìm lại được tâm trạng.

Ánh mắt Lê Quân Ngự chăm chú nhìn cô, dùng giọng nói không thể lạnh lùng hơn: "Rất đơn giản, chỉ bằng việc cha tôi là Lê Diệu Dương, mà Trần Tình Chi là người vợ thứ hai của ông ấy!"

Trần Tình Chi...

Trần, Tình, Chi!

Một câu nói của Lê Quân Ngự như sấm sét giữa trời quang, bổ thẳng xuống đầu Nguyễn Manh Manh.

Nàng bị đánh đến hoa mắt chóng mặt, hơn nửa giây cũng chưa bình tĩnh lại được.

Trần Tình Chi...

Trần Tình Chi...

Trần Tình Chi là tên mẹ cô!

Là người mà mười một năm trước không chịu nổi cha làng nhặng, tiểu tam bức bách, mẹ chồng bắt nạt mà phải nhảy xuống biển tự vẫn, người mẹ đã sớm không còn tại thế của cô!

"Không, không có khả năng..." Nguyễn Manh Manh lắc đầu, đôi mắt trong thoáng chốc đã ướt đẫm.

"Mẹ tôi đã sớm đi rồi, mười một năm trước bà ấy đã rời bỏ chúng tôi mà đi... bà, bà ấy không thể còn sống được, nếu còn sống, sao bà ấy có thể nhẫn tâm bỏ rơi hai chị em tôi chứ? Tôi không tin, tôi không tin!"

Nguyễn Manh Manh có một đôi mắt long lanh sáng ngời, một đôi mắt như biết nói chuyện.

Mỗi khi cô cười, trong đôi mắt sáng lấp lánh ấy giống như ẩn chứa cả ánh trăng đẹp đẽ.

Nhưng bây giờ, đôi mắt xinh đẹp ấy lại bị nước mắt phủ đầy.

Nhìn cô gái như vậy, Lê Quân Ngự không nhịn được nhu mày.

Trái tim trước nay chưa từng rung động trước bất kỳ ai, lúc này lại lóe lên xúc cảm kỳ lạ.

Anh vừa rồi, vậy mà lại dâng lên một cảm xúc thương hại đồng tình?

A, thực là buồn cười!

Chỉ là một đứa con bỏ rơi của người mẹ kế thứ hai mà thôi, cần bản không đáng để Lê Quân Ngự anh để tâm.

Cũng chỉ có người kia tình sâu với Trần Tình Chi mới có thể đi đề ý chuyện này.

Nghĩ đến việc cha giao cho, trong con ngươi sâu không thấy đáy của Lê Quân Ngự che giấu đi sự thương hại trong đó.

"Tin hay không là tùy cô, không liên quan tới tôi. Tóm lại, từ giờ trở đi tôi chính là người giám hộ của cô!"

"Không, anh không phải!" Nguyễn Manh Manh không nhượng bộ một chút nào, đôi mắt hạnh lấp lánh nước mắt nhìn anh chăm chăm: "Tôi đã trưởng thành, năm nay 19 tuổi rồi, anh cũng không quản được tôi đâu!"

"Đáng tiếc là có bây giờ vẫn còn đi học, một học sinh lớp 12 lưu ban hai năm. Dựa vào thực lực của cô, muốn tốt nghiệp 12 thì cần bao lâu, há?" Khóe miệng Lê Quân Ngự không che giấu sự khinh thường.

Ánh mắt nhìn Nguyễn Manh Manh không có chút nhiệt độ nào.

Anh sớm điều tra qua, Nhị tiểu thư Nguyễn gia từ năm tuổi đã nhập học rồi.

Nhưng lên đến lớp 12 thì không tốt nghiệp nổi, lru ban hai năm

Lúc này cô đã 19 tuổi nhưng vẫn chưa được tốt nghiệp.

"Vây... vậy thì sao chứ, cũng không tới lượt anh quan tâm! Tôi có ba ba, tôi có nhà, tôi mới không cần anh giám hộ!"

Nguyễn Mạnh Mạnh quật cường nghiêng đầu, tự nói với bản thân đứng nhìn vào ánh mắt lạnh lùng khinh miệt của đối phương.

Việc của Nguyễn Mạnh Mạnh cô, người khác không biết, cô cũng không cần ai tới quản.

"Nếu là như vậy thì chắc cô cũng không cần gặp mẹ mình đâu nhì? Vây được rồi, cô đi đi, tôi cũng không ép!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 14: Lần đầu tiên bị ôm kiểu công chúa

Tôi...

Hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh thoáng chậm lại.

Cô cúi đầu, che đi nỗi thất vọng nơi đáy mắt, tự nhắc nhở bản thân:

- Không muốn... không muốn gặp!"

Mẹ còn sống, vậy sao lúc trước không trở lại nhận chị em cô chứ. Bà chẳng hề không biết khi bản thân vừa ra đi, Tần Phương đó sẽ lập tức bước vào cửa sao?

Mấy năm nay nếu không phải cô còn một người chị tên là Nguyễn Thị Thi...

Người chị đó lại mạnh mẽ không ai bằng... vậy sợ rằng hai chị em cô đã sớm bị người phụ nữ kia ăn đến tận xương, một chút cặn cũng không còn rồi.

Mà ngay lúc hai chị em cô khổ sở không nơi nương tựa ấy, mẹ cô lại ở nhà họ Lê ăn sung mặc sướng?

Nếu nói cô không muốn gặp mẹ là giả.

Nhưng giờ phút này, tâm tình Nguyễn Mạnh Mạnh lại tràn đầy sự mâu thuẫn.

Nếu như cô đi gặp mẹ, vậy sẽ có lỗi với Nguyễn Thị Thi.

Nếu như hai mẹ con cô gương vỡ lại lành, vậy những đau khổ mà những năm qua chị gái cô phải gánh chịu thì tính sao?

Nguyễn Mạnh Mạnh tự phủ định đi khao khát của bản thân, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Ai ngờ vừa mới bước được một bước...

- A...

Một tiếng kính hồ mềm mại vang lên trong phòng sách.

- Anh... anh làm gì? Mau thả tôi xuống!

Nguyễn Mạnh Mạnh giật nảy mình, người đàn ông giống như tảng băng, lạnh đậm vô tình kia vậy mà lại đang ôm cô từ phía sau.

- Tôi cảnh cáo anh, mau thả tôi xuống, bằng không tôi...

Giọng cô vô cùng lớn, không hề sợ đối phương bị dọa chết.

Nếu như người này không phải Lê Quân Ngự, một người có thân phận mà nhà họ Nguyễn các cô không dám tội nổi, cô khẳng định sẽ dùng sức bẻ gãy tay hắn mới thôi!

Đáng tiếc, lời cảnh cáo của cô hoàn toàn bị đối phương làm ngơ.

Anh từ phía sau ôm lấy vòng eo Nguyễn Mạnh Mạnh, khẽ cúi xuống, bế bổng cô lên.

Ôm kiểu công chúa nha!

Đậu phộng, tên này có phải bị bệnh hay không vậy?

Dù anh lớn nên có khuôn mặt đẹp trai đến gãy gãy cũng không thể tự tiện trêu chọc người ta vậy chứ!

Nguyễn Mạnh Mạnh ngoài miệng thì nói:

- Không muốn, buông ra, mau buông ra...

Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đã đỏ bừng.

Trời đất chứng giám, cô tuyệt đối không có chút mơ tưởng tới người đàn ông lạnh như tảng băng này.

Chỉ là... Chỉ là đối phương thực sự đúng đầu mọi tiêu chuẩn của cô rồi.

Mỹ nam đẹp cô cũng, khuôn mặt đường nét góc cạnh của anh hiện rõ trước mắt cô.

Á á...

Tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy khiến trái tim nhỏ bé của cô đập loạn xạ lên hết rồi.

- Anh, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Ngoài miệng thì nói mạnh, nhưng cơ thể lại thành thực co rúm trong ngực anh.

Đôi mắt mới vừa rời nước mắt, lúc này đã trở nên long lanh phát sáng.

Con mắt lạnh đậm của Lê Quân Ngự sụp xuống, dùng một ánh mắt nghiên cứu tìm tòi nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng kia.

Quả nhiên giống với kết quả điều tra trước đó.

Không tìm không phổi, tâm tư đơn giản, là một cô gái không có chút lòng dạ nào.

- Phiên phức...

Anh lạnh lùng phun ra hai chữ, chỉ nghe hai chữ ấy khản khản, lạnh lẽo nhưng lại vô cùng dễ nghe.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy lỗ tai cô như muốn mang thai luôn rồi.

Còn chưa kịp phản ứng lại đã bị Lê Quân Ngự ôm đi ra ngoài.

- Anh, anh muốn mang tôi đi đâu? Thả... mau thả tôi xuống, tự tôi đi được...

Nhị tiêu thư nhà họ Nguyễn xưa nay nổi tiếng hung hãn lúc này lại như một con thú nhỏ nhún ngoan ngoãn.

Ngoài miệng thì liến thoắng không ngừng, như cái đầu nhỏ lại ngoan ngoãn rúc vào trong ngực người đàn ông.

Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt long lanh như biết phát sáng.

Cô không thích Lê Quân Ngự, cũng không có hứng thú với người đàn ông này... Nhưng mà, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng bị đàn ông ôm kiểu công chúa nhẹ vậy đâu.

Nằm trong vòng tay mạnh mẽ có lực kia, cô vậy mà lại sinh ra một cảm giác an toàn tới khó hiểu.

Khuôn mặt thậm chí còn từng chút, từng chút ùi vào lồng ngực anh.

Lê Quân Ngự tận lực không thêm đề ý đến cô gái đang "giây dụa" trong lòng mình.

Ôm Nguyễn Mạnh Mạnh đang mặc một bộ váy như công chúa đi qua đại sảnh.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của đám người giúp việc, rất nhanh anh đã ôm cô đi tới một căn biệt thự khác, đứng trước cánh cửa lớn đang đóng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Mẹ con gặp lại

Đến lúc này Lê Quân Ngự mới thả cô gái trong lòng xuống.

Nguyễn Mạnh Mạnh còn chưa kịp đứng vững thì sau lưng đã truyền đến một âm thanh trầm thấp thúc giục:

- Đi vào!

Anh đứng sau lưng cô, chống một cánh tay lên cửa.

Động tác này vô tình đã giam cô lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh xấu hổ tới hai tai đỏ bừng.

Đừng tưởng ngày thường cô dũng cảm, thực tế từ bé tới giờ cô chưa từng tiếp xúc thân cận với một người đàn ông nào đâu.

Cô sợ nếu ở lâu thêm chút nữa sẽ gây ra chuyện gì thất thố mất, vì vậy liền đẩy cửa đi vào.

Đây là một căn phòng ngủ bố trí xa hoa theo kiểu dáng Châu Âu.

Mành cửa che kín mọi cửa sổ, đèn thủy tinh treo trên trần cũng không mở.

Cả phòng chỉ có hai cái đèn ngủ đầu giường, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Một người đàn ông trung niên thân hình thẳng tắp đang ngồi đó, dường như đang ngắm nhìn thứ gì.

Đưa mắt nhìn lên chiếc giường lớn, giống như có một người phụ nữ đang nằm ngủ.

Nguyễn Mạnh Mạnh từng bước tới gần.

Càng tới gần, hình ảnh trước mắt càng hiện lên rõ ràng.

"Tích, tách... tích, tách..."

Âm thanh của máy móc đột nhiên vang lên truyền vào tai cô.

Đến lúc này cô mới phát hiện, trên người phụ nữ kia có bao nhiêu kim tiêm cùng ống truyền nước.

Trong trí nhớ của cô, mẹ cô có một gương mặt đẹp như tiên nữ.

Từ nhỏ đến lớn, có rất nhiều người nói cô có một gương mặt giống hệt mẹ mình.

Thế nhưng cô biết, so với mẹ, vẻ đẹp của cô không đáng chút nào, một nửa cũng không bằng.

Như lúc này đây, người phụ nữ đang nằm trên giường ấy mặc dù đang bệnh, dù trên mặt tái nhợt không có chút ấm áp.

Nhưng khuôn mặt ấy vẫn đẹp đến động lòng.

Giống như cánh hoa hồng sắp héo tàn, dù không đẹp như lúc nở rộ, nhưng trước sau vẫn hiện lên vẻ đẹp, một cái đẹp trong sự rách nát.

Người trên giường chính là Trần Tĩnh Chi!

Là người mẹ đã sớm không còn tại thế của cô!

- Mạnh Mạnh... là Mạnh Mạnh sao?

Người phụ nữ vẫn luôn mê mẩn nằm trên giường, dù người đàn ông kia vẫn luôn tâm tình với bà vẫn không hề tỉnh lại.

Thế nhưng ngay khi nghe được tiếng bước chân của Nguyễn Mạnh Mạnh tới gần, bà lại mở mắt ra.

Đôi mắt hạnh bị bệnh tật dày vò đã sớm mất đi vẻ long lanh, nhưng khi nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh thì lập tức kích động.

- Mạnh Mạnh, thật là con sao... rốt cuộc con cũng chịu tới gặp mẹ... con trưởng thành, đã trưởng thành rồi...

Trong hốc mắt Trần Tĩnh Chi thoáng chốc xuất hiện những giọt nước mắt như pha lê.

Nguyễn Mạnh Mạnh vốn cho rằng tâm tình của mình đã sắt đá, thế nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt kia thì tất cả mọi thứ đều tan vỡ.

Trái tim, bỗng chốc đã trở nên rối mù.

Cô bỏ nhào tới ôm lấy Trần Tinh Chi, thậm chí còn ti mi khổng chế sức lực, sợ sẽ làm đối phương bị đau.

- Mẹ... huhu... mẹ ơi..

Nguyễn Mạnh Mạnh khóc như một đứa bé.

Lệ Quân Ngự đứng ngoài cửa, vẻ mặt lạnh lùng nhìn một màn này.

Ngồi đến cô gái khi này trong phòng khách, vẫn lần cô cần môi, hốc mắt đã đỏ bừng, nhưng trước sau vẫn quật cường không rơi một giọt nước mắt.

Đôi mắt anh từng chút từng chút sẫm xuống.

Hai mẹ con khóc lóc hồi lâu mới bình tĩnh lại được.

Người đàn ông ngồi bên giường vẫn luôn im lặng này giờ, lúc này liền lên tiếng/

- Mạnh Mạnh, chào cháu, chú là Lệ Diệu Dương, sau này cháu có thể gọi chú là chú Lệ. Mẹ cháu năm ấy không phải cố ý bỏ hai đứa, bà ấy nhảy xuống biển thì vừa lúc được du thuyền của chú cứu được. Cha cháu từng làm bà ấy tổn thương rất nhiều, thậm chí để lại bóng ma trong lòng, phải tốn rất nhiều thời gian, bà ấy mới bình ổn lại được.

Sau đó, bà ấy chuẩn bị về tìm các cháu, phát hiện ra chị gái cháu rất tài giỏi, chăm sóc cháu rất tốt, hai chị em cháu sống cũng rất vui vẻ. Bà ấy sợ mình trở về như vậy sẽ quấy rầy cuộc sống của hai đứa, vậy nên bệnh nặng nhiều năm như vậy, bà ấy cũng không dám tìm các cháu..

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiệu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Từ hôm nay trở đi, cô chính là tiểu thư Lệ gia

Nghe xong Lệ Diệu Dương, trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy rầu rĩ.

Cô biết, Nguyễn Triệu Thiên là ba bà tốt, nhưng cũng không phải là người chồng tốt.

Ở trong cuộc sống gia đình căng thẳng như vậy, mẹ sống rất khổ cực, nhưng bị mắc bệnh bệnh trầm cảm lại ra ngoài dự liệu của cô.

Cô không khỏi đưa mắt nhìn về phía Lệ Diệu Dương, nhìn về phía người đàn ông đứng đầu nước S này.

Ông là tài phiệt đỉnh cấp nước S, người nắm quyền tập đoàn Lệ Thịnh. Nhưng vừa này, ánh mắt ông nhìn mẹ, lại là chăm chú thâm tình.

Có lẽ, ông thật sự rất yêu mẹ.

Ngay cả mẹ bị bệnh, cũng bên người chăm sóc.

Ngồi tới, Trần Tinh Chi ở nhà họ Nguyễn, mỗi ngày đối mặt người chồng thường xuyên ra ngoài và mẹ chồng hờ một tí là đánh chửi.

Cô nghĩ, có lẽ chỉ có người đàn ông như Lệ Diệu Dương, mới là người mẹ cần.

"Mạnh Mạnh, bệnh của mẹ cháu kỳ thực đã kéo dài quãng thời gian. Chú sớm nên đưa cô ấy đến nước M làm phẫu thuật. Nhưng cô ấy sợ mình lên bàn mổ, liền lại không có cơ hội mở mắt, vì vậy vẫn không chịu đi. Chú biết, trong lòng cô ấy kỳ thực là nhớ con và chị của con... Chị của con ở nước ngoài, không về được. Vì vậy, chú chỉ có thể bảo Quân Ngự đón con trước."

Khi Nguyễn Mạnh Mạnh nghe ông nói, "Chị của cháu ở nước ngoài, không về được" thì sững sốt một chút.

Nhưng rất nhanh lại hiểu ra.

Đây là Lệ Diệu Dương cố ý đầu đi, ông không đánh lòng để mẹ nghe được tin từ chị gái qua đời mà đau lòng khổ sở.

"Mạnh Mạnh, từ nay về sau con liền ở lại Lệ gia, xem nơi này là nhà của mình. Con có coi chú là ba bà hay không đều không quan trọng, nhưng chú nhất định sẽ thương yêu con như con gái của chú. Con yên tâm, mặc kệ sau này như thế nào, chú Lệ đã đồng ý mẹ con, sẽ mãi mãi chăm sóc con."

"Nhưng, con..." Cô muốn nói, cô còn có nhà.

Cô còn có ba bà, còn có ông nội, còn có một gia đình.

"Mạnh Mạnh, đồng ý mẹ, ở lại đây đi." Trần Tinh Chi vẫn nắm tay cô, nhìn cô không nỡ chớp mắt, suy yếu nói.

"Mẹ nghe Diệu Dương nói, người phụ nữ kia mang thai con trai, mẹ không yên lòng để con lại trở về. Bà nội của con khẳng định là bắt công, chị của con lại đi tới nước ngoài, mẹ không thể để cho một mình con ở lại gia đình như vậy...Một thời gian ngắn mẹ phải rời khỏi đây, còn không biết có thể lại trở về hay không, con... con ở lại, ở lại bên cạnh mẹ, có được hay không?"

Nước mắt Trần Tinh Chi vừa này đã nén ngừng lại, mắt thấy lại muốn rơi xuống.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nỡ nhìn mẹ đang bệnh mà khóc, chỉ có thể gạt đầu, đồng ý.

*

Sau khi Trần Tinh Chi ngủ rồi, Lệ Diệu Dương dẫn theo Nguyễn Mạnh Mạnh đến đại sảnh, ở ngay trước mặt hơn trăm người Lệ gia, chính thức giới thiệu thân phận Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Các người nhớ kỹ, bắt đầu từ hôm nay, Mạnh Mạnh chính là tiểu thư duy nhất của Lệ gia chúng ta. Bất luận người nào cũng không được thất lễ, phải cung kính tôn trọng với tiểu thư như đối với những thiếu gia khác. Nếu như bị tôi biết, có bất luận người nào dám làm trái, tôi nhất định sẽ nghiêm trị không tha!"

Lệ Diệu Dương nói, giọng uy nghiêm làm một đám người run lấy bầy.

Chờ ông giới thiệu với mọi người xong, nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh lại là khuôn mặt ôn hòa thậm chí là cười lấy lòng.

"Mạnh Mạnh, vừa này chú không dọa đến con chứ? Con đừng sợ, kỳ thực chú rất dễ gần, một chút nóng này cũng không có..."

Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi trên ghế salon ở một bên đang ăn điểm tâm ngọt, nghe nói như thế, nuốt chút nữa run tay làm rơi đồ ăn xuống.

Ạch... Chú đẹp trai này trở mặt cũng thật nhanh, ngay cả cô cũng nuốt chút nữa không chống đỡ được.

Quần gia ở bên cạnh nhìn tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, ông chủ ngay cả nói chuyện với thiếu gia nhỏ tuổi nhất, cũng không kiên trì như vậy.

Chờ đứng nói chỉ là ba người lớn còn lại.

Nhưng ông đối với vị tiểu thư Mạnh Mạnh này, lại ôn hòa cung chiều như vậy.

Quần gia ặng lẽ ghi nhớ ở trong lòng, nhắc nhở mình, sau này nhất định phải lần thứ hai cảnh cáo những người giúp việc kia, tuyệt đối không được thất lễ với tiểu thư Mạnh Mạnh.

"Mạnh Mạnh, trước hết chú bảo người dẫn con trở về phòng nghỉ ngơi. Tới giờ cơm tối, chúng ta cùng nhau dùng cơm. Chú cố ý dẫn cô tất cả mọi người trong nhà, tối nay nhất định phải về nhà ăn cơm. Chú có bốn thằng con trai, vừa này con gái chính là thẳng cả, còn có thẳng hai, thẳng ba, thẳng tư, chờ một lúc các người gặp gỡ, người trẻ tuổi ở cùng nhau sẽ có chủ đề nói chuyện."

Thẳng hai, thẳng ba, thẳng tư?

ở trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh niệm lại lời của chú đẹp một lần.

Đột nhiên ngừng lại.

Chờ chút, chẳng hai?!

Nói cách khác, cô lập tức liền sẽ gặp được, Lệ nhị thiếu tử hôm qua bị cô trộm ghen - Lệ Quân Đình!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lệ thiếu đã thay đổi!

Lầu hai biệt thự, trong phòng ngủ xa hoa trang nhã lại tràn ngập mùi vị thiếu nữ, Nguyễn Mạnh Mạnh đang vạn phần ảo não nhào vào trên giường công chúa mềm mại, ôm gối lăn lộn.

Nếu không phải là đã không chế sức mạnh, thì bây giờ cô lẽ cô đã hủy bộ giường lớn mềm mại có màn hồng nhạt này nát bét rồi.

Hối hận, quá hối hận rồi...

Cô làm sao có thể nhất thời kích động, đồng ý mẹ ở lại đây chứ!?

Nguyễn Mạnh Mạnh hồi hận đến ruột đều quặn thắt, lại vừa cứng rắn quyết tâm không đổi ý, chỉ có thể tự mình ở trên giường dùng sức gầy vò.

Đúng lúc này, một giọng trầm thấp lạnh lẽo, bỗng nhiên từ đỉnh đầu truyền đến.

"Lăn đủ chưa? đủ rồi liền xuống lầu ăn cơm..."

Nguyễn Mạnh Mạnh giống như bị người điểm huyết vậy, trong nháy mắt cứng lại.

Chậm chạp đến nửa ngày, mới nghiêng đầu qua chỗ khác, miễn cưỡng duy trì ổn định nhìn về phía nơi phát ra tiếng.

Lệ Quân Ngự cúi đầu phục, trên áo sơ mi trắng, quần tây dài đen, tư thái lười biếng cao quý, đứng bên giường, lạnh lùng nhìn cô.

Anh xem ra, lại như một con báo săn đẹp trai tao nhã, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh biết, tất cả những thứ này chỉ là biểu tượng.

Người đàn ông này, dù cho đi đứng tùy ý, nhìn như lười biếng, nhưng từ trên người anh tỏa ra khí chất, lại xen lẫn nguy hiểm sâu không lường được.

Lại giống như báo săn, nhìn như tao nhã, kì thực lại giấu điểm ác liệt đủ khiến con mồi mất mạng trong nháy mắt.

Đối với người đàn ông như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể thương thức nhan sắc.

Muốn cô gần gũi với người như thế, cô sợ còn chưa quen biết, đã bị anh bán rồi.

Cô ngồi dậy, hít mắt hạnh không quá vui vẻ: "Lệ đại thiếu, cảm ơn anh có ý gọi tôi. Thế nhưng, anh vào cửa không biết gõ cửa trước sao? Tôi tốt xấu cũng là nữ sinh... Lỡ như tôi đang thay quần áo gì đó, vậy không phải đều bị anh thấy hết sao?"

Con người Lệ Quân Ngự hơi trầm xuống, dùng một loại ánh mắt không hề che giấu ghét bỏ chút nào, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần.

Ánh mắt kia giống như đang nói, anh đối với vóc người của cô, không có một chút xú hứng thú.

"Tôi đã gõ rồi." Người đàn ông lạnh lạnh mở miệng, "Còn thân thể của cô..."

Lệ Quân Ngự tiến lên một bước, cúi người, trong con ngươi như mực phản chiếu ra khuôn mặt trắng nõn béo mập của Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Tôi không quan tâm."

"Tôi nói rồi, bắt đầu từ bây giờ chuyện của cô do tôi phụ trách. Ba giao cô cho tôi, cô tốt nhất đừng gây ra bất cứ phiền phức gì cho tôi. Tôi không hỏi cô đã xảy ra chuyện gì ở nhà họ Nguyễn, nhưng cô vào Lệ gia, chuyện như vậy, tôi không cho phép cô tái phạm."

Môi mỏng của người đàn ông, từng chữ từng chữ, chậm rãi phun ra lời cảnh cáo.

Rõ ràng phóng to ở trước mắt cô, là ngũ quan đẹp trai không tí vết nứt.

Rõ ràng nói chuyện với cô, là tiếng nói từ tính có thể khiến người nghe một câu, lỗ tai liền mang thai.

Nhưng thời khắc này, Nguyễn Mạnh Mạnh không cảm giác được mây may nhảy nhót.

Bị cặp con ngươi sâu như hồ, lộ ra lạnh lẽo kia nhìn chăm chú, cô chỉ sinh ra một loại cảm giác run rẩy như rơi xuống vực sâu.

Như đối thành người khác, chỉ sợ lúc này đã run đến như gà con.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh cô là người nào, Nguyễn Mạnh Mạnh cô là người nhà họ Nguyễn nổi tiếng thích mềm không thích cứng.

Dù cho trái tim nhỏ đã run rẩy, cô vẫn là bậm quai hàm trừng về đối phương.

"Tôi... Tôi làm chuyện thương thiên hại lý gì ở nhà họ Nguyễn?"

Lông mày Nguyễn Mạnh Mạnh nhú đến chặt chẽ, trong nháy mắt liền cho rằng, Lệ Quân Ngự là biết chuyện bản thân mình "Đẩy" Tần Phương xuống lầu.

Cô cắn môi dưới, cô nén oán ức: "Anh cần bản cái gì cũng không biết... Mẹ kể tôi mới không phải do tôi đẩy xuống lầu, tôi là người bị hại. Bà ta..."

"Tôi nói, là dấu hôn trên người cô." Tiếng nói lạnh lạnh của người đàn ông, mang theo nhàn nhạt không kiên nhẫn.

Người hầu giúp Nguyễn Mạnh Mạnh thay quần áo, đã sớm báo cáo lại tình hình của cô.

Anh thực sự là, rất không muốn quan tâm loại vấn đề thường thấy của học sinh bây giờ này.

"Dầu, dầu hôn...!?" Mắt Nguyễn Mạnh Mạnh choáng váng tại chỗ.

Qua vài giây mới hét "A ——" một tiếng.

"Biến thái, anh là đồ biến thái, anh đi ra ngoài cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bốn vị thiếu gia của Lệ gia

"Manh Manh, con và Quân Ngự hợp nhau là tốt rồi... Chủ còn sợ gương mặt của thằng nhóc Quân Ngự này sẽ dọa sợ con. Vừa nãy nghe các con náo nhiệt ở trên lầu, lần này chú rút cục yên tâm"

Nguyễn Manh Manh ngồi ở một bên bàn ăn, làm bộ không nhìn thấy Lệ Quân Ngự ngồi đối diện mình.

Ai biết, vừa mới bùng chén lên, suýt chút nữa bị Lệ Diệu Dương làm sặc một cái.

Cô và người đàn ông như khối băng chỉ có bề ngoài, nội tâm hiểm ác kia hợp nhau?

Có phải chú Lệ có hiểu lầm gì không, lẽ nào không nhìn ra, bọn họ không chỉ là không hợp nhau, hơn nữa quan hệ còn cực kỳ ác liệt sao?

Đáng tiếc, hết thấy lời nói chỉ có thể giấu ở trong bụng.

Lệ Diệu Dương đối với cô quá tốt, cô cũng không tiện ở nhà người khác, còn chọn ba lựa bốn đối với sắp xếp của người ta.

Lệ Diệu Dương nói với Nguyễn Manh Manh hai câu, lập tức cau mày hỏi quán gia, "Quân Đình, Quân Triệt, Quân Tỳ đâu, ba người bọn nó còn chưa xuống sao?"

Nghe được hai chữ "Quân Đình", Nguyễn Manh Manh nhất thời dựng thẳng lỗ tai.

Cô có chút sốt sắng, trong lòng thấp thòm, không biết Lệ nhị thiếu nhìn thấy cô, có thể nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua hay không.

Lệ Quân Ngự ngồi ở đối diện cô, tầm mắt đảo qua thân hình thiếu nữ đột nhiên căng ra đến mức thẳng tắp, con ngươi đen trầm lạnh càng tối hơn vừa nãy.

"Tôi đã phái người đi mời, cũng sắp rồi." Chú quán gia liên tục lau mồ hôi, mỗi lần muốn tập hợp bốn vị thiếu gia ăn cơm với ông chủ, quả thực khó như lên trời.

Ngoại trừ Đại thiếu gia từ trước đến giờ nghiêm cẩn tự kiểm chế, ba thiếu gia khác, thực sự là gọi một người đã khó ba người còn khó hơn.

Lông mày của Lệ Diệu Dương cau lại, đáy mắt đen kịt đã mơ hồ có tức giận.

Nhưng tầm mắt đảo qua Nguyễn Manh Manh còn ngồi ở bàn ăn, sắp bực phát tức giận, lại kiềm nén xuống.

ông thờ dãi ở trong lòng, chỉ có thể ngày khác lại tìm cơ hội thu thập mấy thằng nhóc thôi kia.

ông quay đầu, cười giải thích với Nguyễn Manh Manh: "Quân Đình, Quân Triệt, Quân Tỳ chính là ba con trai khác của chú. Ba người bọn chúng, lớn nhất mới hai mươi, ít nhất tám tuổi, đang ở thời kỳ phản nghịch, thích đối nghịch với chú."

Sau khi Lệ Diệu Dương giới thiệu, Nguyễn Manh Manh rốt cục biết rõ tình hình của bốn vị thiếu gia Lệ gia.

Lệ Quân Ngự lớn nhất và chị cô đều là thiên tài.

Từ nhỏ đã nháy lóp, tuổi còn trẻ đã làm tổng giám đốc chấp hành ở tập đoàn Lệ Thịnh.

Con thứ hai Lệ Quân Đình, năm nay hai mươi, hiện nay đang du học ở nước ngoài, bình thường phong cách có chút tùy ý bất kham.

Mộ Cảnh Hành bạn của Nguyễn Manh Manh, chính là quen biết Lệ nhị thiếu ở quán bar, bằng không lấy địa vị của Mộ gia, cũng không thể hẹn được Lệ nhị thiếu.

Con thứ ba Lệ Quân Triệt, năm nay vừa vặn mười sáu tuổi, mà con út Lệ Quân Tỳ, chỉ có tám tuổi.

"Quân Ngự, Quân Đình, Quân Triệt đều là đứa trẻ do bà xã đã chết của chú sinh ra. Chỉ có Tiểu Tỳ, là chú và mẹ con..."

Lệ Diệu Dương lo lắng trong lòng Nguyễn Manh Manh không dễ chịu, lúc nói chuyện vẫn đang quan sát biểu hiện biến hóa trên mặt cô.

"Mẹ con bởi vì mất đi các con, hăm học tăng thêm, sau đó mang thai Tiểu Tỳ, bệnh tình mới dần dần chuyển biến tốt. Cô ấy đối với Tiểu Tỳ từ nhỏ đã cưng chiều, cho nên tính tình của đứa bé bây giờ, không phải quá tốt."

Tiểu Tỳ theo đạo lý mà nói, là em trai ruột của Nguyễn Manh Manh.

Nhưng nghĩ tới cậu nhóc có tính khí như bá vương nhỏ, Lệ Diệu Dương không khỏi cau mày.

Ở Lệ gia, ngoại trừ Lệ Quân Ngự, Gấu Con này ai cũng không sợ.

Nếu như hai chị em bọn họ gặp mặt, hoà hợp thì tốt rồi. Nhưng nếu như không tốt, gây ra chuyện gì không vui, còn không biết nên ăn nói sao với Tinh Chi.

Lệ Diệu Dương đang muốn căn dặn con lớn nhất vài câu, bảo anh xem chăm sóc Tiểu Tỳ.

Một loạt tiếng bước chân, vừa vặn từ ngoài cửa nhà ăn truyền đến.

Sau đó ngay lập tức, hai bóng người, xuất hiện ở cửa nhà ăn.

Một thiếu niên đẹp gầy gò, nắm tay một Gấu Con đầy mặt viết chữ không cam lòng, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cô ấy xem ra ăn thật ngon

"A Triệt, Tiểu Tỳ... Hai người các con lại đây, ba giới thiệu cho các con." Ở trước mặt Nguyễn Manh Manh, biểu cảm Lệ Diệu Dương không nghiêm túc giống bình thường, ngữ điệu nói chuyện với hai đứa con trai cũng thay đổi rất ôn hòa.

"Đây là Manh Manh, sau này chính là chị gái của các con."

Lệ Diệu Dương giới thiệu Nguyễn Manh Manh cho con thứ ba và con út.

Theo lời ông nói, mặt của thiếu niên đẹp thanh tú và cậu bé tối sầm lại, ánh mắt đều bắn tới.

"Chào hai người." Nguyễn Manh Manh hướng hai người bọn họ gật đầu, trong lòng lại âm thầm tắc lưỡi.

Cô bị nhan sắc Nghịch Thiên của đôi anh em này làm cho khiếp sợ.

Tướng mạo của Lệ Quân Triệt đẹp đẽ, ngũ quan thiên hướng âm nhu, nhưng đôi mắt trong trẻo này kết hợp với mái tóc trên trán, sau khi nhìn sang thì mang theo một loại quý khí thần bí khó có thể lơ là.

Lại như là thiếu niên trong bức tranh quý tộc thời Trung Cổ, kiên cường, thon dài, tao nhã, đẹp trai.

Mà đứng bên cạnh anh, chỉ có cậu bé tám tuổi Lệ Quân Tỳ, lúc này đang dùng một loại ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn mình.

Toàn thân cậu bé lộ ra hơi lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn xảo diệu là kiểu ngạo.

Đôi đầu cặp mắt hạnh trong veo, tròn tròn có chút tương tự cô kia, Nguyễn Manh Manh có thể rõ ràng cảm nhận được địch ý chất chứa trong đó.

Ạch, dường như cậu bé rất ghét cô?

Có điều suy nghĩ một chút, cũng đúng, Lệ Quân Tỳ và cô năm đó mất đi mẹ tuổi bằng nhau, đều chỉ có tám tuổi.

Nếu như bỗng nhiên có người nói cho cô mới tám tuổi, cô còn có một người chị gái cùng mẹ khác cha, có lẽ cô cũng sẽ không vui vẻ.

Bởi vì cơ thể chảy dòng máu tương đồng, Nguyễn Manh Manh đối với Lệ Quân Tỳ ngược lại vô cùng bao dung.

Cô chủ động cong khóe môi, lộ ra nụ cười ngọt ngào với cậu bé, kìm đồng tiền trên mặt làm cho cả người cô có vẻ đáng yêu lại gần gũi.

Ai biết, cậu bé lại mạnh mẽ trùng cô một chút.

Tiếp theo hừ lạnh một tiếng, kiểu ngao ngoảnh đầu qua nơi khác.

...

Lần này, cô hơi lúng túng.

Lệ Diệu Dương ho nhẹ hai tiếng, muốn báo Lệ Quân Ngự nói con út một chút.

Ai biết, con thứ ba vẫn đứng không nhúc nhích - Lệ Quân Triệt, lại đột nhiên đi đến.

Anh không coi ai ra gì đi đến gần Nguyễn Manh Manh, ở trong ánh mắt kỳ quái của tất cả mọi người, duỗi ngón trỏ thon dài trắng nõn ra, ở trên gương mặt béo mập của Nguyễn Manh Manh, đâm đâm.

...

Lại đâm đâm.

Động tác của Lệ Quân Triệt rất nhẹ nhàng, đầu ngón tay man mát nhẹ nhàng đâm trên khuôn mặt no đủ như lông trắng trứng của thiếu nữ.

"Cậu, cậu làm gì..." Nguyễn Manh Manh bỗng nhiên hiểu ra, cơ thể lui về phía sau, che mặt.

Khuôn mặt nhỏ béo mập kia, nhảy một cái, nóng đến đỏ chót.

Thiếu niên đẹp trai lại không nhìn cô, trái lại chuyển hướng Lệ Quân Ngự, "Anh trai, cô ấy xem ra thật mềm thật nhuyễn, như kẹo đường vậy, em có thể ăn cô ấy không?"

Ánh mắt lạnh lùng của Lệ Quân Ngự đột nhiên rét lạnh, dùng ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt quét mắt nhìn Nguyễn Manh Manh đỏ mặt, lãnh đạm nói: "Không thể."

"Ồ..." Con mắt trong trẻo của thiếu niên đẹp trai dường như tối sầm lại.

Lại lưu luyến không rời nhìn Nguyễn Manh Manh một chút, mới ngồi xuống bên cạnh anh cả.

Vừa vặn, ngồi ở phía đối diện Nguyễn Manh Manh.

Mà Nguyễn Manh Manh bị anh ta so sánh là "Kẹo đường", còn bị hỏi "Có ăn được hay không", toàn bộ sự việc xảy ra vẫn cảm thấy có chút mơ hồ.

Xảy ra chuyện gì, vì sao cô nghe không hiểu đối thoại của bọn họ?

Bọn họ nói chính là tiếng Trung sao?

Vì sao lại hỏi cô có ăn được hay không?!

"Manh Manh, con chó đê ý." Lệ Diệu Dương bị hai đứa con trai hành hạ đến đau đầu, mấy thằng nhóc này, trừ anh cả của bọn chúng ra, những người khác nói gì cũng không nghe.

Hơn nữa, mấy đứa trẻ đều đang ở thời kỳ phản nghịch, tính tình mỗi một đứa rất kỳ quái.

"A Triệt từ nhỏ đã thích ăn đồ ngọt, nó... Khụ, có lẽ nó là cảm thấy con quá đáng yêu."

Nguyễn Manh Manh: "..."

Quá đáng yêu, vì vậy hỏi cô có thể ăn được hay không sao?

Nguyễn Manh Manh cảm giác mình lơ lửng.

Lệ Diệu Dương đang muốn bỏ sung vài câu, chú quân gia lại vội vàng đi vào.

"Ông chú, tôi vừa mới phát hiện nhũ thiếu gia để lại tờ giấy ở trong phòng, cậu ấy nói cậu ấy đã đi máy bay về nước M."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bị Lệ Quân Ngự hoài nghi

Hà...

Nghe được tin tức Lệ Quân Đình đã sớm rời khỏi, Nguyễn Manh Manh không nhận được thờ phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực cô rất hồi hộp, ngoài mặt không nhìn ra, kỳ thực trong đầu vẫn có chút căng thẳng.

Dù sao tối hôm qua, cũng là lần đầu tiên của cô.

Làm cho cô và một người đàn ông vừa mới lần lộn trên giường tối qua mặt đối mặt.

Nguyễn Manh Manh không chắc chắn, có thể làm cho mình hoàn toàn không rụt rè.

Tảng đá lơ lửng trong lòng rơi xuống, ngay cả hai vai cũng thả lỏng theo.

Động tác của Nguyễn Manh Manh cũng không lớn, nhưng Lệ Quân Ngự đang ngồi ở đối diện cô, lại không bỏ qua biến hóa nhỏ bé của bộ mặt và cơ thể cô.

Liếc về biểu hiện của Nguyễn Manh Manh rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo của người đàn ông, lóe qua ánh sáng mặt mờ.

...

Một bữa cơm sau đó, vẫn còn xem như là bình an vô sự.

Ngoại trừ thiếu niên đẹp trai vỗ vệt đồ ngọt của cô, bị cậu bé ác miệng công kích ra, tất cả chuyện khác đều bình thường.

Chỉ có điều, người đẩy bàn, ngoại trừ Lệ Diệu Dương bày về mặt ôn hòa với cô ra.

Còn lại ba người...

Một lạnh lùng lạnh nhạt, một kiểu ngao cảm thù, còn có một thì lại vẫn dùng một loại ánh mắt xem đồ ăn, nhìn chăm chăm cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh mặt ngoài làm như không có chuyện gì xảy ra, nội tâm lại điên cuồng nhỏ nước bọt, càng ngày càng hối hận mình lựa chọn quyết định ở lại.

*

Thật vất vả ăn xong một bữa cơm, cô trở lại phòng, bất ngờ phát hiện quần áo mình mặc trước đó và túi xách nhỏ cô mang bên người, đều đặt lên bàn.

Nguyễn Mạnh Mạnh đi tới bên cạnh bàn, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra.

Màn hình điện thoại di động xuất hiện vết nứt từ lâu, nằm ở trạng thái tắt máy.

Có lẽ là lúc cô từ trên cầu thang lăn xuống, bị rớt hỏng đi.

Cũng không biết có thể khởi động máy hay không?

Lỡ như sau này ba ba phát hiện trách oan cô, tìm cô không gọi được điện thoại thì làm sao?

Mặc dù trước đó Nguyễn Mạnh Mạnh có oán giận đối với Nguyễn Triệu Thiên không tín nhiệm cô, nhưng trong lòng đến cùng vẫn là ôm hi vọng đối với ba cô.

Án nút mở máy, sau khi dừng lại ngắn ngủi, màn hình một lần nữa sáng lên.

Điện thoại di động không bị hư?

Mới vừa khởi động máy, mấy chục tin nhắn hiện lên.

Tất cả đều là tin nhắc nhở trong lúc cô tắt máy, có người gọi vào.

Hai mắt Nguyễn Mạnh Mạnh sáng ngời, nhanh chóng mở tin nhắn ra.

Ai biết liên tục xem xuống, ngoại trừ điện thoại của Mộ Cảnh Hành ra, không có bất kỳ một cú điện thoại nào là của Nguyễn Triệu Thiên hoặc là từ nhà họ Nguyễn gọi tới.

Mất hạnh phúc, không khỏi âm thầm.

Ba của cô, vậy mà thật sự mặc kệ cô...?

Nguyễn Mạnh Mạnh tự nói với mình trước tiên không thể suy nghĩ lung tung, bên cạnh ba ba cô đều là người chán ghét cô, có lẽ chỉ là không tiện.

Đúng, đứa bé kia vừa ra đời, còn là sinh non, có thể ba cô đang bận rộn, không có thời gian gọi điện thoại cho cô.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Nguyễn Mạnh Mạnh hơi tốt lên một chút, gọi điện thoại về cho Mộ Cảnh Hành.

"Mạnh Mạnh, sao bây giờ cậu mới nghe điện thoại?"

Điện thoại mới vừa được bắt, giọng Mộ Cảnh Hành mang theo thần thiết liến truyện tới.

"Mình nghe nói cậu và 'Tỷ nữ rửa chân' nhà cậu kia cùng nhau lăn xuống lầu, có phải là thật hay không? Cậu có bị thương chỗ nào không? Bây giờ trên mạng đều đang truyền tin, nói là cậu đẩy bà ta xuống... Nguyễn Mạnh Mạnh, lúc này cậu chịu hiềm nghi lớn rồi!"

"Tỷ nữ rửa chân" trong miệng Mộ Cảnh Hành chính là Tần Phương, bởi vì năm đó Tần Phương là bảo mẫu của bà nội cô, chăm sóc bà nội cô tỉ mỉ chu đáo đến mức có thể quý trên mặt đất rửa chân cho bà nội cô.

Vì vậy Mộ Cảnh Hành liên quanh năm dùng tên gọi "Tỷ nữ rửa chân" này, trào phúng Tần Phương.

Mà Mộ Cảnh Hành cũng không hồ là bạn gay tốt của cô, điện thoại vừa bắt lên, ngay lập tức chỉ lo quan tâm tình huống của cô.

Không chút nào hoài nghi, Nguyễn Mạnh Mạnh đẩy Tần Phương xuống lầu.

Bởi vì là bạn bè, vì vậy không cần giải thích.

Bạn tốt thật sự, rõ ràng ràng biết bạn là hạ người gì.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại có chút chua.

Cô sửa lại tâm tư một chút, nói ra lời thật tình: "Là bà ta muốn đẩy mình xuống, kết quả không đẩy được, trái lại tự trọng tâm bà ta bất ổn, trượt chân. Mình nhìn thấy bà ấy là phụ nữ có thai, muốn đưa tay kéo bà ta một cái, ai biết trái lại cũng bà ta lăn xuống."

"Sau đó ở bệnh viện, bà nội và các cô của mình đều đến... Nguyễn Kiều Kiều làm chứng, nói nhìn thấy mình đưa tay..."

"Vậy ba cậu đâu? Không phải ba cậu rất thương cậu sao, ông ấy cũng tin?"

Hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh hơi dừng lại... "Ừ" một tiếng.

Cô mang đầy đầu máu mẹ mới khỏi, mà ba ba cô, đến bây giờ cũng không gọi cho cô một cú điện thoại.

Mộ Cảnh Hành dường như rất tức giận, ở bên kia mắng vài câu, "Mình đã nói rồi, sao ông ấy còn không đăng lên mạng, mình cho rằng cậu không có chuyện gì, hóa ra là thật sự mặc kệ cậu chết sống? Hoá ra mẹ mình nói đúng, có mẹ kế thì có ba dượng, chủ Nguyễn cũng quá đáng, trước đây ông ấy không hồ đồ như thế!"

"đăng lên mạng, đăng lên mạng cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mục tiêu, kiếm tiền

"Chính là chuyện ông ấy rất cục cộ con trai đó! Cậu không thấy trên điện thoại di động sao, ba cậu đăng trên mạng xã hội toàn là hình của khi con kia. Bộ dạng vẻ hận không thể tuyên truyền với cả thế giới, ba mình và mọi người đã chúc mừng ông ấy, nhưng nói thật, mình cảm thấy con khi nhỏ có nhiều nếp nhăn kia, một chút cũng không dễ nhìn."

Giọng điệu Mộ Cảnh Hành mang theo nồng đậm ghét bỏ, "Có điều mẹ mình nói, đứa bé kia xem ra lớn lên vẫn được, rất tốt, không có gì đáng ngại."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe nói đứa trẻ không có chuyện gì, ngược lại thờ phào nhẹ nhõm.

Mặc dù đứa trẻ mới sinh kia là con trai của Tần Phương, nhưng bản thân cậu bé là vô tội.

Giữa người lớn với nhau có ân oán gì, cũng không liên quan tới trẻ con.

Chỉ là có chuyện, Nguyễn Mạnh Mạnh lại cảm thấy kỳ quái, "Đứa bé kia là sinh non, có lẽ là bởi vì Tần Phương té từ trên cầu thang xuống tạo thành, vì sao lại một chút việc gì cũng không có?"

Mộ Cảnh Hành căn bản không cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh là đang hi vọng đứa bé kia có chuyện.

Anh biết tính cách của bạn mình, ngược lại nghiêm túc cẩn thận phân tích cùng với cô.

"Ba cậu đăng bức ảnh, đứa trẻ đặt trong hòm giữ nhiệt, có thể liên quan tới việc sinh non. Có điều mẹ mình nhìn, nói không có chuyện gì, rất khỏe mạnh."

Mẹ Mộ Cảnh Hành là viện trưởng một bệnh viện tư nhân, ánh mắt sẽ không sai.

Nguyễn Mạnh Mạnh "Ồ" một tiếng, có lẽ là đứa trẻ tự có phúc khí của mình đi.

Lúc trước bởi vì mẹ cô lớn lên đẹp đẽ, bị ba cô lấy về nhà, kết quả mười mấy năm không sinh được một đứa con trai.

Bà nội cô vì chuyện này, vẫn không vui, sau đó lại lên lút lút cần đoán đưa Tần Phương cho ba cô. Kết quả mang thai, vẫn là một đứa con gái.

Vì chuyện này, bà nội mắng mẹ cô không ít.

Ngược lại bởi vì Tần Phương quanh năm chăm sóc bà nội, vì vậy không cam lòng mắng Tần Phương.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, sau đó mẹ cô gả cho Lê Diệu Dương, năm thứ hai liền mang thai con trai.

Mà Tần Phương gả cho ba cô, lại đợi rỗng rã mười một năm, mới sinh được một đứa con trai.

Tất cả những chuyện này, có lẽ chính là số mệnh an bài.

Khóc mãi Nguyễn Mạnh Mạnh vẽ ra một nụ cười tự giễu.

Mộ Cảnh Hành ở đầu bên kia điện thoại, thật lâu không nghe giọng cô, lo lắng hỏi: "Mạnh Mạnh, vậy bây giờ cậu ở đâu? Nếu không cậu tới nhà của mình ở trước đi?"

"Mình đang ở nhà bạn học..." Nguyễn Mạnh Mạnh sợ Mộ Cảnh Hành lo lắng, nói dối.

"Nhà cậu không được, nhà cậu ở ngay sát vách nhà mình, mình tạm thời không muốn gặp bạn học."

Dù sao, cô học trường trung học số 1 thành phố, Mộ Cảnh Hành và Nguyễn Kiều Kiều học trường khác, bạn học của cô cậu ta cũng không quen biết.

"Vậy cũng tốt, cậu cẩn thận, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho mình. Đứng rồi, chờ một lúc cho người chuyển tiền cho cậu cẩn dùng."

"Không cần, mình có tiền..." Mộ Cảnh Hành đã giúp cô quá nhiều rồi.

"Cho cậu thì cảm đi, còn khách sáo với Tiểu Gia cái gì. Cậu cũng không phải không biết, Tiểu Gia cái gì cũng không có nhiều, chỉ có tiền tiêu vặt là nhiều thôi." Trên người Mộ Cảnh Hành nồng đậm hơi thở nhà giàu mới nổi, cách màn hình điện thoại, đều có thể thổi qua tận đây.

Nhưng biểu hiện nhiệt tình của bạn tốt, lại làm cho trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy ảm áp.

Mộ Cảnh Hành là biết tiền của cô đều đưa cho đội trình thám đi điều tra chuyện của chị cô, cho nên mới cố ý tiếp tế cô.

Nghĩ đến vấn đề tiền, Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhủ mảy.

Xem ra thực sự là không thể không có tiền mà.

Cô hoài nghi chị cô chết có vấn đề, thậm chí hoài nghi trong gia đình họ Nguyễn có vấn đề, nhưng chuyện như vậy nói cho người nhà họ Nguyễn cũng vô dụng.

Nói cho mẹ cô càng không thể.

Tất cả mọi thứ, chỉ có thể dựa vào chính cô.

Trước đây cô chơi game kiếm được tiền, hầu như tất cả đều quăng vào trong quá trình điều tra.

Dù cho Mộ công tử bột sẽ không chú ý, nhưng nhiều tiền như vậy, cô không thể mất dạy cứ tìm xin Mộ Cảnh Hành giúp đỡ - một học sinh cấp ba còn đang nhận tiền tiêu vặt của ba mẹ.

Năm nay tuy rằng Mộ Cảnh Hành cũng học lớp 12, nhưng trên thực tế, anh nhỏ hơn Nguyễn Mạnh Mạnh một tuổi, anh vừa mới qua sinh nhật mười tám tuổi xong.

"Mộ Cảnh Hành, chuyện tiền bạc mình sẽ tự nghĩ biện pháp, mình biết cậu nhiều tiền, nhưng cậu giữ lại hôm nào mời mình ăn cơm đi."

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa dứt lời, Mộ Cảnh Hành ở đầu bên kia điện thoại liền lập tức hiểu ý, suýt chút nữa kích động nhảy lên.

"Cô chủ đáng yêu, không phải chứ, cậu đây là chuẩn bị tái xuất giang hồ?"

Ừ, từ sau khi Nguyễn Thi Thi ra lệnh cưỡng chế không cho Nguyễn Mạnh Mạnh chơi game, thứ hạng của anh liền từ kim cương rớt xuống đến bạch kim.

Nguyễn Mạnh Mạnh có bao nhiêu thủ đoạn kiếm tiền, thân là bạn bè Mộ Cảnh Hành còn có thể không biết sao.

Ồi này, bây giờ anh đã sắp kích động muốn chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Lê Quân Ngự tặng quà cho cô

"Mạnh Mạnh, cậu mau đăng nhập cùng tuyến với mình đi. Cậu đã lâu không chơi như vậy, khẳng định xuống tay, vừa vận làm luyện tập."

Nguyễn Mạnh Mạnh lấy điện thoại di động xuống, liếc nhìn vết nứt trên màn hình, lại kẻ sát tới bên tai: "Không được, điện thoại di động của mình bị rớt hỏng, chờ qua mấy ngày mua cái mới rồi nói."

"Vậy không chơi nông trại cũng được, chúng ta chơi LOL, cậu chơi trên máy vi tính."

Nguyễn Mạnh Mạnh liền biết, chỉ cần nhắc tới game, cái tên Mộ Cảnh Hành tích cực hơn bất kỳ kỳ người nào.

Cô thờ dài, "Cũng không được, cậu đã quên mình đang ở nhà bạn học sao, không tiện chơi máy vi tính của người khác."

Mộ Cảnh Hành vừa nghĩ, cũng đứng.

Chỉ có thể mất hết cả hứng thờ dài, đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên nhớ tới.

"Há, đứng rồi Mạnh Mạnh, có chuyện mình suýt chút nữa quên nói cho cậu... Cái kia, chính là liên quan tới chuyện Cố Huyền. Anh ta... Anh bây giờ dường như đang hẹn hò với Nguyễn Kiều Kiều."

Kỷ thực mấy ngày trước, Mộ Cảnh Hành biết tin tức này.

Nhưng anh vẫn do dự, không dám nói cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhưng bây giờ, chuyện này cơ bản đã truyền ra trên mạng xã hội của bọn họ, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ truyền tới tai Nguyễn Mạnh Mạnh.

Anh nghĩ, cùng với đề những người khác người thêm mắm dặm muối nói cho cô, không bằng chính anh nói.

"Anh trai Cố Huyền... Và Nguyễn Kiều Kiều?" Yết hầu Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nghẹn, tên gọi có chút quen thuộc, vậy mà nhất thời không đối được.

"Ừm, đúng vậy. Nghe nói hèn hò một thời gian rồi." Mộ Cảnh Hành cảm thấy đau đầu, Nguyễn Mạnh Mạnh thích Cố Huyền, đồng thời chuyện từng đính hôn với Cố Huyền, ở trên mạng xã hội của bọn họ là chuyện mọi người đều biết.

Nhưng bây giờ, Cố Huyền không chỉ xoá bỏ hôn ước với Nguyễn Mạnh Mạnh, còn hèn hò với Nguyễn Kiều Kiều.

Cố gia biết quan hệ của Nguyễn Mạnh Mạnh và Nguyễn Kiều Kiều, làm như vậy, rõ ràng là không để tình cảm quá khứ ở trong lòng.

Theo như Mộ Cảnh Hành nói, Cố Huyền kia, ngoại trừ ở trong đám con nhà giàu bọn họ này lớn lên đẹp để một chút ra, năng lực hơi mạnh một chút, ngoài ra cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng một mực, làm cho Nguyễn Mạnh Mạnh có sức đề kháng cao với sắc đẹp, từ nhỏ đã thích Cố Huyền.

Cô thích theo đuổi phía sau anh ta, ngọt ngào gọi anh ta là anh trai Cố Huyền.

Đối diện với những người khác, Nguyễn Mạnh Mạnh có thể không cẩn thận liền có thể giờ nắm đầm. Nhưng đối với Cố Huyền, xưa nay đều là đáng về cô dâu nhỏ, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Cố gia là mở công ty giải trí, nhà họ Nguyễn là mở công ty mạng, bởi vì quan hệ hai nhà tốt, còn cho hai người bọn họ đính hôn.

Ai biết, ngay sau khi chi gái của Nguyễn Mạnh Mạnh bắt ngờ qua đời, Cố gia lại đưa ra đề nghị muốn xoá bỏ hôn ước với nhà họ Nguyễn.

"Ừm, mình biết rồi... Chuyện Cố Huyền, sau này không cần nói cho mình nữa... Mình không muốn biết..."

Nói xong, cô cúp điện thoại.

"Ai là Cố Huyền?" Ai biết, đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nói trầm thấp đông lạnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh sợ hết hồn, theo bản năng xoay người, vừa vặn va tiến vào một cái ôm áp lạnh lẽo kiên cố.

"A..." Chớp mắt cô hơi cay cay, suýt chút nữa ứa ra nước mắt.

Xưa nay chỉ có cô đụng làm người ta khóc, không có khi nào cô bị người khác đụng cho khóc.

Nguyễn Mạnh Mạnh che mắt lùi về sau, cũng không biết cơ ngực của người đàn ông Lê Quân Ngự này là phát triển thế nào, lại có thể cứng thành như vậy.

"Tại sao anh lại không gõ cửa liền đi vào? Cửa của Lê gia các người, đều là trang trí sao!"

Con mắt ánh nước dịu dàng của thiếu nữ nhìn anh, tràn đầy oan ức.

Nhưng Lê Quân Ngự căn bản không hề bị lay động, môi mòng khê mở, lặp lại một lần: "Ai là Cố Huyền? Là cậu ta, để lại những dấu vết kia trên thân thể cô?"

Sắc mặt Lê Quân Ngự trầm lạnh đến mức dọa người, cặp con ngươi tối om om kia, ngưng tụ hàn khí ngay cả chính anh cũng không phát hiện.

"Tôi không biết anh đang nói cái gì..." Nguyễn Mạnh Mạnh cúi đầu, dời khỏi tầm mắt của anh.

Đương nhiên không phải Cố Huyền, làm sao có thể là Cố Huyền!

Nhưng cô không thể trực tiếp phủ nhận, bởi vì có tật giật mình, cô càng sợ Lê Quân Ngự phát hiện bí mật của cô.

Lê Quân Ngự thâm thúy đông lạnh ánh mắt, cứ như thể rơi vào Nguyễn Mạnh Mạnh trên người.

Mãi đến khi nhìn cô tới mức tê cả da đầu, sau lưng phát lạnh, anh mới đột nhiên đi về phía trước một bước.

"Lạch cạch —— "

Một vật lớn trong lòng bàn tay, đặt trên bàn sách.

Nguyễn Mạnh Mạnh nghiêng đầu nhìn sang, ánh mắt không khỏi phát sáng.

Đó là một điện thoại di động thông minh, còn chưa được công bố bán trên thị trường!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Mùi thơm quen thuộc, như người phụ nữ tối hôm qua

"Nghe..."

Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của Lê Quân Ngự, không chút lưu tình nắm cầm nhỏ của cô.

"đừng gây phiền phức cho tôi. Mặc kệ người kia là ai, trong vòng một năm, không được có bất kỳ tiếp xúc gì với cậu ta nữa."

Cô là phiền phức mà ba cô gắng nhét cho anh.

Lê Quân Ngự rất bận, không có thời gian lãng phí suy nghĩ trên người cô gái nhỏ đang trong thời kỳ trưởng thành này. Đặc biệt, sau khi biết trên người Nguyễn Mạnh Mạnh che kín dấu hôn, anh càng là cảm thấy phiền lòng tức giận.

Nếu như Nguyễn Mạnh Mạnh mang thai trước khi chưa kết hôn, còn không biết sẽ tạo ra chấn động lớn bao nhiêu.

"Trong điện thoại di động này có số của Lăng Bắc, chú Triệu, tài xế. Sau ba ngày trường học của cô khai giảng, tài xế sẽ đưa cô đi, chú Triệu phụ trách hết thay sinh hoạt cần thiết sau này của cô, chuyện trường học sẽ do Lăng Bắc xử lý. Có việc gì, trực tiếp gọi cho bọn họ."

Lăng Bắc là một trong những phụ tá riêng của anh, chú Triệu là quản gia nhà họ Lê.

Lê Quân Ngự chỉ coi Nguyễn Mạnh Mạnh như nhiệm vụ, cũng không tính tự mình quản giáo cô.

Nếu như cô có thể an phận thủ thường, bọn họ đều có thể bình an vô sự ở chung đến khi cô tốt nghiệp.

Nhưng nếu như cô không thể, vậy anh cũng không ngại làm cho cô trải nghiệm một hồi, kết cục của việc ngỗ nghịch anh.

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh oán thâm, Lê Quân Đình đã rời đi, cô lại phải tiếp xúc với người kia.

Có điều thái độ của Lê Quân Ngự, thực sự khiến người ta cảm thấy quá mức hung hăng bá đạo.

Đặc biệt sức lực của anh nắm cầm mình, đây không phải thái độ nên có đối với một cô gái.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy uất ức, mạnh mẽ đáp trả: "Lê thiếu nữ đầu, tôi kết bạn với ai, làm chuyện gì dường như không ở trong phạm vi quản lý của anh. Dù cho tôi đồng ý chú Lê ở lại, cũng không có nghĩa là anh có thể quơ tay múa chân đối với chuyện của tôi."

"Cô có thể thử xem." ánh mắt người đàn ông lạnh lùng lại lập, đáy mắt u tối càng ngày càng mãnh liệt, "Bất kỳ người đàn ông dám chạm đến em gái của Lê Quân Ngự, tôi bảo đảm, cậu ta cũng không nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa."

Người này có bị bệnh không!

Nguyễn Mạnh Mạnh có chút xúc động, "Ai là em gái anh chứ! Tôi kết bạn với ai, dù cho là hèn hò cũng không có liên quan gì tới anh!"

Cái gì cũng muốn xen vào, có phải anh ta điên rồi không!

"Bây giờ Trần Tình Chi là bà chủ Lệ, cô nói, cô có phải là em gái tôi không, hà?" Tay phải người đàn ông phút chốc nắm chặt cảm cô, Nguyễn Manh Manh hiểu thấy bị đau đớn.

"Hừ..."

Cô không nhận được mở miệng, mắt hạnh đẹp để nổi lên ánh nước, nhiễm phải một tầng sương mù mỏng lung.

Môi vừa rồi cô gái còn có thể chịu đựng, thoáng lộ ra loại biểu cảm như thú nhỏ bị thương này, càng làm đôi mắt màu mực của Lệ Quân Ngự không khỏi hơi ngưng lại.

Sức mạnh nơi tay phải, theo bản năng thả lỏng.

Cho đến lúc này, anh mới kinh ngạc phát hiện, mùi thơm quanh quần hơi thở, lúc ẩn lúc hiện có chút giống như đã từng quen thuộc.

Hình như... Tôi hôm qua?

"Anh, anh thả ra, anh làm tôi đau!" Nguyễn Manh Manh đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Vừa này một khắc đó, khoảng cách gần như vậy, mắt phượng sâu không thấy đáy của người đàn ông, giống như bóng dáng cô nhìn thấy trong bóng tối ngày hôm qua.

Cô biết Lệ Quân Ngự và Lệ Quân Đình là hai anh em, tướng mạo nhất định giống y hệt nhau.

Cũng biết rõ, người đàn ông tối hôm qua là Lệ Quân Đình, mà không phải Lệ Quân Ngự.

Nhưng vừa này, đối diện gần như vậy, cô vậy mà không nhận được tim đập nhanh hơn, giống như trở lại bầu không khí ám muội đêm hôm qua.

Nguyễn Manh Manh gầy dựa, Lệ Quân Ngự buông lỏng tay ra.

Cô lui lại.

Mùi thơm quen thuộc giữa hơi thở người đàn ông, lại lần nữa biến mất.

Sau đó ngay lập tức, một mùi nước khử trùng nhẹ nhàng bay lại đây.

ánh mắt Lệ Quân Ngự lạnh lùng hép lại, chủ ý tôi vết thương được băng bó trên đầu Nguyễn Manh Manh.

Không giống tiếp xúc thân mật như vừa này, ở khoảng cách như vậy, anh chỉ có thể nhìn thấy được từ trên người cô bay tới là mùi nước khử trùng rõ ràng.

Hơi nhiều mây, Lệ Quân Ngự quyết đoán bỏ đi nghi ngờ trong đầu.

Xem ra, một ngày không tìm được người phụ nữ tối hôm qua, loại hoài nghi tự dưng nổi lên này liền vĩnh viễn không biến mất.

Nghĩ đến người phụ nữ đáng ghét tối hôm qua kia, sắc mặt Lệ Quân Ngự càng lạnh hơn, ngay cả ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Manh Manh cũng lộ ra mấy phần âm trầm lệ khí.

Mẹ nó...

Người này nói trở mặt liền trở mặt, cô cũng không biết sao mình lại trêu chọc anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lệ thiếu, anh làm bà xã của anh sợ rồi

Lệ Quân Ngự cái gì cũng không nói, chỉ là dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú Nguyễn Manh Manh.

Cho dù không nói một lời, nhưng từ trên người anh tỏa ra uy nghiêm và nguy hiểm, đều đủ để làm bất luận người nào mềm đầu gối, cúi người xuống.

Trong nháy mắt đối đầu cặp mắt lạnh lùng kia, đáy lòng Nguyễn Manh Manh phát lạnh, vậy mà nổi lên một loại khiếp ý và chột dạ khó có thể tự kiềm chế.

Khụ...

Cô cũng không biết trong lòng mình sợ cái gì, nhưng càng là đối diện con người đen nhánh của Lệ Quân Ngự, cảm giác chột dạ như vậy lại càng rõ ràng.

Thật giống như cô đã từng làm chuyện gì có lỗi với anh vậy.

Cô nghĩ, đó có lẽ chính là cái gọi là lưng từng đi...

Trong cuộc đời mười chín năm của Nguyễn Manh Manh, có thể hoàn toàn nghiền ép cô về mặt khí chất chỉ có chị gái Nguyễn Thi Thi cô.

Người trước mặt cô có thể không có gì lo sợ, chỉ khi nào đối mặt loại khí chất giống như chị cô kia, mới bị áp chế gất gao.

Mà bây giờ, người áp chế được cô, dường như lại muốn nhiều thêm một người.

Quả nhiên, chị cô nói đúng, nắm đấm cứng rắn hơn nữa cũng không sánh bằng khí chất.

Hướng chỉ, cô hoài nghi, nếu như thật sự muốn so nắm đấm, Lệ Quân Ngự chưa chắc sẽ kém hơn cô.

"Anh... Lời của anh nói tôi đều nghe..." Người tốt không ăn thiệt thòi trước mắt, Nguyễn Manh Manh quyết định nhận lúng túng.

Cô cần cần môi dưới, cảm thấy miệng hơi khô, lại bắt giác dùng đầu lưỡi liếm liếm bờ môi.

Đây là động tác theo bản năng của cô lúc căng thẳng.

Không biết, động tác như thế, rơi vào đáy mắt Lệ Quân Ngự, lại là một phen cảnh tượng khác.

Người đàn ông cup mắt, ở trên cao chăm chú nhìn xuống cô.

Thấy mắt hạnh mịt mờ hơi nước lộ ra oan ức của thiếu nữ chớp chớp, sau đó lại lộ ra một hàm răng nhỏ trắng như tuyết khẽ cắn phần môi.

Con mắt đen bóng của Lệ Quân Ngự, nhất thời tối sầm lại.

Sau đó ngay lập tức, cái lưỡi béo mập thơm ngon của thiếu nữ lại đột nhiên đưa ra ngoài, nhìn thấy đầu lưỡi khéo léo của cô liếm qua bờ môi mềm mại óng ánh.

Làm cho môi mặt vốn là kiểu nhuần của cô, nhất thời nhiễm phải ánh sáng long lanh lấy mê người.

Hồ hấp Lệ Quân Ngự dồn dập.

Đáng chết, anh nhất định là cầm dục quá lâu, tối hôm qua bị người phụ nữ đáng ghét kia phá hoại, mới sẽ muốn những thứ không hiểu ra sao này.

Bằng không, anh nói cái gì cũng không thể này sinh hứng thú đối với loại nữ sinh ầu trĩ nhảm chán như Nguyễn Mạnh Mạnh này.

Con người hẹp dãi u lạch thâm thúy của người đàn ông, trong chớp mắt, lộ ra một luồng nguy hiểm khiến người không thể lơ là.

Hầu như là phản ứng bản năng, Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng lui về phía sau.

Đáng tiếc, phía sau là mặt bàn, nhắc nhở cô đã không có đường lui.

"Anh... Anh đừng nóng giận. Tôi nói rồi, anh nói gì tôi đều nghe, tôi sẽ ngoan ngoãn..."

Nguyễn Mạnh Mạnh hầu như là dùng bản năng của động vật cầu xin với Lê Quân Ngự.

Cô từ nhỏ không còn mẹ, chị gái Nguyễn Thị Thi cũng quanh năm ở nước ngoài, nhiều năm như vậy có thể bình an lớn lên ở nhà họ Nguyễn, dựa vào không chỉ là thể lực và vận may, còn có khả năng quan sát nhạy cảm đối với nguy hiểm

Tuy rằng Lê Quân Ngự đứng trước mặt cô, nhìn qua cực kỳ bình tĩnh, trên khuôn mặt hầu như không chút gợn sóng.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh, chính là cảm giác rõ rệt, ở trong cơ thể người đàn ông này, lúc này dường như đang chứa chứa bão táp rất lớn, làm cho cô hoàn toàn không có cách nào chống đỡ.

"Rất tốt..." Một lúc lâu sau khi trầm mặc, Lê Quân Ngự rốt cục mở miệng.

Anh nhìn xuống cô, ánh mắt lạnh lẽo, giọng điệu thấp đến mức nguy hiểm: "Nhớ kỹ lời cô mới nói, đừng có hối hận."

Nói xong, xoay người rời đi.

*

"Hừ..." Chờ hơi thở lạnh lẽo do Lê Quân Ngự để lại hoàn toàn biến mất, Nguyễn Mạnh Mạnh mới chống mặt bàn, triệt để thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng là điên mà, tại sao có thể có người như vậy."

Chưa bao giờ Nguyễn Mạnh Mạnh bị người nghiền ép toàn phương diện từ khí chất, tính thần thậm chí năng lực thể chất như thế.

Nhưng đối mặt ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của Lê Quân Ngự, cô có cảm giác sợ hãi từ linh hồn đến tâm lý thậm chí là cơ thể.

Thực sự rất đáng sợ!

Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định, sau này nhìn thấy Lê Quân Ngự nhất định phải đi đường vòng, đánh chết cũng không đi đầu chọc người đàn ông âm tính không ổn định này!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Ra cái giá, chơi với tôi

Vừa bị Lê Quân Ngự ngược đãi toàn diện từ tinh thần đến "Thân thể" một lần, Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy trong lòng bị đè nén hòng rồi.

Tức giận!

Cô tức giận đến sắp nổ tung!

Không ngược được Lê Quân Ngự, cô còn ngược không được người khác sao?

Mất hạnh đẹp đẻ của Nguyễn Mạnh Mạnh chớp chớp, tầm mắt dời đến điện thoại di động thông minh phiên bản mới nhất trên bàn kia.

Quyết định khởi động máy, kích hoạt, đăng nhập mạng, download game.

Trong thực tế gặp khó khăn, cô muốn đến thế giới ảo để bù lại.

Vì thế, tài khoản gần như một năm không sáng, đột nhiên đăng nhập game.

"Woa... Cô chủ đáng yêu, cô lại login!"

"Cô chủ đáng yêu, là cô sao? Chuyện năm ngoái tôi nói với cô, cô tính thế nào, cô muốn tôi cấu lạc bộ của chúng tôi hay không?"

"ày da, cô chủ đáng yêu cô rốt cục login, tôi tìm cô mấy trăm năm rồi đó!"

Tài khoản ID "Cô chủ đáng yêu thống nhất giang hồ" mới vừa đăng nhập game, liền nhận được vô số khung chat.

Nguyễn Mạnh Mạnh thoáng lướt vài cái, đều là các loại phòng làm việc trước đây từng hợp tác, còn có cấu lạc bộ từng mời cô.

Có điều bây giờ, cô tạm thời không có tâm tư chat riêng.

Với lại, cô rời khỏi quá lâu, còn không biết tay có thể chạm đi hay không. Cô gần như đã hai mùa giải không chơi game, đăng cấp tài khoản cũng rất xuống.

Thứ hai, bây giờ cô chỉ muốn trút giận một chút!

Chuyện kiếm tiền để ngày mai, bây giờ cô chỉ muốn ngược con mồi!

Vì thế, tối hôm đó, bản đồ nào đó của trò chơi (bản đồ cấp thấp), chịu một trận tàn quét.

Có cái ID gọi là "Cô chủ đáng yêu thống nhất giang hồ", từ cấp thấp nhất - đăng cấp Đồng đoàn một đường giết tới Bạch Kim.

Nếu không phải là bởi vì ban ngày xảy ra quá nhiều chuyện, trên đầu còn có vết thương, có lẽ Nguyễn Mạnh Mạnh còn có thể chơi đến sau nửa đêm, trực tiếp giết tới cấp Kim Cương trở lên.

Có điều bây giờ...

"Hô... Một quá."

Nhìn thấy huy chương Bạch Kim lấp loé trong thế giới game, Nguyễn Mạnh Mạnh để điện thoại di động xuống.

Tức giận bị đè nén trong lòng hầu như trút hết không còn Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định tạm thời thoát tài khoản của mình, bắt đầu từ ngày mai một lần nữa tiếp tục đại chiến.

Cùng lúc đó, một căn phòng khác trong biệt thự.

"Anh trai, đều do anh, anh cũng quá phé đi, ngay cả một nữ sinh cũng đánh không lại!"

"Lê Quân Tỳ, em thì không phé sao? Nếu không phải là em leo gank thời cơ không đúng, chúng ta sẽ bị cô ta một tên trúng hai nhạn sao?"

Thiếu niên đẹp trai nghiêm mặt, trong miệng ngậm kẹo que lúc này đều trở nên không còn tư vị.

Cậu bé nghe anh trai nói, khuôn mặt nhỏ vốn không có biểu cảm gì, nhất thời xụ xuống.

"Ha ha, cũng không biết là ai, ngay cả đầu với nữ sinh cũng không thắng được. Nếu không phải là anh bị cô ta áp chế toàn diện, kinh tế của cô ta sẽ tốt như vậy sao? Trang bị sẽ nhiều hơn chúng ta hai cái?"

"Hừ, em biết đó là nữ sinh." Lê Quân Triệt không chịu yếu thế, cần kẻo que nói.

"Loại ID "Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ" này, vừa nhìn chính là nữ sinh." Cậu Con bêu môi, hiếm thấy lộ ra gương mặt uất ức, "Anh ba, anh thật sự quá mất mặt!"

Thiếu niên đẹp trai vừa nghe, ngũ quan âm nhu nhất thời phù sương lạnh.

Xoay người, một phát bắt được cổ áo Cậu Con, ném lên giường.

Đè mông ra, chính là đánh một trận.

"Anh ba xấu, anh lại đánh người! Em không đánh với anh, em muốn nghỉ chơi với anh, em muốn đi tìm anh cả... Ô ô ô..."

Và thế là, cặp bài trùng - Tam Thiếu và Tứ thiếu Lê gia, cứ như vậy tan rã.

Lúc Nguyễn Mạnh Mạnh chào hỏi phòng làm việc có giao tình trước kia, chuẩn bị thoát game, trên màn ảnh đột nhiên nhảy ra hai cái yêu cầu kết bạn.

Bảo bảo vô địch thiên hạ: "Đại thần, đưa tôi đánh tới vương giả, giá cả tùy cô đưa ra!"

Trai đẹp và bánh ra: "Ra cái giá, chơi với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Điện báo bất ngờ

Sau khi Lê Quân Triệt và Lê Quân Tỳ tan rã trở về phòng, vẫn luôn chờ vị cô chủ đáng yêu kia đáp lời.

Nhưng đợi một buổi tối, đối phương đều không có chấp nhận lời mời kết bạn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyễn Mạnh Mạnh mới vừa vào nhà ăn, liền thấy được trên mặt thiếu niên đẹp trai và cậu bé mặt lạnh rõ ràng có hai cái mắt gấu trúc.

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy người thức đêm sao!" Cậu Con ở nhà rất ngang ngược, trừng Nguyễn Mạnh Mạnh một cái, bụng đĩa ăn của mình ngồi qua một bên.

Ánh mắt Lê Quân Triệt nhàn nhạt liếc nhìn cô, nghĩ đến anh cả cánh cáo, lại thu tầm mắt lại.

"Đưa bữa sáng đến trong phòng tôi, tôi lên lầu ăn." Để lại một câu nói, Lê Quân Triệt vội vã rời đi.

Anh sợ mình sẽ không nhận được, muốn đưa tay đi xoa bóp khuôn mặt trắng trẻo mềm mại của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Một bữa cơm, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ cầm mặt ăn cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mà tối hôm qua Lê Quân Ngự xen lẫn tức giận rồi đi, lại chưa từng xuất hiện.

Không xuất hiện là tốt nhất, cô cũng không muốn gặp anh!

Nguyễn Mạnh Mạnh ăn cơm, đi lên lầu nói chuyện với Trần Tinh Chi, mãi đến khi Trần Tinh Chi mệt mỏi nghỉ ngơi, cô mới trở về phòng.

Hai ngày sau, cô cơ bản lập lại sinh hoạt ngày thứ nhất.

Mỗi ngày trừ ăn cơm và ở cùng Trần Tinh Chi ra, chính là nằm trong phòng chơi game kiếm tiền.

Chỉ dùng điện thoại di động còn chưa đủ, cô còn cần tra tư liệu học tập, tìm chú Triệu mua một cái máy tính xách tay với hiệu suất cao.

Sau ba ngày, Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn thấy tài khoản trong ngân hàng của mình thêm 20 ngàn đồng, mắt ổng ánh sáng như sao, khỏe môi giương lên, trên mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền.

Quyết định, theo tốc độ này, không bao lâu nữa liền có thể tích được một khoản tiền đưa cho cơ quan thám tử.

"@Cô chủ đáng yêu, nơi này có một nhiệm vụ khẩn cấp, yêu cầu một ngày đánh tới vương giả, giá cả không tệ cô có nhận hay không?"

Trong nhóm QQ cô thường nhận được đơn đặt hàng đột nhiên nhảy ra một tin nhắn, là một phòng làm việc quen biết tìm cô.

"Tạm thời không được." Cô đánh chữ, "Ngày mai tôi có việc, hôm nay cũng nghỉ sớm một chút."

Ngày mai là ngày đầu khai giảng, đi tới trường học lại phải nghe thông báo một trận.

Cô là đối tượng chăm sóc trọng điểm của lớp các cô, chủ nhiệm lớp - ông Trương kỳ thực đối với cô không tệ, chỉ là có chút đông dài.

"Cô chủ đáng yêu, không phải nói gần đây có thiếu tiền dùng sao? Bây giờ phát sóng trực tiếp hot như vậy, kỹ thuật cô lại tốt, tôi biết nền tảng phát sóng trực tiếp đang cần người, hay là cô cũng mở live stream đi?"

Nguyễn Mạnh Mạnh suy nghĩ một chút, live stream đó phải lộ mặt, thôi vẫn là quên đi.

Từ chối ý tốt của đối phương, logout.

Mới vừa tắt máy vi tính, cái điện thoại di động bị hỏng màn hình sắp hết pin của Nguyễn Mạnh Mạnh, đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông đặc biệt truyền đến, cô giống như là theo bản năng liền bắt máy.

"Alo, ba ba..." Nguyễn Mạnh Mạnh có chút kích động, ba cô rốt cục chủ động gọi điện thoại cho cô.

"Là tôi." Đầu bên kia điện thoại, giọng bà Nguyễn lạnh như băng truyền đến.

Hết thấy tâm trạng vừa hưng khởi, đều bị giọng điệu lạnh lẽo này tưới tắt.

"Ha, bà nội... Bà tìm con có việc gì?"

"Con bé chết tiệt mày, đây là thái độ mày nói chuyện với bà nội mày sao?"

Trong giọng bà Nguyễn mang theo tức giận, bà không quên chuyện Nguyễn Mạnh Mạnh đẩy Tân Phương xuống lầu.

Nếu không phải là cháu ngoại của bà không có chuyện gì, bà nhất định sẽ không bỏ qua Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Tôi mặc kệ bây giờ cô đang ở xó xỉnh nào, cuối tuần sau cô phải về nhà một chuyến cho tôi, có chuyện tìm cô."

Bà Nguyễn không chút lo lắng sau khi Nguyễn Mạnh Mạnh rời đi, có chỗ ở hay không, có bị khổ hay không.

Cô rời đi ba ngày, nhận được điện thoại của người nhà, lại chỉ là vì cái này.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng từ chối, "Tuần sau con có việc."

"Con bé chết tiệt, bảo mấy trở về thì trở về, nếu không phải vì ông nội của mày, mày cho rằng tao sẽ gọi điện thoại cho mày sao?"

Nghe bà Nguyễn nhắc tới ông nội, Nguyễn Mạnh Mạnh mới lộ ra một tia hoảng loạn, "Ông nội sao vậy, có phải là bệnh tình lại nặng thêm?"

"Phí! Bớt trù ẻo ông nội mày đi. Tao cho mày biết, bảo mấy trở về thì trở về, bằng không sau này mày đừng hòng tạm biệt ông nội mày!"

Bà Nguyễn mắng xong, liền cúp điện thoại.

"Mẹ, Mạnh Mạnh đều bị bức ép đến rồi nhà trốn đi, mẹ... Mẹ cần gì phải làm như vậy chứ?"

Nguyễn Triệu Thiên ở một bên nghe bà Nguyễn gọi điện thoại, không nhận được nói chuyện thay Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Cái gì gọi là bức ép nó? Ai bức ép nó? Đó là tự nó bỏ đi!"

Bà Nguyễn hừ lạnh một tiếng, xem thường.

"Mẹ cho con biết, cuối tuần sau nó trở về, con đừng nhẹ dạ cho mẹ. Ngày nó lần xuống lầu ấy, ở trong bệnh viện tất cả chúng ta đều nhìn thấy. Trên cổ và ngực nó, đều là dấu hôn của đàn ông để lại, còn không biết nó đi lêu lổng ở đâu. Nếu như Cố Huyền ở cùng với nó, đó mới là oan ức Cố Huyền nhà người ta!"

"Nhưng, dù cho như vậy, cũng không nên bảo Mạnh Mạnh trở về, để cho nó đi mở miệng với ba chứ? Cố gia đã sớm từ hôn, Cố Huyền với nó đã sớm không còn quan hệ."

"Phí! Chuyện Cố Huyền từ hôn, ba con cũng không biết. Nếu như nó không chính mồm thừa nhận với ba con là tự mình sai, tự mình không xứng với Cố Huyền, ba con chắc chắn sẽ không đồng ý Kiều Kiều và Cố Huyền ở cùng nhau. Dù sao chuyện này con đừng xen vào, trong lòng mẹ có tính toán sẵn!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Khai giảng xảy ra biến

Ngày hôm sau, mừng 1 tháng 9, vừa vặn là ngày khai giảng.

Tối hôm qua Nguyễn Mạnh Mạnh nhớ tới ông nội, liền ngủ muộn, sáng sớm lúc thức dậy Tam Thiếu và tứ thiếu Lệ gia đều đã được tài xế đưa đến trường học.

Cô vội vã ăn xong điểm tâm, ngồi trên xe, chuẩn bị đến trường học Nhất Trung báo danh.

Doi vì đồng phục học sinh để lại nhà họ Nguyễn, ngày hôm nay cô chỉ mặc một chiếc áo đầm màu lam nhạt, là tùy tiện lấy trong tủ treo quần áo.

Dù sao đến trường học, ông Trương có thừa biện pháp làm một bộ đồng phục học sinh mới cho cô.

Nhưng, đi một được nửa đoạn đường, Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên cảm thấy không đúng.

"Trợ lý Lăng, đây không phải đường đến trường Nhất Trung." Dù cho cô không lái xe, nhưng cũng nhớ đường, đây và đường đến trường Nhất Trung vốn là hai hướng khác nhau.

Lăng Bắc ngồi ở ghế phụ phía trước, lạnh lùng trả lời, "Tiểu thư, đây là đường đến học viện tư thực Trí Học."

"Trí Học? Tôi học ở trường Nhất Trung mà."

"Đúng, đó là trước đây, nhưng bây giờ không phải." Thái độ Lăng Bắc cung kính mà xa cách.

"Đại thiếu gia cho rằng, cô cần chuyển đến trường học ưu tú nhất thành phố S, mới có thể được giáo dục tốt nhất. Cô đã lưu ban hai lần, Đại thiếu gia bảo tôi chuyển lời, nếu như không muốn lại lưu ban lần thứ ba, xin cô phối hợp."

Người nói chuyện với cô, rõ ràng là Lăng Bắc đeo mặt kiếng gọng vàng.

Nhưng không hiểu sao, trong đầu Nguyễn Mạnh Mạnh, lại đột nhiên phản chiếu ra lúc Lệ Quân Ngự nói câu này thì trong giọng điệu tự phụ lạnh lùng mang theo ba phần cảnh cáo bảy phần uy hiếp.

Thậm chí là lúc anh ta nói chuyện thì thần thái ngạo mạn vô lễ, bá đạo đến cực điểm kia, cô cũng có thể tưởng tượng được một, hai phần.

Tốt, chưa được cô đồng ý, liền tự ý thay cô làm tốt thủ tục chuyển trường.

Nếu như vậy, cô cũng sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, xem ai chơi được ai!

"Ha, hóa ra là như vậy." Nguyễn Mạnh Mạnh gật gù, tốc đèn nhu thuận theo động tác gật đầu của cô, hơi dập dòn.

Tôn cả người cô lên vừa nhỏ bé lại nhu hòa.

"Vậy tôi biết rồi, trợ lý Lăng, khổ cực anh. Cũng xin anh thay tôi chuyển lời cảm ơn với anh cả."

"Anh cả...?" Lăng Bắc nhất thời không đề phòng, không cẩn thận thổ lộ ra kinh ngạc trong lòng.

Nguyễn Mạnh Mạnh mặt mày vui vẻ, cong môi cười ngọt ngào, "Phải, mấy ngày trước anh cả còn nói tôi là em gái của anh ấy, nếu như ai dám bắt nạt tôi, liền sẽ làm cho người kia không nhìn thấy mặt trời ngày mai. Không nghĩ tới, anh cả lại thật sự đối với tôi tốt như vậy, ngay cả trường học cũng muốn thay tôi đổi thành trường đứng đầu thành phố S."

"Khụ, ừm, thế à... Tiểu thư yên tâm, lòng biết ơn của cô tôi sẽ chuyển lại."

Lăng Bắc quay đầu đi, vẻ cứng ngắc trên mặt rốt cục tan vỡ.

Lần này đại thiếu gia là thật sự đối tính? Lại quan tâm đối với một nữ sinh trung học không có quan hệ máu mủ?

Anh còn tưởng rằng, Đại thiếu gia chỉ là tùy ý tránh phiền phức, ném cô bé này đến trường học đã bàn với chủ tịch Lệ, liền dự định chẳng quan tâm.

Không nghĩ tới, Đại thiếu gia lại thật sự coi đối phương như em gái!

Lăng Bắc đột nhiên hiểu được "Tâm ý" của thiếu gia, ngay lập tức đưa đại vị của Nguyễn Mạnh Mạnh ở trong lòng từ cấp thấp nhất tăng lên tới cấp cao nhất.

"Tiểu thư, đến trường học rồi." Lần này, Lăng Bắc tự mình thay Nguyễn Mạnh Mạnh kéo mở cửa xe.

Nguyễn Mạnh Mạnh cười cười với anh ta, thuận theo xuống xe.

Xe sang của Lệ gia, liền dừng ở tòa nhà văn phòng dưới lầu trường học.

Ngày hôm nay là ngày khai giảng của học viện tư thực Trí Học, trường học quý tộc cao cấp nhất thành phố S.

Bây giờ, hết thầy thầy trò từ tiểu học đến trung học phổ thông, đều tụ tập trong lễ đường lớn tham gia lễ khai giảng.

Tòa nhà văn phòng bên này, chỉ còn lại trợ lý hiệu trưởng nhận được thông báo từ lâu, đặc biệt chờ Nguyễn Mạnh Mạnh tới đây làm thủ tục.

"Trợ lý Lăng, thật ngại ngùng. Thủ tục nhập học của Nguyễn tiểu thư chúng tôi đã làm tốt, thế nhưng dựa theo phép tắc, học sinh chuyển trường đều phải làm một bài thi chia lớp trước, dựa theo thành tích để chia lớp."

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, trợ lý hiệu trưởng thái độ cung kính lại kiên quyết đưa một bộ bài thi cho Lãng Bặc.

Trường tư thục Trí Học sở dĩ tên là Trí Học, ngoại trừ phương tiện phần cứng và giáo viên phát triển ra, quan trọng nhất chính là tuân thủ nguyên tắc.

Lãng Bặc nhìn bài thi đưa tới, mặt lạnh từ chối, "Ý định của đại thiếu gia, tiểu thư của chúng tôi chỉ có vào lớp tốt nhất của Trí Học."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Kỹ năng tất sát của Nguyễn Mạnh Mạnh

"Chuyện này..."

Đối phương khó xử, tuy rằng Lệ thiếu là quản lý trường học lớn nhất của học viện tư nhân Trí Học, nhưng bây giờ hiệu trưởng và các quản lý trường học khác không ở đây, một trợ lý nhỏ như anh, căn bản không làm chủ được.

Bên phía Lệ thiếu thông báo quá gấp, rất nhiều chuyện đều không kịp chuẩn bị.

"Quên đi Lãng trợ lý, nếu tôi chuyển đến trường Trí Học, đương nhiên nên tuân thủ quy định của Trí Học... Thi thì thi, không sao cả."

Nguyễn Mạnh Mạnh vỗ vỗ Lãng Bặc, từ trong tay trợ lý tiếp nhận bài thi.

Lãng Bặc thấy một dáng đáp thư thái của Nguyễn Mạnh Mạnh, nghĩ đến dù sao cô cũng từng học lại hai năm, làm một bài thi nhập học chia lớp của lớp 12, hẳn là không khó khăn.

Vì thế, liền yên tâm nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh cầm bài thi, đi vào văn phòng sát vách.

...

Không tới nửa giờ, Nguyễn Mạnh Mạnh nộp bài thi đi ra.

"Tiểu thư, cô nhanh như vậy liền làm xong?" Trên mặt Lãng Bặc tràn ngập khiếp sợ.

Bây giờ anh mới biết, thi ra tiểu thư Mạnh Mạnh lợi hại như vậy, làm bài kiểm tra nhập học của Trí Học, lại chỉ cần nửa giờ đầu.

Khó trách đại thiếu gia lại nhận cô làm em gái, khẳng định là nhìn ra tiểu thư thâm tàng bất lộ, là thiếu nữ thiên tài hiếm có.

"Ai nói tôi làm xong..." Nguyễn Mạnh Mạnh nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái, "Tôi chỉ diễn lựa chọn."

"Hả, cái gì?"

"Các câu hỏi về khoa học tự nhiên, mỗi câu đều viết 'Giải thích' hoặc là 'Chứng minh', ông Trương lớp chúng tôi nói rồi, giáo viên chấm bài thi tâm tình tốt có thể sẽ cho một hai điểm."

"Còn, còn có loại thao tác này?" Cả người Lãng Bặc đều chấn động.

"Yên tâm đi." Nguyễn Mạnh Mạnh vỗ nhẹ Lãng Bặc, "Lần này tôi phát huy vượt xa người thường, khẳng định thi còn tốt hơn lúc tôi thi vào trường Nhất Trung."

Cô ngáp một cái, lười biếng nói, "Trí Học không hổ là trường nổi tiếng, bài thi thật là khó... Có điều may là, tôi còn có kỹ năng tất sát."

"Cái, cái gì là kỹ năng tất sát?" Lãng Bặc cảm thấy, mờ hồ trên trán mình dường như hơi nhiều, anh đã không muốn tiếp tục hỏi nữa.

"Ba dài một ngắn phải chọn ngắn, ba ngắn một dài phải chọn dài, hai ngắn hai dài phải chọn C, bốn câu dài bằng nhau phải chọn B, chính là như vậy đó." Nguyễn Mạnh Mạnh hất cằm lên, trong mắt lạnh long lanh nước đều là đắc ý.

"Này, này cái này là kỹ năng tất sát gì?" Lãng Bặc cảm giác não của mình nổ tung, anh hầu như bị tức giận đến phun máu.

Bây giờ Lãng Bặc đã có thể tưởng tượng, chờ lúc vị trợ lý kia cầm bài thi đi ra, biểu cảm trên mặt sẽ là xem thường như thế nào.

Thành tích không tốt, cô tốt xấu cũng phải cố gắng làm bài chứ!

Làm loạn như vậy, khác gì nộp giấy trắng đầu? Đến lúc đó mất hết mặt mũi của Đại thiếu gia!

Lúc này, trợ lý cầm kết quả kiểm tra vừa vận đi ra.

"Lãng trợ lý, có kết quả rồi."

Lãng Bặc xoay người, trên mặt cổ nở ra nụ cười lúng túng, không dám nhìn tới biểu hiện nơi đáy mắt của đối phương.

"Bạn học Nguyễn vừa làm xong bài thi, đề tự luận hầu như không viết, đối với vấn đề khó không quá am hiểu."

Lãng Bặc nghĩ thầm: Xong xong, lần này hết cứu, Đại thiếu gia tôi có lỗi với ngài!

"Có điều đề trắc nghiệm làm được cũng không tệ lắm, toàn bộ câu trả lời, cô ấy hầu như đúng hoàn toàn... Làm sai ba câu có thể là không cần thận đọc đề, đọc nhầm chọn nhiều đáp án thành chọn một đáp án..."

"Cái gì?" Lần này Lãng Bặc mơ hồ.

Lau mồ hôi, lẽ nào đồng ngôn ngang mà tiểu thư Mạnh Mạnh mới vừa nói kia, đúng là bí kíp đi thi gì đó sao?

Ngoại trừ nhầm chọn nhiều đáp án thành chọn một đáp án ra, cô ấy lại đúng hoàn toàn!

"Có điều rất đáng tiếc, căn cứ quy định nhập học của trường chúng tôi, tuy rằng tổng điểm của bạn học Nguyễn cuối cùng có thể bước vào lớp xếp hạng 7 trong danh sách các lớp. Nhưng bởi vì cô ấy chỉ làm trắc nghiệm, ở tình huống đề tự luận điểm số là không, vì công bằng, cô ấy chỉ có thể vào lớp 13 tệ nhất."

"Cái gì, lớp tệ nhất?"

Lãng Bặc không phục: "Không được, lớp 13 là lớp tệ nhất của Trí Học các người, tiểu thư của chúng tôi tuyệt không thể vào loại lớp này. Nếu tổng điểm đủ tư cách vào lớp 7, vậy thi lớp 7 đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chính thức bước vào Trí Học

Tuy rằng lớp 7 không sánh được lớp 1 có thành tích đứng đầu, nhưng ít ra là lớp tầm trung.

Từ trường Nhất Trung đến Trí Học thi xếp lớp liền có thể trực tiếp vào 7 lớp, nói ra cũng không mất mặt.

Nhưng nếu như lớp 13, anh trở về nên ăn nói thế nào với đại thiếu gia?

"Ngại quá Lãng trợ lý, đây là quy định của Trí Học chúng tôi." Đối phương rất là khách sáo, nhưng cũng không muốn lùi về sau một bước.

Bài kiểm tra xếp lớp trước đây của Trí Học đều có quy định như vậy, chính là vì ngăn chặn học sinh đối trá, chỉ sao chép đáp án trắc nghiệm

"Quên đi Lãng trợ lý, lớp 13 thì lớp 13. Tôi nghe nói mỗi học kỳ Trí Học đều có mấy lần kiểm tra chia lớp, cũng lắm lần sau chúng ta thì lại." Nguyễn Mạnh Mạnh khuyên nhủ Lãng Bắc.

Mặt ngoài nhìn qua như cực kỳ dễ ý hiểu chuyện, trên thực tế, trong lòng cô đã sớm hồi hộp.

Lớp 13 của Trí Học, vậy thì là địa bàn tụ tập của công tử bột, bạn gay tốt Mộ Cảnh Hành của cô vừa vận cũng ở trong lớp 13.

Trợ lý hiệu trưởng thấy Nguyễn Mạnh Mạnh dễ nói chuyện như vậy, trong lòng đối với đứa bé này, ngược lại nhiều hơn mấy phần thiện cảm.

Vừa này bài thi kia là anh tự mình chấm, tuy rằng không biết lý do, nhưng nhìn ra được kỳ thực Nguyễn Mạnh Mạnh là cố ý không động tới bài thi tự luận kia.

Đứa nhỏ này, nếu như chịu tập trung, tiền đồ nhất định không thể coi thường.

Nguyễn Mạnh Mạnh đã mở miệng, Lãng Bắc tự nhiên không tiện nói thêm gì nữa. Giúp Nguyễn Mạnh Mạnh làm thủ tục cuối cùng, anh nhân lúc trợ lý đi ra ngoài, dành thời gian hỏi.

"Mạnh Mạnh tiểu thư, mới vừa rồi cô nói cái gì mà "Ba dài một ngắn, ba ngắn một dài" kia đều là thật sao?"

"Ừm, đương nhiên." Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, "Có điều đó cũng phải tùy người, không phải người nào cũng có hiệu quả."

"Ha, tùy người. Mỗi người còn có sự khác biệt?" Lãng Bắc nghĩ đến mình nhiều lần đều không qua được sát hạch thăng chức, nếu như có bí quyết này, thường cuối năm liền có thể tăng gấp đôi.

"Đương nhiên là không giống nhau, còn phải nhờ vận may nha. Vận may của mỗi người đều không giống nhau, giống như tôi chơi game xoay một cái sẽ ra SSR, skin xưa nay không cần mua, chỉ dựa cả vào đánh mà có được, ngay cả mặc một thân trang bị cũng vậy, tôi tấn công dứt đội tỷ lệ đều cao hơn đối phương. Kỳ lục cao nhất là uống nước, ngày cả uống chai thứ 18 cũng có thể "Lại thêm một chai nữa". Có loại vận may lớn này, mới có thể chơi giống như tôi vừa này."

"Ày... Là, thật sao?" Lãng Bắc trợn mắt ngoác mồm.

Nhất thời cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh trước mắt dường như cao lớn hơn rất nhiều, giống như toàn thân đều tỏa hào quang.

Vận khí như vậy, nếu như đi mua vé xổ số, chẳng phải là sẽ giàu to sao!

"Bạn học Nguyễn, đây là sách giáo khoa của cô, đây là thẻ học sinh của cô, tôi đã thông báo giáo viên Lý - chủ nhiệm lớp cô, cô đến văn phòng lầu bốn tìm cô ấy là được. đồng phục học sinh của cô, khoảng chừng một tuần lễ sau là có rồi, đến lúc đó chủ nhiệm lớp sẽ đưa cho cô."

Trợ lý hiệu trưởng quay lại, cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ.

Nguyễn Mạnh Mạnh tiếp nhận đồ vật cất vào túi sách, nói cảm ơn với đối phương.

Sau đó nói với Lãng Bắc: "Tôi đi báo danh trước, tan học tôi sẽ tự mình trở về, không cần bảo tài xế tới đón tôi."

"A, tiểu thư, nhưng..." Lãng Bắc còn chưa nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh đã không quay đầu biến mất ở cuối hành lang.

Nhìn thấy bóng lưng Nguyễn Mạnh Mạnh biến mất, Lãng Bắc suy nghĩ một chút, nói với trợ lý phía sau, "Chuyện Lệ thiếu đưa người vào Trí Học, tạm thời đừng để bên ngoài biết. Ý của Lệ thiếu, mong nhà trường sẽ hiểu."

Vừa bắt đầu Lãng Bắc không hiểu tại sao thiếu gia không tự mình ra lệnh hoặc là trực tiếp liên hệ hiệu trưởng, nhưng bây giờ, anh đã hiểu.

Với thành tích này của tiểu thư Mạnh Mạnh, chỉ có thể vào lớp 13, chắc là thiếu gia là sợ mất mặt.

Trợ lý hiệu trưởng hơi sững sờ, lập tức hiểu rõ gật đầu, "Ngài yên tâm, tôi biết nên làm như thế nào."

Xem ra đối với bạn học Nguyễn vừa này kia, không cần chăm sóc quá nhiều.

Tuy rằng mang danh của Lệ thiếu, nhưng chỉ sợ, cũng chỉ là sự cố ân tình mà Lệ thiếu từ chối không được thôi.

Cứ như vậy, Nguyễn Mạnh Mạnh chính thức bước vào Trí Học, bắt đầu cuộc đời học lại lớp 12 lần thứ ba của cô.

Trong lớp học cao trung, chủ nhiệm lớp 13, giáo viên Ngừ Văn - Lý Tú Lệ đang đánh giá Nguyễn Mạnh Mạnh trước mắt.

Cô ấy hơi mất lại, dùng một loại giọng điệu tìm tòi nghiên cứu hỏi: "Nguyễn Kiều Kiều lớp 1 của chúng ta, em ấy và em có quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cô chủ đáng yêu cứu người

Nguyễn Mạnh Mạnh neco mất lại, không nghĩ tới cô đến báo danh, câu nói đầu tiên đối phương hỏi đến lại là cái này.

Cô không khỏi đánh giá chủ nhiệm lớp trước mắt.

Vị giáo viên Ngừ Văn gọi là Lý Tú Lệ này, tuổi không trẻ, ít nhất bốn mươi trở lên hơn nữa vừa nhìn là loại người rất nghiêm túc rất chuyên nghiệp.

Giáo viên như vậy, cũng không giống người có ý gây sự.

"Giáo viên Lý, chuyện này có liên quan gì tới việc em báo danh nhập học sao?" Vẫn không trực tiếp trả lời, Nguyễn Mạnh Mạnh lựa chọn tránh nặng tìm nhẹ.

Lý Tú Lệ vốn là mặt nghiêm túc, càng lạnh hơn.

Cô ta dùng một chút, thay đổi câu hỏi: "Vậy Nguyễn Thi Thi thi sao, cô biết Nguyễn Thi Thi không?"

Vừa nghe đối phương nhắc tới tên chị gái mình, hồ hấp của Nguyễn Mạnh Mạnh trong nháy mắt chậm lại.

Chị cô cũng đã từng học ở Trí Học, còn là nhân vật huyền thoại của Trí Học.

Nguyễn Thi Thi 13 tuổi liền nhảy lớp tiến vào trường trung học phổ thông Trí Học, trực tiếp học lớp 12, chỉ dùng thời gian một năm liền thi vào đại học danh tiếng nước ngoài, lại dùng 3 năm thành công lấy bằng MBA - Thạc sĩ quản trị kinh doanh từ nước ngoài trở về.

Tuy rằng chị ấy chỉ học ở trường trung học phổ thông Trí Học một năm, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh nghe Mộ Cảnh Hành nói, chị cô ở trường Trí Học này, là có một đồng lớn fans ham mộ.

"Cô ấy là chị gái tôi." Đối với chuyện liên quan tới Nguyễn Thi Thi, Nguyễn Mạnh Mạnh ngược lại không chút do dự thừa nhận.

Đó là chị của cô, người mà đời này cô quan tâm nhất.

Không giống Nguyễn Kiều Kiều, ngay cả dính lư một chút tới cô ta, cô cũng không vui.

"Nói như vậy, Nguyễn Kiều Kiều thuộc lớp một kia, chính là em gái em?"

Lý Tú Lệ làm Nguyễn Mạnh Mạnh nhũn mảy lại.

Cũng là bởi vì như vậy, cô mới càng thêm không muốn đến học Trí Học. Chuyện gì cũng muốn dính líu quan hệ với con gái rồi kia, làm cho cô rất là căm ghét.

Nguyễn Mạnh Mạnh không trả lời, Lý Tú lệ coi như cô ngầm thừa nhận.

"Được rồi, tôi cũng không còn câu hỏi gì khác, tự cô đến lớp học tìm chỗ trống mà ngồi, tôi còn có việc bận."

Lý Tú Lệ cũng không đề cập tới giới thiệu trường học và tình hình lớp cho cô, cũng không đề cập tới việc dẫn cô đến lớp học, chỉ dùng một câu nói đuổi cô đi.

Nguyễn Mạnh Mạnh không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

Cô luôn cảm thấy, vị giáo viên Lý này khi nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt nhìn cô không chỉ có lạnh nhạt, hơn nữa còn cất giấu sự thù hận mơ hồ.

Lẽ nào, là chị cô đã từng đắc tội người nào sao?

"Loại trường này học thực sự là kỳ lạ, lần đầu tiên gặp mặt liền như có thăm cừu đại hận vậy..." Cô nói thăm đi về hướng lớp 13.

Vừa mới đi vào một cái hành lang, liền nhìn thấy năm, sáu người đang vây quanh ở góc tường, một đám đánh một người mặc đồng phục học sinh trường Trí Học, ngã vào khúc quanh cầu thang.

Trí Học cũng có bạo lực học đường?

Nguyễn Mạnh Mạnh không muốn t्रेu chọc phiền phức, đang chuẩn bị đi vòng, trong đám người đột nhiên truyền tới một cái tên quen thuộc.

"Mộ Cảnh Hành, báo mấy lấy tiền ra thì TM bớt phí lời! Nếu như mấy không lấy ra, cẩn thận quả đấm của tao không có mắt!"

"Phi..." Mộ Cảnh Hành ngã trên mặt đất cứng rắn đáp trả, "Tiểu Gia tao nhiều tiền nhưng cũng không cho những tên bại hoại chúng mày. Có bản lĩnh thì đánh chết Tiểu Gia đi, bằng không cẩn thận Tiểu Gia tìm chúng mày báo thù!"

"Phi, chi bằng mày?" Tên béo có vóc dáng cao nhất đi đầu kia, đẩy mặt xem thường.

"Nếu như trước đây thì tao còn tin tưởng, có điều bây giờ học trường Cổ Huyền đều đưa người của mày rồi đi. Tự mày nhìn, những người mà trước đây mày gọi là anh em, có người nào sẽ đến giúp mày không? Ha ha, thành thật một chút, mỗi tháng đúng hạn nộp phí báo kê, mày còn có thể đến Trí Học. Nếu không..."

Tên béo vung nắm đấm lên, chuẩn bị đập về phía gương mặt tuấn tú xinh xắn của Mộ Cảnh Hành.

Xem ra người kia nói đúng, không cho thằng nhóc này ném một chút mùi đau khổ, cậu ta sẽ không thành thật phối hợp.

Nắm đấm của tên béo đang muốn nện trên mặt Mộ Cảnh Hành thì một cánh tay nhỏ tinh tế trắng nõn, đột nhiên đưa ra, che trước mặt Mộ Cảnh Hành.

Sau đó ngay lập tức, nắm đấm của tên béo bị văng vàng nắm chặt.

"Bằng không, mày định thế nào?" Khuôn mặt Nguyễn Mạnh Mạnh hiện lên một nụ cười lạnh nhạt, nhìn tên béo trước mắt.

Mà tay của cô nhìn như mềm nhỏ, lại dễ dàng, đỡ lấy cú đấm kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Bị Nguyễn Mạnh Mạnh dạy dỗ

Tên béo và những người khác đều sững sờ ở tại chỗ.

Dù sao cũng không nghĩ tới, người bước ra bất bình dùm sẽ là một nữ sinh nhỏ bé mềm mại.

Thiếu nữ trước mắt, có một mái tóc dài màu đen giống như rong biển.

Da thật trắng hơn tuyết, hai con mắt như thủy tinh, mỗi lần hàng mi khẽ chớp đều giống như chiếc lông chim đáng yêu nhẹ nhàng quét qua đầu quả tim.

Chiếc eo nhỏ nhắn không đầy một nắm kia, còn có đường cong thân thể đã phát triển thành thực, vừa có nét quyến rũ ở thời kỳ trưởng thành hấp dẫn người nhất của phái nữ, lại mang theo hơi thở tươi mới tựa tảo xanh.

Thiếu nữ trước mắt, mắt ngọc mây ngái, đường cong là lướt, khí chất toàn thân là sự giao thoa giữa con gái và phụ nữ, mỗi khi bị cặp mắt to óng ánh trong suốt, sóng nước lăn tăn kia của cô trừng một cái, là đều có thể làm xuong người mềm nhũn.

Chỉ nói chỉ là tên béo, bị bàn tay nhỏ mềm mại của Nguyễn Mạnh Mạnh miễn cưỡng nắm chặt nắm đấm, chỉ hận không thể nắm lấy bàn tay nhỏ của thiếu nữ, mãi mãi không buông ra.

Tên béo cười đến dễ tiện, "Khà khà, người đẹp, cô biết Mộ Cảnh Hành nên muốn thay bất bình dùm cậu ta? Được thôi, muốn chúng tôi buông tha cậu ta cũng không phải không thể thương lượng. Đến, cô để anh trai hôn một cái, anh trai báo đảm không... Không... A... A... Đau, đau đau đau... Buông tay, buông tay, mau buông tay!"

Lời của tên béo đều bị nghẹn ở cổ họng, đẩy mặt dừ tợn vụn vụn.

Nguyễn Mạnh Mạnh nắm quả đấm của tên đó kéo về phía sau, nơi cánh tay tên đó truyền đến tiếng "răng rắc" rõ ràng.

"Gãy, gãy mất... Cứu mạng... Tay tao gãy mất!"

Lúc bắt đầu những người khác còn tưởng rằng tên béo đang cố ý làm người đẹp này hài lòng, ai biết càng xem, càng cảm thấy chuyện không đúng.

Mãi đến khi nhìn thấy mặt tên béo, từ trắng bệch đột nhiên đỏ lên thành màu máu, những người khác mới phản ứng được.

"Buông tay, mau thả cậu ấy ra..."

"Cô TM buông tay!"

Lúc này, Nguyễn Mạnh Mạnh không hề để ý mà bỏ nắm đấm của tên béo ra.

Theo động tác bỏ ra của cô, tất cả mọi người đều nhìn thấy, cánh tay phải của tên béo ở một loại trạng thái hoàn toàn vô lực, vô cùng đáng thương buông xuống, thông ở bên cạnh.

"Tay, tay của tao..." Tên béo đẩy mặt sợ hãi nhìn tay phải nhệ hẫng, không chút cảm giác nào của mình.

Lại ngẩng đầu nhìn về hướng Nguyễn Mạnh Mạnh.

Tên béo trợn to mắt, không thể tin tưởng một thiếu nữ nhìn như mảnh mai như vậy, vậy mà có thể mạnh mẽ kéo cánh tay phải của mình tới trật khớp.

"Tiên sư nó, dám đánh anh cả của chúng ta!"

"Mọi người cùng nhau tiến lên, làm cho con nhỏ dễ tiện này thấy sự lợi hại của Trí Học chúng ta!" Năm người còn lại cùng nhau tiến lên, muốn ý nhiều người bắt lấy Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ai biết...

Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm——

Sau năm tiếng động lớn, năm người xông lại, tất cả đều ngã trên mặt đất đau khổ kêu rên.

"Không biết tự lượng sức mình." Nguyễn Mạnh Mạnh khịt mũi coi thường đối với những người này.

Chỉ có thể ý nhiều người bắt nạt ít người, xem ra Trí Học có rất nhiều kẻ cặn bã như vậy.

Cô xoay người đỡ Mộ Cảnh Hành miệng còn chữ O mất chữ A, chưa lấy tinh thần từ trong khiếp sợ dậy.

Mãi đến khi hai người thoáng đi xa, Mộ Cảnh Hành mới đột nhiên hiểu ra.

"Mạnh Mạnh, không phải mình đang nằm mơ chứ? Đứng là cậu... Cậu lại đặc biệt chạy tới Trí Học cứu mình?!" Khuôn mặt sùng bái và mặt sáng như sao của Mộ công tử bột, hận không thể ôm Nguyễn Mạnh Mạnh khóc rống.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nói gì, "Không phải mình đặc biệt cứu cậu, chỉ là trùng hợp. Minh... Ngày hôm nay mình chuyển trường đến Trí Học."

"Cái gì, cậu chuyển tới trường học của chúng mình?" Trên mặt Mộ Cảnh Hành khiếp sợ, còn Nguyễn Mạnh Mạnh như đã đoán trước.

Bởi vì khi còn bé, cô không thích loại trường học quý tộc này, không thích đi học cùng một trường với Nguyễn Kiều Kiều, Mộ Cảnh Hành đã sớm biết.

Chỉ là, Nguyễn Mạnh Mạnh không phát hiện, trên mặt Mộ Cảnh Hành trừ khiếp sợ ra, còn có sự lo lắng chột lẻo lên.

Loại lo lắng kia, cứ như là rất không hy vọng Nguyễn Mạnh Mạnh chuyển tới trường này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Kinh động đến Lệ thiếu

"Đừng nói chuyện của mình nữa, nói chuyện của cậu đi." Nguyễn Mạnh Mạnh không muốn nhắc tới nguyên nhân mình chuyển trường, vì chuyện đó sẽ dính dáng đến mẹ của cô.

"Không phải từ trước đến giờ cậu sống rất còi mớ sao, chỉ mấy người kia, làm sao dám tìm cậu gây phiền phức?"

"Thôi, đừng nói." Mộ Cảnh Hành không vui chẹp chẹp miệng, "Còn không phải đều bởi vì Cố Huyền. Anh ta và Nguyễn Kiều Kiều - đôi cậu nam nữ không biết xấu hổ kia, sợ chuyện họ cấu kết với nhau làm việc xấu bị người nói huyền thuyền, liền bịa đặt ở bên ngoài."

"Rõ ràng mọi người đều biết chuyện của cậu và Cố Huyền, cậu mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của Cố Huyền. Nhưng bây giờ những người kia nhận được chỗ tốt từ Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều, liền nói, từ nhỏ cậu đã đồ kị Nguyễn Kiều Kiều, biết cô thích Cố Huyền, vì vậy cố ý giành đối tượng em gái mình thích, cố chấp quân quít lấy Cố Huyền."

"Mình nhìn không được, cãi với bọn họ vài câu, xem như là triệt để làm âm lên với Cố Huyền."

Sau đó, không cần Mộ Cảnh Hành nói tiếp, Nguyễn Mạnh Mạnh đều hiểu.

Cô và Mộ Cảnh Hành, Cố Huyền cùng nhau lớn lên từ nhỏ.

Cố Huyền sinh cùng năm với cô, hơi lớn hơn cô một chút, Mộ Cảnh Hành thì nhỏ hơn hai bọn họ một tuổi.

So với Mộ Cảnh Hành chỉ có thể xài tiền của ba mẹ, cả ngày sống phóng túng, thì Cố Huyền đương nhiên là đã lên đại học, bắt đầu tiếp xúc với công việc ở công ty, càng có tiếng nói.

"Quên đi, bây giờ mình chỉ muốn điều tra rõ ràng chuyện của chị mình, hai người bọn họ thích nói thì nói thế nào thì nói thế này. Đi, cậu dẫn mình đến phòng học đi, mình cùng lớp với cậu."

"A, cậu cùng lớp với mình? Vậy đi thôi." Mộ Cảnh Hành nghe được Nguyễn Mạnh Mạnh muốn đến phòng học, dường như có hơi mất tập trung.

Anh nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, lại cúi đầu, liếc mắt nhìn lại cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

*

Cùng lúc đó, một bên khác.

Lăng Bắc làm thỏa đáng tất cả, đang báo cáo công tác cho Lệ Quân Ngự.

"Thiếu gia ngài yên tâm, chuyện trường học đều xử lý xong. Lớp 13 tuy hơi kém một chút, nhưng tiểu thư nói cuộc thi lần sau có ấy sẽ..."

"Lớp 13?" Trong ống nghe điện thoại đi động, truyền đến một giọng trầm thấp lạnh lẽo.

Giọng điệu lạnh nhạt, nhưng trong tiếng nói trầm thấp mơ hồ mang theo chất rắn này, lại làm cho Lăng Bắc không nhận được rằng mình một cái.

"Vâng, là lớp 13... Trí Học nói đây là quy tắc của bọn họ, vào trường học nhất định phải căn cứ thành tích khảo sát để chia lớp. Tiểu thư, thành tích của tiểu thư, chỉ có thể vào lớp 13."

"Người của Lệ Quân Ngự tôi, chỉ có thể vào lớp tốt nhất." Người ở đầu bên kia điện thoại, tiếng nói vẫn trầm thấp.

Giọng điệu lạnh lẽo, giống như không có nghe thấy Lăng Bắc giải thích.

"Nhưng thiếu gia, lớp này đã chia xong rồi... Hơn nữa, là ngài nói phải khiêm tốn, không nên đề cho bọn họ..."

"Thế nên, bây giờ cậu đang chất vấn quyết định của tôi?" Mối mong của người đàn ông cong lên một độ cong lạnh lẽo, cho dù cách điện thoại, Lăng Bắc cũng có thể cảm giác hơi thở lạnh lùng trong không khí.

"Không, thuộc hạ không dám."

Lệ Quân Ngự thay đổi tư thế, giọng lạnh lẽo đến không có nhiệt độ, "Đợi ở đó..."

"Dạ?"

"Một tiếng nữa tôi đến."

*

Phòng học lớp 13.

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa theo Mộ Cảnh Hành đi vào phòng học, liền bị bạn học cả lớp chú ý.

Mỗi bạn học nam thấy rõ tướng mạo Nguyễn Mạnh Mạnh, đáy mắt đều lóe lên ánh sáng kinh diễm.

Mà trong đám bạn học nữ, có người quý mến, có người hâm mộ, tự nhiên cũng sẽ có người âm thầm đồ kị.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cô đã sớm nổi tiếng ở Trí Học

"Cánh Hành, cậu trở về? Vừa nãy thấy cậu bị bọn tên béo gọi đi, cậu không sao chứ..."

"Đúng vậy, hai người bọn mình đi gọi người hỗ trợ, kết quả bị bọn họ chặn lại. Tên béo bình thường chính là hung hăng tới mức, cũng không dám ra tay với cậu, chắc chắn là việc này có liên quan tới người lớp 1!"

Bạn tốt Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm của Mộ Cánh Hành ở lớp học, lúc này cũng vừa hay từ ngoài phòng học đi vào.

Nhìn thấy Mộ Cánh Hành, hai người lập tức xúm lại.

"Mình không có chuyện gì..." Mộ Cánh Hành còn chưa dứt lời, Diệp Hàn Đình liền phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc.

"Ài, vị bạn học này là ai? Vì sao tớ chưa từng thấy." Con mắt Diệp Hàn Đình hầu như dính trên người Nguyễn Mạnh Mạnh, không dời đi được.

Lý Nhất Phàm ở bên cạnh còn phồng đại hơn Diệp Hàn Đình, nhìn thấy dung nhan xinh đẹp không nhiễm bụi trần của Nguyễn Mạnh Mạnh, khuôn mặt có chút ngăm đen vậy mà nóng đến đỏ bừng.

"Há, đây là học sinh chuyển trường mới tới, cô... Cô ấy tên là Mạnh Mạnh, giáo viên báo mình dẫn cô ấy lại đây."

"A, cái tên thật đáng yêu." Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm không nghĩ ngờ khen ngợi.

Ngược lại Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhũn lòng mày.

Mộ Cánh Hành xáy ra chuyện gì?

Lúc giới thiệu cô với hai người kia, dường như chỉ coi cô là bạn học bình thường. Hơn nữa, giới thiệu tên của cô, cũng không phải tên đầy đủ.

"Đừng rồi, giáo viên Lý báo để cậu ngồi với mình." Mộ Cánh Hành lấy cùi chò chọt chọt Nguyễn Mạnh Mạnh, ra hiệu cô đi với mình.

"Mình ngồi ở chỗ kia, cậu theo mình đến đó đi."

Dựa vào sự tin tưởng đối với Mộ Cánh Hành, Nguyễn Mạnh Mạnh cái gì cũng không hỏi nhiều, cười cười với Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm, đi theo phía sau Mộ Cánh Hành.

Hai người ngồi xuống, Nguyễn Mạnh Mạnh đề từ sách xuống, mới hỏi, "Mộ công tử bột, cậu xáy ra chuyện gì, tại sao phải giả bộ không quen biết mình?"

"Aiz, cậu không biết tình huống bây giờ của Trí Học."

Mộ Cánh Hành cầm sách giáo khoa, dựng thẳng lên, chặn ở trước mặt mình.

Thấy bạn học bốn phía đã không ai chú ý bên này, mới đề thấp âm lượng nhỏ giọng nói: "Trí Học chúng ta vì bồi dưỡng năng lực tự chủ của học sinh, Hội Học Sinh có quyền lực không thua gì giáo viên trường học. Lúc trước hội trưởng Hội Học Sinh là Cổ Huyền, Phó hội trưởng là Nguyễn Kiều Kiều. Cổ Huyền tốt nghiệp, Nguyễn Kiều Kiều rất có thể trở thành hội trưởng khóa này."

"Bọn họ tích lũy uy danh ở trường học đã lâu, cậu không biết... Ba chữ Nguyễn Mạnh Mạnh cậu, ở trường học của chúng mình có bao nhiêu thôi! Tuy rằng cậu không học ở trường Trí Học này, nhưng Trí Học nghe đồn nhiều nhất chính là cậu..."

Ánh mắt Nguyễn Mạnh Mạnh run run, "Ngoại trừ nói mình cướp người đàn ông của Nguyễn Kiều Kiều ra, cô còn có thể nghĩ ra tin đồn gì?"

Khó trách Mộ Cánh Hành luôn nói, cô không đến học trường Trí Học là chuyện tốt.

Thì ra Nguyễn Kiều Kiều này không chỉ nói xấu cô ở tiểu học và trung học cơ sở.

Ngay cả khi cô lên trung học phổ thông, không phải học cùng một trường, cũng không buông tha cô!

"Ví dụ như, nói cậu ăn trong bát nhìn trong nồi, không chỉ cướp đi Cổ Huyền, còn đẩy dứa không rõ với mình." Ánh mắt Mộ Cánh Hành nhìn cô, cất giọng "E then".

"Với cậu?" Đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đều muốn nổ tung.

"Đúng vậy, ở trong mắt người khác, Nguyễn Kiều Kiều chính là người hoàn mỹ giỏi giang nhiều mặt không biết nói láo. Trái lại là cậu, bị đồn thành chị đại ác độc lấn lộn ngoài xã hội, quen biết không ít người vớ vẩn, còn thường thường đe dọa, bắt nạt Nguyễn Kiều Kiều."

"Còn có, sự kiện mẹ Nguyễn Kiều Kiều té xuống cầu thang sinh non kia, lúc này mới là ngày thứ nhất khai giảng, cũng đã truyền khắp trường học."

"Nhưng khước đại nhất còn không phải cái này, chị Thi Thi, trước đây mình từng kể cho cậu, chị ấy là truyền kỳ của Trí Học, có một đồng lớn người ủng hộ. Nguyễn Kiều Kiều nói với bên ngoài, chị Thi Thi chết có liên quan tới cậu, nếu không phải vì buổi tối ngày hôm ấy cậu đột nhiên đòi ăn vịt quay Trần Ký, chị cậu cũng sẽ không hơn nửa đêm lái xe đi ra ngoài, bắt ngờ bị tai nạn xe."

"Chó má X cô ta! Đêm đó rõ ràng là công ty gọi điện thoại..." Nguyễn Mạnh Mạnh đập bàn đứng lên, vừa vận đối diện với chủ nhiệm lớp Lý Tú Lệ mới vừa đi vào phòng học.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đang làm gì!" Giáo viên Lý đẩy mặt nghiêm túc, một tiếng lạnh nhạt gọi ra tên đầy đủ của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Trong nháy mắt, cả lớp ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Gây phiền phức

"Cái gì, cô ta chính là nhị tiểu thư vô học nhất nhà họ Nguyễn kia?"

"Không thể nào... Cô ta trông rất đẹp mà, cùng Nguyễn nhị tiểu thư trong tin đồn không giống nhau lắm."

"Xi, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Tội nghe nói đầu óc của Nguyễn nhị tiểu thư có vấn đề, hơn nữa đặc biệt thô tục... Các người nghe cô ta mới vừa nói liền biết rồi!"

"Phải đó, cô ta ở nhà họ Nguyễn khiến cho người người oán trách. Hại bà chủ Nguyễn sinh non, hại chết chị gái của mình, còn đổ kị em gái, cướp người đàn ông của em gái... Không biết đáng ghét bao nhiêu."

"Thì ra cậu cũng nghe tin đồn kia... Ôi, sao còn để người như thế học cùng lớp chúng ta chứ, thật là ghê tởm mà..."

Tiếng thảo luận nổi lên không dứt, không chút che lấp truyền ra trong phòng học.

Những người khác căn bản không sợ những câu nói này sẽ bị Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được, cũng không để ý chủ nhiệm lớp Lý Tú Lệ sẽ tức giận.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, học sinh mà Lý Tú Lệ đặc ý nhất, chính là Nguyễn Thi Thi.

Cô ấy chỉ có thể càng ghét thiếu nữ trước mắt này hơn bất luận người nào.

"Nguyễn Mạnh Mạnh tôi cho cô biết, nói này là Trí Học, không phải thành phố Nhất Trung của các người, tốt nhất cô chó mang thói quen nuôi từ bên ngoài vào đây cho tôi!"

Từ trước đến giờ luôn khoan dung kiên trì đối với học sinh - Lý Tú Lệ, lần đầu tiên giống như vậy, không chút lưu tình quát mắng một học sinh ngay ở trước mặt bạn học cả lớp.

Nếu như thay đổi thành người khác, đi tới một hoàn cảnh mới, đối diện với những người bạn học khác chỉ chi chò chò và chủ nhiệm lớp căm ghét rõ ràng, chỉ sợ đã luống cuống tay chân từ lâu.

Nhưng mà, Nguyễn Mạnh Mạnh không phải người bên ngoài.

Cô không những không có rụt rè, trái lại hất cẳng lên, không hề tránh né trực tiếp đối diện với ánh mắt chán ghét của Lý Tú Lệ.

"Giáo viên Lý, mới vừa nói thô tục là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Nhưng tâm trạng tôi kích động, chuyện này có nguyên nhân. Bởi vì tôi phát hiện, tuy rằng tôi không học ở Tri Học này, nhưng Tri Học lại có rất nhiều tin đồn không tốt liên quan tới tôi. Bất cứ người nào, đối mặt với lời nói xấu như vậy, cũng sẽ biểu hiện ra oán giận giống như tôi vừa này."

Nếu đổi thành chuyện khác, cô sẽ không để ý đến ai, cũng lướt giải thích.

Nhưng chuyện này liên quan đến việc Nguyễn Kiều Kiều nói xấu cô, càng liên quan tới chị cô, cô tuyệt đối không thể cứ thế quên đi.

"Cây ngay không sợ chết đứng, nếu như cô thật sự chưa từng làm, căn bản không cần quan tâm những lời đồn đại kia. Huống chi, không có lừa làm sao có khói..."

Bởi vì Nguyễn Thị Thi chết, Lý Tú Lệ có cái nhìn phiến diện rất lớn đối với Nguyễn Mạnh Mạnh, hoàn toàn không tin cô.

"Tôi..."

Nguyễn Mạnh Mạnh còn muốn tranh luận, ngoài cửa phòng học đột nhiên xuất hiện hai nam một nữ.

Trên người ba người này mặc đồng phục học sinh, trên cánh tay mỗi người đều mang một băng đeo tay.

"Là người của Hội Học Sinh, ba người kia đều là chỗ sản của Nguyễn Kiều Kiều." Mộ Cảnh Hành nhìn người tới, lập tức nhắc nhở Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ba học sinh đứng ở cửa, đều là người của lớp 1, cũng đồng thời là nòng cốt của Hội Học Sinh.

"Mạnh Mạnh, người đi đầu kia gọi là Diệp Phong, chính là anh họ tôi. Anh ta vẫn luôn thăm mếu Nguyễn Kiều Kiều, bây giờ lại đây khẳng định không tốt lành gì, cậu phải cẩn thận..."

Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi nhui mày, quay đầu nhìn lại, vừa vặn là Diệp Hàn Đình ngồi ở phía sau cô.

Lý Nhất Phạm ngồi cùng bàn với anh ta, lúc này cũng dùng ánh mắt lo lắng nhìn cô.

Không giống những người khác, hai người này là bạn tốt của Mộ Cảnh Hành, cũng không bởi vì cô là "Nguyễn Mạnh Mạnh" trong truyền thuyết, liền đối với cô sản sinh bài xích.

"Cảm ơn, tôi biết rồi." Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu với bọn họ, khẽ mỉm cười, quay lại.

Căn bản không biết, sau khi cô quay đầu, hai nam sinh phía sau đều không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Cửa phòng học, Lý Tú Lệ đã tự mình đi ra ngoài, thấp giọng trò chuyện với người của Hội Học Sinh.

Cô ta vừa nói, vừa thỉnh thoảng nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh trong phòng học, biểu cảm trên mặt tự lạnh lùng trở thành càng ngày càng nghiêm túc tức giận.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đi ra đây cho tôi!" Chi chốc lát sau, Lý Tú Lệ đột nhiên lớn tiếng quát Nguyễn Mạnh Mạnh trong phòng học.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không bỏ qua, ba người đứng phía sau Lý Tú Lệ, khỏe mỗi hiện lên độ cong như thực hiện được mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bị Nguyễn Mạnh Mạnh dạy dỗ

Trên hành lang ngoài cửa lớp 13.

"Cậu nói tôi bắt nạt bạn học trong trường?" Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ mũi mình, cho rằng nghe lầm.

"Đúng, mấy người Cảnh Hường Kính đã nói rồi, chính là cô ra tay đánh bọn họ. Hiện giờ sáu người bọn họ, hai người bị trật khớp cánh tay, bốn người bị gãy cánh tay hoặc xương đùi, cô còn có gì để nói!"

"Xì xì..." Nguyễn Mạnh Mạnh không từ tế nở nụ cười.

Hoàn toàn không để ý ba người học sinh đứng trước mặt mình, biểu cảm có bao nhiêu khó coi.

Vừa này cô còn không biết "Cảnh Hường Kính" là ai, bây giờ ngược lại rõ ràng, chỉ sợ chính là tên béo bắt nạt Mộ Cảnh Hành kia.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhếch môi lên, quay đầu đi khẽ mỉm cười với Diệp Phong. "Vị bạn học này, ý của cậu là nói... Ngay đầu tiên tôi chuyển trường đến Tri Học, vào trường học không tới một canh giờ, chỉ có một mình lại đánh sáu bạn học không quen biết. Đồng thời lấy một địch sáu, còn đánh cho sáu bạn học kia bị trật khớp cánh tay, cánh tay và xương đùi bị gãy?"

Giọng Nguyễn Mạnh Mạnh mềm mại, đáng đáp của cô càng là xinh đẹp động lòng người.

Nhìn thấy đáng đáp của cô, khỏi nói là bạn học ở trong phòng học xem trò vui cảm thấy không thể, chính là hai người "Hội Học Sinh" theo Diệp Phong cùng nhau tới đây, cũng cảm thấy chuyện này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ bằng một nữ sinh nhỏ yếu đuối như Nguyễn Mạnh Mạnh, làm sao có khả năng làm ra loại chuyện đó?

Tuy rằng trong lòng có hoài nghi, nhưng vì thay Nguyễn Kiều Kiều trút giận, hai người theo Diệp Phong cũng không định thay Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

"Một mình có đương nhiên không thể, cô là chủ mưu, Mộ Cảnh Hành là tông phạm. Bọn Cảnh Hường Kính đã nói rồi, cô và Mộ Cảnh Hành quen biết, các người cùng nhau đánh bọn họ."

"Diệp Phong, có phải cậu bị bệnh hay không. Tiểu Gia tôi còn cần đi vơ vét người khác? Người vơ vét rõ ràng chính là tên béo Cảnh Hường Kính kia!"

Mộ Cảnh Hành vẫn ở trong góc tường nghe ngóng rốt cục không nhận được, vén tay áo lên đi ra ngoài.

Kết quả mới vừa đi tới cửa, liền bị chủ nhiệm lớp Lý Tú Lệ trùng trở về, "Đi, nơi này không có chuyện của cậu, cậu đi vào cho tôi."

Lý Tú Lệ tuy rằng chán ghét Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng đối với người trong lớp mình lại vô cùng bảo vệ.

Lớp 12 nghiêm túc như thế, lại là ngày đầu khai giảng, nếu như Mộ Cảnh Hành thật sự bị liên lụy vào chuyện vơ vét đánh người, nhẹ thì lập biên bản, nặng thì nói không chừng sẽ bị đuổi học.

Lý Tú Lệ nghiêm mặt: "Mộ Cảnh Hành tuy rằng nghịch ngợm, nhưng điều kiện gia đình của đứa nhỏ này không tệ, tâm địa cũng tốt, cậu ta chắc chắn sẽ không tham dự vơ vét. Diệp Phong, chuyện này Hội Học Sinh các người điều tra rõ ràng một chút, tôi thấy nhất định là một ít người vừa chuyển trường lại đây, mang bầu không khí không tốt bên ngoài trường học vào theo."

"Giáo viên Lý phân tích rất đúng, Hội Học Sinh chúng em đã làm ra quyết định. Loại học sinh mất hết tên tuổi như Nguyễn Mạnh Mạnh này, sẽ mang đến tai bay vạ gió đến cho trường học, Tri Học chúng ta kiên quyết không thể để yên. Vừa rồi em đã đại biểu Hội Học Sinh trình đơn lên hiệu trưởng, đuổi học Nguyễn Mạnh Mạnh."

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn về phía Lý Tú Lệ: "Giáo viên Lý, nếu như chuyện này thuận tiện, hi vọng cô cũng có thể thay chúng em làm chứng."

Chương 36: Lệ thiếu đến rồi

36. Chương 36: Lệ thiếu đến rồi

"Chuyện này..." đáy mắt Lý Tú Lệ, lóe qua một chút do dự.

Cô bối vì chuyện Nguyễn Thi Thi mà căm ghét Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng đuổi học đối với một học sinh ảnh hưởng quá lớn, bây giờ lại là lớp 12...

Nếu như có thể, lập biên bản cảnh cáo đã đủ rồi.

"A, chỉ bằng mấy người, liền muốn đuổi học tôi?" Nguyễn Mạnh Mạnh ở một bên nghe được đối thoại, quay về Diệp Phong, con lên một nụ cười trào phúng.

Cô vốn là xem thường việc đến học trường Trí Học.

Nếu không có chuyện này, ước gì bị Trí Học đuổi học.

Nhưng bây giờ, chuyện này sau lưng có tác phẩm của Nguyễn Kiều Kiều, cô là điên rồi, mới sẽ để cho Nguyễn Kiều Kiều toại nguyện!

"Hừ, Nguyễn Mạnh Mạnh... Cô sợ là không biết, ở Trí Học chúng tôi, Hội Học Sinh nắm giữ quyền giám sát và đốc thúc. Chỉ cần chúng tôi phát hiện có người làm trái quy tắc, tình tiết ác liệt, thì có quyền trực tiếp báo cáo với hiệu trưởng!"

Khuôn mặt Diệp Phong đặc ý, giống như một giấy sau, liền có thể nhìn thấy hình ảnh Nguyễn Mạnh Mạnh quý xuống dập đầu xin tha với mình.

"Há, hóa ra là như vậy." Nguyễn Mạnh Mạnh gật gù, ý trào phúng nơi khóe môi càng sâu.

"Tôi còn tưởng rằng Hội Học Sinh Trí Học lại lợi bao nhiêu, thì ra ở trong tay những người các người, cũng chỉ là nói dùng để cáo trạng và đả kích thọc."

"Cô, cô nói cái gì..."

Sắc mặt ba người nhất thời lúng túng, đặc biệt Diệp Phong đi đầu, bị Nguyễn Mạnh Mạnh chọc tức đến đỏ mặt tía tai.

Trong đám bạn học lớp 13 vậy xem ở một bên, ngược lại có mấy phần không ngừng cười trộm.

"Phụt.. Nguyễn Mạnh Mạnh này vẫn đúng là dám nói hết ra những lời tôi giấu trong lòng đã lâu."

"Phải đó, Hội Học Sinh đều là người mấy lớp phía trước nhậm chức, mỗi ngày sẽ nhìn xem mấy lớp phía sau chúng ta, con mắt đều hếch đến đỉnh đầu, bị ghét là đúng!"

Những người kia nói chuyện âm lượng không lớn không nhỏ, vừa vặn có thể bị Diệp Phong nghe được.

Diệp Phong thân là nòng cốt của Hội Học Sinh, bình thường ở trường học điều vô dương oai, căn bản xem thường học sinh lớp phía sau.

Bây giờ, bị Nguyễn Mạnh Mạnh làm mất mặt trước mặt mọi người, lại bị người mà từ trước đến giờ anh ta xem thường cười nhạo, trong lòng tức giận có thể tưởng tượng được.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, Kiều Kiều là em gái cô, cô ấy thân là Phó hội trưởng Hội Học Sinh vốn nên tránh hiềm nghi trong chuyện lần này. Nhưng cô ấy vì cô, lại chủ động cầu xin hiệu trưởng! Chúng tôi nể mặt Kiều Kiều, vốn đã định nghiêm trị một mình cô liền buông tha cô... A, có điều bây giờ, chính là Thiên Vương ông đẩy đến rồi, cô cũng đừng hòng ở lại Trí Học!"

Diệp Phong dứt lời, tiến lên, chuẩn bị trực tiếp bắt lấy Nguyễn Mạnh Mạnh đưa đến phòng làm việc của hiệu trưởng.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân chính tề, đột nhiên từ cửa phía sau Nguyễn Mạnh Mạnh truyền đến.

Sau đó ngay lập tức, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ thấy hai đội người vệ sĩ mặc tây trang đen, đeo cà vạt đen, xem ra lại như trong phim truyền hình, từ cửa cầu thang xếp thành hai hàng, đi vào.

Sau đó, một đôi chân dài, xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người.

Người đàn ông đi giữa hai đội vệ sĩ, thân hình thon dài mà kiên cường, cao gần 1m90, làm anh nắm giữ phong thái tự phụ đủ để khinh thường người khác.

Một thân Tây phục được thiết kế riêng, phác hoạ cơ bắp tỉ lệ hoàn mỹ của anh đến vô cùng hoàn hảo.

Từ khi người đàn ông này xuất hiện, toàn bộ không khí trong hành lang đều đọng lại.

Con người lạnh nhạt lãnh lạnh như chim ưng của anh, mang theo ánh sáng không hề che giấu chút nào, khiến người ta không dám nhìn thẳng, lại bởi vì anh lạnh lùng, giống như nhiễm phải cảm giác tình dục.

Nhưng trí mạng nhất chính là, ánh mắt của anh.

Loại ánh mắt mang theo quý khí từ lúc sinh ra kia, không vì là bất luận người nào mà dừng lại.

Bắt đầu từ giờ phút anh xuất hiện từ đó, cặp con người đen thẫm thủy lạnh trầm, mang theo một tia hừng hờ kia, liền vẫn dừng trên mặt một người.

Người đàn ông đi tới trước mặt thiếu nữ, dừng chân.

Một giây sau, Nguyễn Mạnh Mạnh xoa xoa mắt, thay đổi vẻ dùng mãnh đối mặt người khác vừa nãy, cô tức khắc nhào vào ôm ấp của người đàn ông.

Hai tay nhỏ bé vòng trên eo anh, "Oa" một tiếng liền khóc lên.

"Ồ... Em không nên đến trường này, bọn họ bắt nạt em, bắt nạt em..."

Chương 37: Có anh cả cưng chiều

37. Chương 37: Có anh cả cưng chiều

Trên đường đến trường học, Lệ Quân Ngự đã quyết định, nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh liền phải tóm cô dự thi không tốt lại, trừng trị một trận.

Anh vốn là tới trường học bắt người.

Ai biết, vừa mới lại đây, liền bị thiếu nữ nhào vào lòng.

Một khắc tay nhỏ của Nguyễn Mạnh Mạnh ôm eo anh đó, toàn bộ bắp thịt phía sau lưng người đàn ông đều căng thẳng.

Nhưng không có phản xạ có điều kiện đập người ra ngoài, giống như đối mặt những người phụ nữ nhào vào trong ngực trước kia.

Trái lại là sau khi dừng lại trong chốc lát, ngay cả chính Lê Quân Ngự cũng chưa phát hiện, bàn tay của anh đã hiếm thấy, rơi vào trên lưng mảnh mai của thiếu nữ, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

"Ai oan uống em, đừng vội, từ từ nói." Tiếng nói từ tính đặc biệt của Lê thiếu, mang theo một chút lạnh lẽo.

Lúc anh ôm lấy Nguyễn Mạnh Mạnh, ánh mắt lạnh lùng khẽ nâng, nhìn về phía đám người Diệp Phong đứng sau lưng cô.

Chỉ là một chút, ánh mắt có uy thế mạnh mẽ và lạnh lùng kia, cũng đủ làm cho ba người Hội Học Sinh kia, đóng lại thành băng.

Bọn họ dù sao cũng chỉ là học sinh, dù cho ở trường học hung hăng thế nào, cũng chưa từng trải qua quyền thế thật sự.

Lúc này không nhận được hai chân như nhũn ra, ngay cả một câu cũng không nói ra được.

"Ồ, bọn họ oan uống em đánh người... Em... Một cô gái như em, làm sao có thể đá thương sáu nam sinh." Cái mũi nhỏ của Nguyễn Mạnh Mạnh hơi co rút, dụi đầu trong lồng ngực Lê Quân Ngự.

Giống như cô thật sự chính là nữ sinh nhỏ mềm mềm yếu yếu.

"Bọn họ xem thường em là học sinh từ thành phố Nhất Trung chuyển đến, em vừa mới chuyển trường ngày đầu tiên, liền đổ cho em một đồng tội danh. Em không học ở nơi này, em không xứng với Trí Học..."

âm điệu thiếu nữ mang theo tiếng khóc nức nở, tràn ngập oan ức.

Một đám bạn học vừa rồi còn nhìn thấy cô là đáp trả người như thế nào, không nể mặt Hội Học Sinh như thế nào, lúc này tất cả đều trọn mắt ngoác mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh "Biểu diễn".

Đặc biệt là Mộ Cảnh Hành, miệng mở to đến mức lớn bằng trứng ngỗng.

Người khác không biết Nguyễn Mạnh Mạnh, anh còn có thể không biết hay sao?

Đây vẫn là Nguyễn Mạnh Mạnh anh quen biết, mọi việc đều thiếu gần, chỉ có thể cứng đối cứng với người ta sao?

Nhưng mà, chính là biểu hiện đông cứng như thế, xem ở trong mắt Lê Quân Ngự, lại mơ hồ làm anh có chút đau lòng.

Từ nhỏ đã không còn mẹ, bây giờ lại không còn chị gái, ở nhà họ Nguyễn bị người bắt nạt, hiện giờ một mình đi tới hoàn cảnh xa lạ, lại bị người ghét bỏ...

Thường ngày Lê Quân Ngự ghét nhất là nước mắt người phụ nữ, thời khắc này, lại chỉ cảm thấy nước mắt của Nguyễn Mạnh Mạnh, yếu đuối mềm yếu, mang theo một loại kích động khiến người ta muốn thay cô lau nước mắt.

Cánh tay trái nắm chặt, vòng lấy cơ thể mềm yếu của cô, Lê Quân Ngự cau mày thấp giọng dỗ: "Không khóc, bọn họ oan uống em, anh cả thay em lấy lại công bằng"

Rõ ràng chỉ là ba cô gắng kín đáo nhét phiền phức cho anh.

Nhưng thời khắc này, anh vậy mà nổi lên một loại dục vọng muốn bảo vệ thiếu nữ trước mắt này.

Bằng không, coi như là quản lý em hai, em ba, em tư vậy thôi.

"Nhưng, bọn họ là học sinh lớp 1, còn là người của Hội Học Sinh..." Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩng đầu lên, trong mắt hạnh tròn vo lộ ra ánh nước óng ánh.

Viền mắt và chớp mũi của cô đều hơi đỏ lên, bị cô dùng ánh mắt oan ức như vậy nhìn, ánh mắt đen nhánh lạnh lùng của Lê Quân Ngự, hơi tối sầm lại.

Bàn tay phải nhẹ nhàng xoa xoa trên đỉnh đầu mềm mại của cô, anh thấp giọng dỗ: "Không sao, em rất nhanh cũng sẽ là người của lớp 1 và Hội Học Sinh. Hội Học Sinh Trí Học, nên thay nhiệm kỳ mới."

Nói xong, cũng mặc kệ những người khác.

Cúi người ôm lấy cơ thể nhỏ mềm mại kiểu nhuyển của cô, ôm vào trong lồng ngực của mình, xoay người.

"Anh... Các người không thể đi, tôi còn muốn dẫn cô ta đến phòng làm việc của hiệu trưởng..." Diệp Phong bỗng nhiên hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Thi nhau cáo trạng

38. Chương 38: Thi nhau cáo trạng

Diệp Phong tiến lên, muốn ngăn cản.

Những bước chân Lê Quân Ngự căn bản liên tục, trái lại là vệ sĩ anh dẫn đến, không chút lưu tình xông lên trước đẩy Diệp Phong ngã xuống đất.

"Nơi này là trường học, các người không thể đánh người!" Lúc này, Lý Tú Lê cũng hiểu ra, tiến lên ngăn cản.

Hai học sinh khác, bị một tiếng hô to này nhắc nhở, cũng đi lên hỗ trợ.

Đáng tiếc, bọn cận vệ đi ra giữ đến gậy gao, mãi đến khi bóng dáng Lê Quân Ngự và Nguyễn Mạnh Mạnh biến mất ở cửa thang gác, cũng không ai có thể tiếp cận.

Chỉ chốc lát sau, cho các hộ vệ rời đi, Diệp Phong mới tức giận tìm tới Lý Tú Lê.

"Giáo viên Lý, chuyện này có nhất định phải đi với em đến chỗ hiệu trưởng báo cáo. Nguyễn Mạnh Mạnh không tuân thủ quy định, tự ý đưa bạo lực vào trường học. Vừa nãy những người kia, chính là cô ta mang đến, còn cô, em hoài nghi cô ta đang được người bao nuôi. Cô ta và người đàn ông vừa nãy rõ ràng có quan hệ không đúng đắn, cô nhất định phải thay chúng em làm chứng!"

"Chuyện này..." Lý Tú Lê vẫn còn do dự, tuy rằng Nguyễn Mạnh Mạnh không đúng, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, Diệp Phong bên này có chút hùng hổ dọa người.

"Giáo viên Lý, đứng do dự. Quy định của Trí Học chúng ta không thể loạn, cô liền theo chúng em đi thôi!"

*

Một bên khác, Nguyễn Mạnh Mạnh ngoan ngoãn dựa trong lồng ngực Lê Quân Ngự, khuôn mặt nhỏ liền chôn trong ngực cứng rắn của anh, đã nóng thành màu ửng đỏ.

Nguyễn Mạnh Mạnh mơ hồ...

Lê Quân Ngự xảy ra chuyện gì? Vì sao giờ một chút lại ôm kiểu công chúa?

Lúc anh ở nhà, rõ ràng rất lạnh nhạt với mình mà.

Nhưng vừa nãy, cô chỉ tùy tiện giả vờ khóc lóc tố cáo, anh lại còn tin thật!

Bây giờ Nguyễn Mạnh Mạnh kỷ thực đều ngổn ngang hơn ai khác.

Lúc cô ở nhà họ Nguyễn, xưa nay đều là đối tượng bị Nguyễn Kiều Kiều cáo trạng ngược lại.

Cô cũng quen rồi có chuyện gì cũng đều gắng gượng chống đỡ, không lộ một tia oan ức không chảy một giọt nước mắt, bởi vì dù cho cô khóc dù cho rơi nước mắt, cũng không sánh bằng Nguyễn Kiều Kiều.

Nhưng bây giờ, người đàn ông ôm cô, lại thật sự lại bởi vì viên mắt cô đỏ lên, và ngữ điệu mang theo tiếng khóc nức nở, mà tin tưởng cô...

Nguyễn Mạnh Mạnh có chút ngưng ngừng.

Cô không phải cố ý lừa gạt Lê Quân Ngự, chỉ là vừa nãy một khắc nhìn thấy anh đó, cũng không biết vì sao, đột nhiên liền làm như vậy.

"Cái kia... Anh có thể tha tôi xuống..." Nguyễn Mạnh Mạnh nhẹ nhàng kéo kéo cổ áo Lê Quân Ngự, rụt rè nói.

Cô khẽ nâng đầu lên, trông mắt óng ánh còn mang theo vệt nước mắt nhọt nhọt, xem ra trong suốt như vậy.

Lê Quân Ngự cúi đầu xuống, vừa vận xem tiến vào trong cặp mắt hạnh phúc ánh sáng long lanh mê người kia.

Chỉ cảm thấy thiếu nữ đang dùng ánh mắt bắt lực như vậy nhìn mình, lại như là thủ nhỏ bị thương bắt lực cần che chở.

Hai tay thon dài ôm cô, không nỡ lòng thả ra, trái lại siết càng chặt hơn.

"Anh cả..." Nguyễn Mạnh Mạnh nhẹ nhàng kêu thành tiếng, "Em, em có thể tự mình đi."

Hai người dựa đến rất gần, nằm trong lòng ngực của anh có thể cảm giác được hơi thở hormone nam tính mãnh liệt.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy cơ thể có chút mềm, ngay cả trái tim mạnh mẽ từ trước đến giờ cũng nhảy đến lung ta lung tung.

Cái cảm giác này quá kỳ quái, cô muốn chạy trốn.

Nhưng lại không biết, một tiếng "Anh cả" yêu điệu, mềm nhũn kia của cô, nghe vào trong tai người đàn ông lại đặc biệt được lợi.

Anh có ba em trai, lại ngay cả một người em gái cũng không có.

Chỉ cần cô ngoan, kỷ thực Lê Quân Ngự cũng không bài xích, có một em gái đáng yêu nghe lời.

"Chân em quá ngắn, theo không kịp." Tự nói với mình, anh chỉ là muốn ôm em gái nhiều hơn một lát.

Lê Quân Ngự dùng một cái cơ cực kỷ sứt sọc, lấp kín miệng thiếu nữ trong lòng.

Ngắn?

Chân cô ngắn?!

Cô cao một mét sáu lăm, vóc người ti lệ hoàn mỹ, ở trong đám nữ sinh không cao lăm, nhưng hai chân cũng tuyệt không tính là ngắn.

Nguyễn Mạnh Mạnh không nghĩ tới, có một ngày, mình lại biến thành "Chân ngắn nhỏ" trong miệng người khác.

Một mét chín ghé gồm sao!

Mặc quần áo cũng phải lằng phí mấy mét vải đó có biết không!

Trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh nổi lên lung ta lung tung trái tim màu hồng, bị người đàn ông chọc tức, triệt để tan vỡ hết.

Cô thẳng thần đảng hoàng dựa trong lòng ngực của anh, xem anh đến cùng muốn làm gì.

...

Một lát sau, văn phòng hiệu trưởng, Nguyễn Mạnh Mạnh được Lê Quân Ngự nhẹ nhàng đặt trên ghế salon.

Anh đến thăm đột nhiên, trợ lý hiệu trưởng trước đó từng tiếp đón bọn họ, đã vội vội vàng vàng đi tìm hiệu trưởng lại đây.

"Chúng ta đến đây làm gì?" Nguyễn Mạnh Mạnh kéo lấy ống tay áo Lê Quân Ngự, nhỏ giọng hỏi.

Người đàn ông cup mắt, ánh mắt lười biếng quyen rũ, làm cho bên tai người khác nóng lên.

"Cáo trạng." Anh thấp giọng nói.

Cùng lúc đó, một bên khác.

Diệp Phong đã dẫn theo giáo viên Lý và đám người của tên béo, đi tới cửa phòng làm việc của hiệu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Nha khoát, cáo trạng thất bại

"Cái gì, còn có chuyện như vậy?!" Vương hiệu trưởng nghe xong Diệp Phong báo cáo, hai lông mày thưa thớt nhú chặt vào nhau.

Diệp Phong gật đầu, không quên thêm mắm dặm muối: "Đúng thế... Chúng em vốn là chỉ muốn đưa vị bạn học này tới phòng làm việc của hiệu trưởng, cho cô ấy ký biên bản, lại nghiêm túc phê bình. Ai biết, cô ấy không chỉ không phối hợp công việc của chúng em, còn cho vệ sĩ ngăn cản công việc của chúng em."

"Hiệu trưởng, ngài là biết đó, phần lớn học sinh Trí Học không giàu sang thì cũng cao quý, trong nhà chúng em ai mà không có mấy người vệ sĩ? Nhưng cô ta lại coi quy định nhà trường như không khí, công khai đưa bạo lực vào trường học!"

Diệp Phong rất hưng phấn, anh ta đã không thể chờ đợi được nữa nghĩ đến đi tranh công trước mặt Nguyễn Kiều Kiều.

Tuy rằng Kiều Kiều là cô gái có tâm địa thiện lương, lại đơn thuần.

Nhưng anh có thể thấy, nhiều năm như vậy, Kiều Kiều bởi vì có một chị gái ác độc như Nguyễn Mạnh Mạnh, mà sống rất khổ cực.

Anh không thể bỏ mặc không quan tâm, không thể tùy ý Kiều Kiều bị Nguyễn Mạnh Mạnh bắt nạt.

Anh nhất định phải dựa vào cơ hội lần này, đuổi Nguyễn Mạnh Mạnh khỏi Trí Học!

Từ trước đến giờ Vương hiệu trưởng quan tâm danh dự của Trí Học, nghe được Nguyễn Mạnh Mạnh có hành động đưa vệ sĩ vào trường học, chỉ cảm thấy khó có thể tha thứ.

Hon nữa tên béo Cảnh Hường Kính ở bên cạnh, liền tiếp thêm mắm dặm muối.

Diệp gia và Cảnh gia đều là gia đình số một số hai ở thành phố S, mà học sinh gọi là Nguyễn Mạnh Mạnh kia, theo ông biết chỉ là một tiểu thư nhà họ Nguyễn không được sung ái.

Làm sai chuyện chính là Nguyễn Mạnh Mạnh, sau lưng không có gia tộc làm chỗ dựa cũng là Nguyễn Mạnh Mạnh, chuyện này không cần điều tra, Vương hiệu trưởng liền biết nên phán xét thế nào.

"Lẽ nào có lý đó, thầy tuyệt không thể để cho học sinh như vậy ở lại Tri Học chúng ta. Các em chờ, thầy đi gọi điện thoại đến phòng giáo vụ, bảo bọn họ lấy học bạ của Nguyễn Mạnh Mạnh ra."

Diệp Phong và Cảnh Hường Kính, còn có hai bạn học của Hội Học Sinh khác liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều lóe qua ánh sáng đắc ý.

Mà Lý Tú Lệ đứng ở một bên, thì lại sàu sắc nhăn lại lông mày.

Cũng đã học lớp 12, vào thời điểm này muốn đuổi học một học sinh, thật sự tốt hay không?

...

Vương hiệu trưởng mới vừa dùng điện thoại nội tuyến gọi cho phòng giáo vụ nói chuyện xong, điện thoại di động đặt trên bàn liền vang lên.

ông liếc nhìn màn hình điện thoại di động, lập tức thay một bộ biểu hiện tôn kính.

"Vâng, là tôi... Đúng, là có chuyện như thế... Không không không, tôi làm sao có thể xử lý như vậy... đó đều là lời đồn. được, được, ngài yên tâm tôi nhất định sẽ làm việc công bằng... Đúng, ngài nói rất đúng, Tri Học chúng ta tuyệt không thể oan uổng bất kỳ một người học sinh nào. Phải, tôi biết rồi, tôi nhất định làm tốt... Vậy thì an bài xong xuôi."

Giám đốc tự mình gọi điện thoại tới, Vương hiệu trưởng nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng.

ông chẳng thể nghĩ tới, chỉ là một học sinh chuyển trường bình thường, lại có thể kinh động vị giám đốc từ trước đến giờ không quan tâm nhiều về mọi thứ.

Trên mặt Vương hiệu trưởng vẫn cười, giọng điệu cũng là cẩn thận từng li từng tí một nịnh hót nhất.

Thực tiếp đến cúp điện thoại, ông mới rút cục thật dài thở một hơi.

"Hô..." Vương hiệu trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng không khỏi nổi lên một luồng suy nghĩ sợ hãi.

Trời ạ, còn thiếu một chút nữa thôi, ông đã muốn hủy học bạ của Nguyễn Mạnh Mạnh!

May là, may là ông vẫn chưa làm gì.

Bằng không, vị trí hiệu trưởng này của ông không những không gánh nổi, nói không chừng còn có thể đắc tội mỗi một nhân vật lớn đứng phía sau Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nghĩ tới đây, Vương hiệu trưởng ngẩng đầu nhìn về hướng đám người Diệp Phong đứng sau bàn làm việc.

đáy mắt đen nhánh vẫn đục, tràn ngập tức giận và oán giận.

"Hiệu trưởng, vừa nãy điện thoại..." Diệp Phong từ sắc mặt Vương hiệu trưởng, mơ hồ phát giác không thích hợp.

Nhưng chuyện này, nói rõ là Nguyễn Mạnh Mạnh không đúng, anh không biết, vẫn còn chỗ để hòa giải.

"Hừ, Diệp Phong... Hội Học Sinh các người thực sự quá làm tôi thất vọng rồi! Nguyễn bạn học học giỏi nhiều mặt, học nghiệp tốt đẹp, có thể từ thành phố Nhất Trung chuyển tới Tri Học chúng ta, thực sự là vinh hạnh của Tri Học chúng ta! Một bạn học ưu tú như vậy, các em dựa vào cái gì nói xấu trò ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Làm mất mặt còn chưa kết thúc

"Hiệu trưởng, em... Chúng em làm sao có khả năng nói xấu cô ấy. Cô ấy vừa chuyển đến trường học liền vợ vết bạn học, đã thương sáu bạn học, này đều là chuyện rõ như ban ngày!"

"Hừ, trò nói còn không thấy ngại, ngày hôm nay người ta vừa tới, tại sao phải vô duyên vô cớ vợ vết bạn học? Huống chi, một người nữ sinh như trò ấy, vì sao vợ vết sáu người nam sinh? Loại cỏ hoang đường này, cũng chỉ có người Hội Học Sinh các trò nghĩ ra được!"

Vương hiệu trưởng đập một cái trên bàn làm việc, tức giận đến râu mép đều đang run lên.

Vừa nãy ông thực sự là đầu óc hồ đồ, mới tin tưởng những người này.

"Không phải hiệu trưởng, kỳ thực người vợ vết không chỉ một mình Nguyễn Mạnh Mạnh, cô ta còn có đồng lõa, Mộ Cảnh Hành lớp 13 chính là đồng lõa của cô ta..."

Thái dương Diệp Phong tất cả đều là mồ hôi, làm sao cũng không hiểu, đang yên đang lành cáo trạng vì sao lại biến thành như vậy.

"Hừ, có người hỗ trợ thì thế nào? Đừng nói Nguyễn bạn học là nữ sinh, chính là hai tên nam sinh, có thể đánh thắng sáu người sao? Nói như trò, là đang chất vấn sự quyết đoán của tôi!?"

"Không, đương nhiên không phải." Diệp Phong thề thốt phủ nhận, sắc mặt đã kinh biến đến mức cực kỳ khó coi và bị động.

ánh mắt Vương hiệu trưởng nhìn anh hận không thể ăn anh, Diệp Phong cũng không biết vì sao mình đắc tội hiệu trưởng, cúi đầu xuống hi vọng hạ thấp cảm giác tồn tại, không còn uy phong vừa nãy.

Vương hiệu trưởng hung tợn quát anh một cái, vừa nhìn về phía tên béo đứng ở một bên, "Còn có trò, Cảnh Hường Kính. Nói, có phải là trò bắt nạt bạn học, còn trả đũa ngược lại!?"

"Hiệu trưởng, em thật sự không nói dối, em nói đều là sự thật..." Cảnh Hường Kính đều sắp khóc.

Mặc dù là anh vợ vết trước, nhưng người bị đánh thực sự là anh nà!

Anh nói đều là sự thực, sáu người bọn họ đúng là bị bạn học nữ mềm mại đáng yêu kia, một mình quật ngã!

"Cảnh Hường Kính, trò còn không nói thật! Xưa nay chỉ có trò bắt nạt bạn học, lúc nào có người từng bắt nạt trò? Đừng tưởng rằng có anh trai trò, tôi liền không dám động tới trò. Tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của trò nữa, tự trò đi xin lỗi với Nguyễn bạn học."

"Nhưng hiệu trưởng, rõ ràng chính là Nguyễn Mạnh Mạnh đã thương Cảnh bạn học..." Diệp Phong không nhịn được, lại ngắt đầu tranh luận.

Anh không thể cứ như thế tro mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, tránh được một kiếp.

Ai biết, lời còn chưa nói hết, liền bị Vương hiệu trưởng mạnh mẽ cắt ngang.

"Đừng tưởng rằng chuyện này chỉ có liên quan tới Cảnh Hường Kính, Diệp Phong, trò cũng không trốn được liên quan đâu!"

Nghĩ đến dằn dò trong điện thoại, Vương hiệu trưởng nghiêm mặt, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Trò, còn có hai người các trò..." Vương hiệu trưởng nhìn về phía Diệp Phong, lại nhìn về phía hai bạn học đứng phía sau anh.

"Các người nói xấu bạn học mới tới, đã nghiêm trọng tổn hại hình tượng trường học và Hội Học Sinh. Vì vậy, bắt đầu từ bây giờ, chức vụ của mấy người các trò ở Hội Học Sinh tạm thời đình chỉ, chờ các trò tự mình xin lỗi Nguyễn bạn học,

được trò áy tha thứ, mới có thể phục chức một lần nữa."

"Cái gì —— muốn chúng em nói lỗi cô ta?!"

Lần này, không chỉ là Diệp Phong, ngay cả hai người khác, cũng không nhịn được kêu sợ hãi.

*

Một bên khác, Nguyễn Mạnh Mạnh đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lê Quân Ngự.

Ngón tay anh thon dài, luồn vào tóc đen mềm mại xoả tung của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhẹ nhàng vuốt nhẹ.

động tác thân mật như vậy, rất dễ dàng khiến người ta nhìn ra, che chở và thân mật của người đàn ông đối với thiếu nữ.

Vào giờ phút này, hiệu trưởng đứng ở trước người bọn họ, chính là nghĩ như vậy.

ông ta xoa xoa tay, có chút sốt sắng, "Lê thiếu, ngồi yên tâm, chuyện này tôi đã an bài xong xuôi, chắc chắn sẽ không xảy ra bất kỳ sai lầm gì."

Hiệu trưởng hơn năm mươi tuổi, mặc âu phục đeo cà vạt.

Bình thường ở trường học xem ra uy nghiêm không ngớt, lúc này đối mặt Lê Quân Ngự lại cúi đầu cong người, biểu hiện vừa thấp kém lại thấp thòm.

"Ngoại trừ chuyện chuyển lớp, phía Hội Học Sinh cũng phải nghiêm tra." Hai chân Lê Quân Ngự giao nhau, có chút lười biếng dận dò.

Một tay anh nhẹ nhàng xoa xoa tóc dài nhu thuận của Nguyễn Mạnh Mạnh, một tay hững hờ gõ lên tay vịn sô pha.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hiệu trưởng, hơi nheo lại, thoáng giương cằm lên, mang theo thái độ trời sinh hơn người một bậc.

"Vâng, nhất định nghiêm tra. Bây giờ nhóm người này, tất cả đều đổi đi."

"Không cần phiền toái như vậy." Tiếng nói trầm lạnh, lạnh lùng cắt ngang.

Lê Quân Ngự chếch mắt, tầm mắt lạnh lạnh rơi vào trên mặt trắng trẻo mũm mĩm của thiếu nữ.

Ánh mắt vốn sắc bén góc cạnh và thâm lạnh, liền lo lắng trở nên mềm mại hơn.

Tay lớn âu yếm xoa xoa trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh, anh lạnh nhạt nói: "Em gái tôi không tệ, để cho con bé đảm nhiệm hội trưởng hội học sinh lần tiếp theo."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lê thiếu, sau này anh sẽ phải hối hận

"Em?" Vẫn thuận theo đóng vai em gái ngoan - Nguyễn Mạnh Mạnh, lúc này không kiềm được.

Cô nhìn về phía Lê Quân Ngự, ngón trỏ chỉ mình, khuôn mặt kinh ngạc.

Tuy rằng cô rất muốn nhìn thấy đáng về ăn quả đắng của Nguyễn Kiều Kiều, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn cướp vị trí hội trưởng hội học sinh.

để cho cô chơi game, trốn học thậm chí là tham gia giải đấu thể thao trường trung học lấy vinh quang cho trường cô có thể.

Nhưng loại chức vụ như hội trưởng hội học sinh này, chỉ thuộc về học sinh tốt, từ trước đến giờ không dính dáng gì tới cô.

Ai biết, hiệu trưởng nghe xong Lê Quân Ngự dận dò, lại là một chút do dự cũng không có.

Ông ta lập tức đáp: "Lê thiếu yên tâm, chuyện ngài dặn dò tôi nhất định làm theo. Trường học của chúng tôi có quy định, tuyển cử Hội Học Sinh được tổ chức trong tháng đầu tiên sau khi bắt đầu học kỳ mới mỗi năm. Chờ một tháng nữa, chức vụ hội trưởng Hội Học Sinh, liền giao cho Nguyễn bạn học."

"Ừm." Lê Quân Ngự gật đầu, mặc dù đối với thời gian có chút bất mãn, nhưng còn có thể tiếp nhận.

Anh giờ cảm lên, nhàn nhạt liếc nhìn hiệu trưởng, "ông đi xuống trước."

Rất rõ ràng, Lê thiếu đây là có chuyện, muốn nói riêng với em gái mình.

Mặc dù hết sức tò mò đối với vị Nguyễn bạn học này, không hiểu tại sao cô họ Nguyễn, nhưng lại được Lê thiếu chính mồm thừa nhận là "Em gái".

Nhưng hiệu trưởng không dám nhiều hỏi một câu, xoay người rời khỏi.

Lê Quân Ngự ở mặt ngoài xem ra, chỉ là quản lý lớn nhất của trường học Trí Học.

Nhưng trên thực tế thân phận của anh, cũng chỉ có hiệu trưởng biết.

"Chờ đã." Chính vào lúc này, giọng người đàn ông trầm thấp lần thứ hai vang lên.

Hiệu trưởng lập tức dừng bước lại, "Lê thiếu, còn có dặn dò gì?"

Lê Quân Ngự ép tiếng nói tới càng thấp hơn, giọng điệu so với vừa nãy còn lạnh hơn mấy phần, "Chuyện này, vẫn bảo mật. Xử lý với Tam Thiếu, tứ thiếu giống nhau."

"Vâng, được, tôi rõ ràng... Lê thiếu cứ yên tâm." Hiệu trưởng lau mồ hôi, may là từ trước đến giờ mình kín miệng, chưa bao giờ để lộ chuyện hai vị công tử Lê gia học ở Trí Học ra ngoài.

Người nhà họ Lê từ trước đến giờ thích người biết điều.

Tuy rằng Lê gia là đỉnh cấp nhà giàu của nước S, quý tộc lãnh đời, nhưng cũng rất ít người biết dung mạo của người nhà Lê gia này.

Duy nhất một người xuất hiện ở bên ngoài, chỉ có tính cách bất kham Lê nhị thiếu Lê Quân Đình.

Bây giờ nhìn lại, vị tiểu thư Nguyễn Mạnh Mạnh này cũng giống như Tam Thiếu và Tứ thiếu, mặc dù học ở Trí Học, cũng không thể để người ta biết thân phận người nhà họ Lê phía sau cô.

...

Hiệu trưởng vừa đi, Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức cảm giác hơi thờ của người đàn ông bên cạnh thay đổi.

Mới vừa rồi còn lười biếng tùy ý, dường như rất cung chiêu cô, lúc này đã thu tay lớn khoát lên đầu cô về.

Lê Quân Ngự kéo dài khoảng cách với cô, hơi chếch mắt, đang dùng ánh mắt lạnh lùng lạnh nhạt xem kỹ cô.

Chỉ một thoáng, Nguyễn Mạnh Mạnh cũng cảm giác được trong không khí có một luồng hơi thở lạnh lẽo, vây quanh mình.

Cô cảm thấy kỳ quái, giờ khuôn mặt nhỏ lên chủ động hỏi: "Anh có việc muốn nói với em?"

Cô vẫn ngoan ngoãn ngồi ở đó, dường như không dám trêu chọc đến anh.

Thực sự không hiểu, người đàn ông này vì sao trở mặt nhanh như vậy.

"Anh nói rồi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đối ngoại, anh có thể là anh trai em, cũng có thể thay em giải quyết hết thảy phiền phức."

Giọng nam trầm lạnh vang lên trong phòng làm việc trống trải.

Cực kỳ khác với giọng điệu vừa nãy dễ cô, bình tĩnh lạnh lùng đến lại như đang bàn luận giao dịch không thể tâm thường hơn.

"Thậm chí, chuyện của em và con gái rơi của nhà họ Nguyễn kia, chuyện em bị người ta vu oan, tất cả anh đều có thể giúp em giải quyết."

Nói đến đây, người đàn ông bỗng nhiên tới gần, ngón tay thon dài nắm cầm khóa kéo của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ánh mắt nhìn cô, không còn nhu ý và đau lòng vừa nãy, chỉ có cảnh cáo lạnh lẽo thấu xương nhất.

"Thế nhưng... đừng chơi trò gian với tôi. Lớp tốt nhất, vị trí hội trưởng hội học sinh, tôi cung cấp hết thảy điều kiện hậu đãi cho em. Mà em, cần phải làm một tiểu thư Lê gia hợp lệ, để ba tôi và mẹ em yên tâm. Chỉ ít, bài kiểm tra một tuần sau, tôi không hy vọng lại xuất hiện bài thi hoang đường."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thiện cảm đối với Lệ Quân Ngự sụt giảm

Lại như coi chừng ba người em trai, không quản bọn họ làm gì sai, ở trước mặt người ngoài anh cũng đều dốc hết sức bảo vệ.

Nhưng đối với bên trong, anh nhất định phải quân giáo.

Lúc không có người ngoài ở đây, anh chính là anh cả nghiêm khắc hà khắc.

Nguyễn Mạnh Mạnh mới vừa rồi còn bởi vì Lệ Quân Ngự bảo vệ vô điều kiện, mà nổi lên cảm động.

Thậm chí bởi vì như vậy, hiếm thấy ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh, tùy ý anh nhẹ nhàng xoa như đối xử sủng vật.

Kết quả bây giờ, nghe được anh dùng loại giọng điệu không có nhiệt độ này, đồng thời nghiêm túc cảnh cáo mình.

Cả người cô, giống như bị người đội một chậu nước đá từ đầu đến chân.

"Ai cần anh bảo vệ! Chuyện của tôi tự tôi quyết định, không cần anh quơ tay múa chân."

Nguyễn Mạnh Mạnh quay cầm đi, từ trong tay anh tránh thoát.

Nhảy một cái đứng lên, bỏ qua cảm giác chưa xốt nôi đây lòng kia.

Trước đây không có Lệ Quân Ngự, cô vẫn ổn.

Cô không cần Lệ Quân Ngự chuyển lớp cho cô, không cần chức vụ hội trưởng học sinh gì đó, cũng lăm không học ở đây là được rồi, cô muốn quay lại thành phố Nhất Trung!

"Quơ tay múa chân?" Lông mày người đàn ông khẽ nhướn lên, trong con ngươi lạnh lạnh thâm thúy lóe qua một tia nguy hiểm.

Anh nhắc mắt nhìn về phía thiếu nữ, tiếng nói lạnh lẽo thấu xương: "Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ tôi mặc kệ em. Dù cho cả Trì Học đều đang đồn đại, nói em ác ý cướp đi vị hôn phu của em gái, nói em hại chết chị gái của mình, cũng không có quan hệ gì với tôi."

Lúc đang trên đường tới, Lăng Bắc đã gửi kết quả điều tra, báo cáo cho Lệ Quân Ngự.

Nếu không phải như vậy, anh cũng sẽ không ở lúc thấy viên mất thiếu nữ hồng hồng, khuôn mặt oan ức, nổi lên lòng trắc ẩn.

Nghe được hai chữ "Em gái", phòng bị nơi trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh xuất hiện vết nứt.

Chờ Lệ Quân Ngự nhẹ nhàng phun ra hai chữ "Chị gái" này, trái tim cô, liền triệt để dao động.

Hầu như là phản xạ có điều kiện, không chút do dự, lúc này cô thay đổi chủ ý.

"Được, tôi ngoan ngoãn nghe lời anh, tôi muốn tiến vào lớp 1, vị trí hội trưởng Hội Học Sinh này tôi cũng lấy."

Chỉ cần có thể làm cho Nguyễn Kiều Kiều ngọt ngào, có thể cướp đi thân phận đáng tự hào nhất của Nguyễn Kiều Kiều, cô chính là ngoan ngoãn nghe Lệ Quân Ngự, lại có sao đâu?

"Ừm, lúc này mới nghe lời." Lệ Quân Ngự đứng lên, như khen thưởng đưa tay phải rơi vào trên đầu thiếu nữ.

Ai biết, Nguyễn Mạnh Mạnh lại nghiêng đầu, né tránh.

Cảm giác sờ mềm mại tốt đẹp trong dự tính, thất bại.

Con người đen như chim ưng của người đàn ông, phút chốc hip lại.

"Em đang tức giận?" Hàn khí lạnh lẽo, lần thứ hai tóa ra trong không khí.

Nguyễn Mạnh Mạnh đứng ở đó giằng co hai giây, đột nhiên nở một nụ cười, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

"Làm gì có, em làm sao dám tức giận anh cả." Nói xong, còn chủ động tới gần, hai tay nhỏ bé vòng lấy eo người đàn ông, dùng đầu nhỏ dùng sức dụi lại dụi trong lồng ngực của anh.

Toàn bộ một bộ cầu cung chiều, xoa xoa lấy lòng.

Đối với người đàn ông từ trước đến giờ rất ghét những phụ nữ khác đụng vào mình, ngày hôm nay lại bị Nguyễn Mạnh Mạnh đánh vỡ rất nhiều thông lệ.

Chỉ ít, cô đụng vào, không những không đáng ghét, còn cảm thấy vô cùng được lợi.

Tay lén lần thứ hai rơi vào trên đầu cô, Lệ Quân Ngự lạnh nhạt nói: "Lúc này mới ngoan."

Nguyễn Mạnh Mạnh ở trong lồng ngực của anh "A ừm" một tiếng, giống như đang đáp lại.

Nhưng cô rõ ràng, lúc ôm lấy người này, được người này xoa xoa, cũng không cảm giác được loại hơi thở được người bảo vệ, ảm áp khiến cho người tìm đập thành thạch kia.

"Tôi sẽ để Lăng Bắc ăn bài giáo viên có tiếng dạy bổ túc cho em, bài thi em làm anh đã kiểm tra, cơ sở không tệ, nhưng có thái độ tiêu cực rõ ràng. Cuộc thi lần sau, không được như vậy."

Nguyễn Mạnh Mạnh lại "Ừm" một tiếng, ngoan ngoãn gật đầu, không nói cho anh tại sao mình không làm đề tự luận.

Quên đi, dù sao nói rồi anh cũng sẽ không tin.

Vừa ở trong lòng, cảm giác tin tưởng nồng đậm đối với Lê Quân Ngự đã rơi xuống thấp nhất.

Anh bây giờ, lại biến thành "Anh cả" làm Nguyễn Mạnh Mạnh vừa chống cự lại chán ghét kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Người đầu tiên đến nói xin lỗi

Từ văn phòng hiệu trưởng Nguyễn Mạnh Mạnh đi ra, mới vừa đi trở về phòng học, vừa lúc ở ngoài cửa gặp được tên béo đang chờ ở chỗ này.

Nhìn thấy thân thể cao to nhưng cũng có chút cục mịch kia, cô nhẹ nhàng nhủ nhủ mày lại, tiếp tục đi về phía trước.

"Nguyễn bạn học..." Cảnh Hướng Kính vừa thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, liền không nhịn được nghiêng đón.

Nhưng mới vừa muốn tới gần, trong đầu nhất thời lại lóe qua tư thế anh dừng "Lấy một dịch sáu" của Nguyễn Mạnh Mạnh, nhất thời lại dừng bước.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý đến anh ta, trực tiếp đi qua bên cạnh anh ta.

Nói thật, bởi vì mới vừa rồi bị người nào đó bá đạo lạnh lẽo uy hiếp, tâm tình của cô bây giờ rất, không, tốt.

"Nguyễn bạn học, cô chờ một chút..." Tên béo hoành hành bá đạo quen rồi, ở trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh lại một chút cũng không dám lỗ mãng.

Thấy bước chân cô liên tục, chỉ có thể như cô đầu nhỏ đi theo sau lưng.

"Nguyễn bạn học, tôi họ Cảnh tên Cảnh Hướng Kính, tập đoàn Kim Sư chính là của nhà tôi. um... Chúng ta cũng coi như là không đánh nhau thì không quen biết. Chuyện ngày hôm nay, kỳ thực là tôi nghe bọn họ nói vài câu giật giây, liền đi tìm Mộ Cảnh Hành gây phiền phức. Cô xem, có thể cho chút mặt mũi hay không, chúng ta giảng hòa thể nào?"

Tên béo vừa mới dứt lời, bóng dáng bé nhỏ đi ở phía trước liền dừng bước lại.

"Giảng hòa? Tôi và cậu?" Nguyễn Mạnh Mạnh quay lại, mắt hạnh nhìn như thuần lương lóe qua một tia ánh sáng quý dị.

"Đứng đúng, chúng ta giảng hòa, liền coi như chúng ta không đánh nhau thì không quen biết kết bạn."

Tên béo căn bản không phát hiện ánh mắt Nguyễn Mạnh Mạnh không đúng, chỉ cảm thấy kết bạn được với em gái đáng yêu này thật tốt.

Tuy rằng đánh người đầu, nhưng thực sự là nhìn thể nào cũng thấy đáng yêu.

"Giảng hòa, xưa nay đều là đối với người có thực lực tương đương." Khóe môi Nguyễn Mạnh Mạnh cong cong, hai gò má lộ ra lúm đồng tiền nhọt nhọt.

Cô dùng cảm chỉ trò tên béo, cười đến càng ngọt, "Cậu cảm thấy, thực lực của cậu và tôi được tính là tương đương sao?"

Tên béo sững sốt một chút, suýt chút nữa chết chìm trong nụ cười long lanh của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Anh ta sâu sắc hít vài hơi tức giận, mới lắp bắp nói: "Không, đương nhiên không tính, cô lợi hại hơn tôi hơn nhiều. Vậy... Tôi phải làm sao, cô mới bằng lòng kết bạn với tôi?"

Từ sau khi từng trả qua bà bản lĩnh của Nguyễn Mạnh Mạnh, một đám người tên béo liền cũng không nổi lên một chút chống đối trong lòng.

Nếu không phải là Diệp Phong uy hiếp anh, muốn nói chuyện này cho anh trai, thì vừa nãy anh mới sẽ không cùng đi cáo trạng với anh ta.

Có điều bây giờ tốt rồi, Diệp Phong tự thân khó bảo toàn, anh vừa vặn có thể mượn cơ hội tiếp cận em gái đáng yêu trước mắt.

"Kết bạn với tôi?" Nguyễn Mạnh Mạnh nở nụ cười, "Tôi không quen kết bạn với bại tướng dưới tay."

"Vậy, vậy coi tôi như đệ tử của cô đi! Nguyễn bạn học, sau này Cảnh Hướng Kính tôi chính là người của cô, lên núi đao xuống biển lửa, đều không tiếc!"

Trên mặt tên béo dâng lên một luồng nhiệt huyết, hận không thể dốc sức 'hết mình' vì Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhưng một bầu nhiệt huyết này, lại bị giọng mềm mại mang theo lạnh nhạt của Nguyễn Mạnh Mạnh cắt ngang: "đệ tử thì không cần, cậu đi xin lỗi Mộ Cảnh Hành, chuyện này chúng ta liền xóa bỏ."

Cảm kéo léo tính xảo của thiếu nữ chỉ về phía trong cửa sổ thủy tinh, ở ngay trong cửa sổ cách nhau một bức tường, đứng đây bạn học vậy xem.

Miệng mỗi người đều mở thành hình chữ "O".

Không thể tin được, quái vật khổng lồ trước mắt đang bày khuôn mặt oan ức này, vậy mà chính là tên béo Cảnh Hướng Kính hoành hành bá đạo ở trường học từ trước đến giờ.

Phải biết Cảnh Hướng Kính rất cao, phỏng đoán căn thân đều khoảng một mét chín, chớ đừng nói chỉ là cơ thể khổng lồ kia của anh ta.

Nhưng mà, kính hải còn chưa hết.

Ở ngay trong ánh mắt khiếp sợ của hết thầy bạn học lớp 13, bọn họ nhìn thấy một tên béo hơn 200 cân, lấy tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn, vọt vào phòng học, vọt tới chỗ ngồi trước mặt Mộ Cảnh Hành.

"Tên béo, mày... Mày muốn làm gì..." Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm lập tức báo vệ Mộ Cảnh Hành, chỉ lo Cảnh Hướng Kính muốn trả đũa Mộ Cảnh Hành.

Ai biết, tên béo đột nhiên cúi đầu, quay về Mộ Cảnh Hành cung cung kính kính cúi đầu.

"Mộ Cảnh Hành, sáng sớm hôm nay là tôi không đúng, tôi ở đây tạ tội nói lời xin lỗi với cậu, xin cậu tha thứ cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chuyện lớp

Mộ Cảnh Hành tuy rằng đã sớm biết Mạnh Mạnh nhà bọn họ NB.

Nhưng cũng không dự liệu được, cô đã tiến hóa siêu phẩm đến cảnh giới NB như vậy.

Nhìn quái vật khổng lồ trước mắt thoáng ngẩn người, anh mới lấy lại tinh thần.

"Khu, kỳ thực mọi người đều là bạn học, một chuyện hiểu lầm, không có gì... Quên đi..."

"Mộ bạn học, vậy cậu chịu tha thứ cho tôi?" Tên béo vẫn là cúi lưng tới cực thấp, một cơ thể lớn như vậy, lại cúi người trước mặt Mộ Cảnh Hành.

"Đương nhiên tha thứ, kỳ thực chúng ta cũng không có..."

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy "Núi thịt heo" mới vừa rồi còn chặn ở trước chân, vèo một cái liền chạy ra phòng học, nhảy đến ngoài cửa.

"Vù vù..." Tên béo thở hồng hộc, "Nguyễn bạn học, Mộ Cảnh Hành đã tha thứ cho tôi. Vậy sau này tôi chính là người của cô, sau này cô phải phụ trách tôi."

Cõi đời này, ngoại trừ anh trai ra, bây giờ Cảnh Hướng Kính khâm phục nhất chính là nữ sinh nhỏ trước mắt này.

"Nói sau đi." Nguyễn Manh Manh nhủ mảy, vòng qua tên béo đi về hướng phòng học.

Cô chỉ nói xóa bỏ, nhưng không nói muốn nhận anh ta làm đệ tử.

"Ài, vậy chúng ta cứ như thế nói xong rồi nha... Chờ vết thương của mấy người bạn họ tốt một chút, tôi dẫn bọn họ lại đây gặp lão đại..."

*

Lúc Nguyễn Manh Manh lần thứ hai bước vào phòng học lớp 13, thái độ của bạn học trong lớp đối với cô, so với lần đầu tiên đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Kính điểm, khen ngợi, quý mến, đủ loại tâm mắt rơi vào trên mặt cô.

"Nguyễn Manh Manh, cậu thật là lợi hại mà... Ngay cả tên phiền toái Cảnh Hướng Kính này, cậu cũng có thể thu phục được..."

"Đúng vậy, Cảnh Hướng Kính ý vào gia thế mình tốt, đầu bắt nạt người lớp 13 chúng ta. May là có cậu, sau này anh ta khẳng định không dám bắt nạt chúng ta nữa."

Trí Học là một trường học mà tất cả mọi việc đều lấy thành tích học tập, bài vị để cố định địa vị.

Mỗi người lớp 1, đều là địa vị tối cao, cùng với hưởng thụ tất cả phúc lợi đãi ngộ của lớp tốt nhất.

Mà mỗi lớp ở phía sau, đều là học sinh có thành tích kém cỏi nhất tạo thành một lớp, có thể bị mười mấy lớp phía trước dễ dàng bắt nạt.

Cũng như lớp 13 bọn họ, xếp hạng cuối cùng trong toàn bộ khối 12.

Ngay cả Mộ Cảnh Hành - đứa trẻ có gia thế không tệ này, tình cờ cũng sẽ bị học sinh lớp phía trước bắt nạt.

"Xì, chỉ là thu phục một Cảnh Hướng Kính mà thôi, có gì mà đắc ý. Cô ta đắc tội Hội Học Sinh, sớm muộn cũng bị đuổi học. Đến lúc đó, nói không chừng còn liên lụy lớp chúng ta."

"Phải đó... Các người đừng quên "Công tích vĩ đại" trong quá khứ của cô ta. Cô ta đẩy mẹ kế đang mang thai xuống lầu, còn muốn cướp vị hôn phu của Nguyễn Kiều Kiều, thậm chí còn hại chết chị gái. Người ác độc như thế, các người tới gần cô ta, cẩn thận ngày nào đó bị cô ta hại cũng không biết."

Trong một mảnh hòa hợp, đều sẽ có một hai con chuột nhất khiến người ta khó chịu như vậy.

Nói chuyện quái gở, là ba nữ sinh trong lớp.

Ba nữ sinh đều có khuôn mặt đẹp đẽ, trước khi Nguyễn Manh Manh đến xem như là ưa nhìn nhất trong lớp này.

"Manh Manh, cậu đừng quan tâm các cô ta, nếu tên béo đến xin lỗi rồi, chuyện người của Hội Học Sinh oan uổng cậu khẳng định không thành công, bọn họ không thể làm gì cậu."

Mộ Cảnh Hành và hai người bạn đi lại đây, thay Nguyễn Manh Manh ngăn ba ánh mắt tràn ngập địch ý kia.

Nguyễn Manh Manh lại không cần thiết chút nào lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Ừm, bọn họ xác thực không thể làm gì mình. Đã quên nói cho cậu, ngày mai mình sẽ phải chuyển lớp."

"Chuyển lớp, chuyển lớp nào?" Mộ Cảnh Hành nghe được đầu óc mơ hồ.

"Chuyển tới lớp 1 đó." Nguyễn Manh Manh cười khanh khách nói.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đi học bị #039;Làm khó dễ #039;

Lúc Nguyễn Manh Manh cười lên, tầm mắt vừa vịn rơi vào trên người các cô ta.

Cười như vậy, làm cho khuôn mặt đẹp vốn là thanh thuần của cô, tăng thêm một tia rung động lòng người.

Vài bạn học nam không hẹn mà cùng che ngực, tim đập đều giống như muốn nhảy ra ngoài.

Trong lúc đang lơ thiếu nữ lộ ra nụ cười long lanh xinh đẹp như vậy, lại như không hề hay biết vậy.

Dưới con ngươi ánh nước long lanh của cô cảm giác thật tươi mát, trong suốt không có một chút tạp chất.

"Cô... Cô bớt khoái lạc..."

Bị khuôn mặt đẹp của thiếu nữ, nghiền ép đến nửa điểm khí thế cũng không dư thừa - Lô Văn Văn, run một tiếng hô lên một câu.

"Từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể từ cuối thi được lên lớp 1, cô không thể có thực lực như vậy, trường học sẽ không tùy ý cô làm bừa!"

"Thật sao?" ý cười bên môi Nguyễn Manh Manh không giảm, "Nói như vậy, lần này xem như là tôi phá kỷ lục?"

"Cô... Da mặt cô thật dày!" Lô Văn Văn tức giận đến giờ chân.

"đương nhiên, tôi cảm thấy da dẻ tôi hẳn là tốt hơn cô một chút." Nguyễn Manh Manh dùng ngón tay chỉ chỉ da thật trắng nõn trong suốt có lúm đồng tiền, kìa qua ánh sáng long lanh lấy mê người.

Bạn học xung quanh thấy cảnh này, dồn dập phát ra tiếng cười không từ tẻ.

Quả nhiên là không có so sánh sẽ không có thương tổn.

Lô Văn Văn vốn vẫn tính là sắc đẹp xuất chúng, ở trước mặt Nguyễn Manh Manh, bị nghiền ép đến không còn sót lại một chút căn nào.

"Được... Có chờ đó! Nếu ngày mai cô không vào được lớp 1, tôi xem cô còn mặt mũi nào tiếp tục ngồi ở trường học không!" Lô Văn Văn ném lại câu nói này, tức giận đến chạy ra phòng học.

*

Sau đó cả ngày, Nguyễn Manh Manh đều ở dưới sự che chở của Mộ Cảnh Hành, chơi điện thoại đi động.

"Cô chú đáng yêu, 1 vạn tệ trong tài khoản ngân hàng của mình kia, là cậu gửi tới à?" Mộ Cảnh Hành nhân lúc giáo viên không chú ý, lén lút hỏi Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Úm" Thiếu nữ không ngừng đầu, ngón tay tinh tế trắng nõn, ở trên màn ảnh thao tác đến nhanh chóng.

Ở trường học không tiện mở miệng, tất cả dựa cả vào hai mắt, thì càng phải dựa vào thao tác thành thạo để thắng.

"Mình cho cậu tám ngàn, cậu lại gửi cho mình thêm hai ngàn nữa." Mộ Cảnh Hành không dám quấy nhiễu cô, hạ thấp âm lượng.

"Không có chuyện gì, nhiều tiền cho cậu tiêu vặt. Cậu cầm đi mua một ít thuốc canxi, sữa bột, đừng quên bồi bổ cơ thể."

Mộ công tử bột từ nhỏ bị cô bắt nạt đến lớn, đồ bỏ phòng hờ bên người chính là canxi và sữa bột.

Không bồi bổ nhiều một chút, chỉ sợ cái xương già của anh sẽ gãy nát mất.

"Nguyễn Mạnh Mạnh ——" chính vào lúc này, trên bục giảng truyền đến một tiếng điểm danh nghiêm khắc.

Cả ngày đều không quan tâm cô - Lý Tú Lệ, đột nhiên gọi tên của cô.

Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức điều khiển nhân vật trong màn hình di động, dùng một tuyệt chiêu gọn gàng cắt đầu đối phương.

Tiếp theo ấn xuống "Trở về thành", ném điện thoại di động vào ngăn kéo.

Cô đứng lên, vô cùng "Chăm chú" nhìn về phía giáo viên.

"Câu này, trò dịch đi."

Lý Tú Lệ là giáo viên Ngữ Văn, lớp 12 dạy nhanh tiến độ học, bây giờ đang nói tới văn cổ điển.

Cả một tiết Nguyễn Mạnh Mạnh đều đang đánh nhau kiếm tiền, ngay cả nói đến chỗ nào cũng không biết.

"Phiên dịch câu này..." Bên cạnh truyền tới một giọng nhỏ nhẹ, ngôn từ của Mộ Cảnh Hành, chỉ về một câu giảng nghĩa nào đó trong sách mở ra trên bàn cô.

Cô liếc nhìn, là một câu rất nổi tiếng trong (đăng vương các tự), "Phùng Đường dịch lão, Lý Quảng khó phonh".

Đang chuẩn bị lung tung phiên dịch một trận liền ngồi xuống.

Lý Tú Lệ đứng ở trên đài lại nói một tiếng: "Nếu như đáp không được hoặc là đáp sai, liền đứng nghe giảng."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bị người chặn ở cửa trường học

Mất hạnh đẹp đẽ của Nguyễn Mạnh Mạnh híp híp.

Nếu như đứng nghe giảng, trận sau còn đánh như thế nào?

Nghĩ đến game mới đánh một nửa, cô lạnh nhạt nói: "Câu nói Phùng Đường dịch lão này hình dung già đến khó có thể đắc chí. Lý Quảng khó phonh, than thở công cao mà không có chức vị, vận mệnh sai lầm."

Ngữ điệu Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện không cao không thấp, giọng mềm mại mà dịu dàng, lại như dòng suối thấm lòng người.

Lúc cô trả lời, cặp mắt hạnh ánh nước kia vẫn đón ánh mắt nhìn kỹ của Lý Tú Lệ.

Lý Tú Lệ cau mày, "Vậy diễn cổ phía sau thì sau, liền mặc kệ?"

"Giáo viên, em còn chưa nói hết đâu." Nguyễn Mạnh Mạnh cong môi, liền biết Lý Tú Lệ sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Cô không chút hoang mang nói: "Phùng Đường dịch lão này có diễn cổ xuất từ (sử ký • Phùng Đường liệt truyện), Phùng Đường ở Hán Văn đế, Hán Cảnh đế thì không được trọng dụng, đợi đến thời Hán Vũ Đế thì được tiến cử, đã là hơn chín mươi tuổi, lúc này đã muộn."

"Mà Lý Quảng, thân là danh tướng thời Hán Vũ Đế, nhiều lần tác chiến với Hung Nô, kỹ năng quân sự xuất sắc, nhưng từ đầu tới cuối chưa từng được phong chức."

đáp án rất hoàn mỹ, cả lớp 13 nghe được đều mở to mắt.

"Các người có thấy hay không, lúc cô ta trả lời, ngay cả chú thích cũng không nhìn."

"Đúng vậy, cô lại nói được tron tru tất cả, hơn nữa một chữ cũng không thiếu."

Lô Văn Văn xem thường, "Xì, này thì tính là gì, chỉ là trí nhớ tốt thôi."

Tuy rằng cô ta nói như vậy, nhưng bạn học chung quanh vẫn là nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh với con mắt khác.

Chỉ ít ở lớp 13 bọn họ, ngay cả loại học bằng cách trí nhớ tốt này, cũng không có bao nhiêu người có thể nhớ hết một chữ không sai.

Thế nhưng, dù cho Nguyễn Mạnh Mạnh đáp rất chuẩn, nhưng Lý Tú Lệ không có lập tức cho cô ngồi xuống.

Trái lại là dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, đánh giá trên dưới cô hai lần, mới vung tay lên, "Ngồi xuống đi."

Nguyễn Mạnh Mạnh không chút do dự ngồi xuống, hai tay luôn vào ngăn kéo, cầm điện thoại di động lên tiếp theo thao tác.

Lý Tú Lệ đứng trên bục giảng, lại có chốc lát thất thần.

Cô cúi đầu, nhìn về phía một tờ bài thi đang kẹp trong giáo án.

Đó là một tấm bài kiểm tra ngữ văn nhập học, viết tên "Nguyễn Mạnh Mạnh".

Nhìn bản dịch tiếng Trung cổ điển trống rỗng trên đó, lông mày của Lý Tú Lệ, nhu càng chặt hơn.

Bây giờ cô, càng ngày càng xem không hiểu cô gái tên là Nguyễn Mạnh Mạnh này.

(đăng vương các tự), rõ ràng đây là bài văn rất quen thuộc Nguyễn Mạnh Mạnh, tại sao cô ấy lại một chữ cũng không viết?

*

Lên lớp (chơi game một ngày), rốt cục cũng tới lúc tan học.

Nguyễn Mạnh Mạnh thu dọn xong túi xách, theo mấy người Mộ Cảnh Hành cùng nhau đi về phía ngoài cổng trường.

"Manh Manh, cậu về bằng cái gì, nhà bọn họ có cho người đến đón cậu không?" Mộ Cảnh Hành quan tâm Nguyễn Manh Manh.

Ban ngày, Nguyễn Manh Manh đã kể lại chuyện mẹ cô không chết, đồng thời tái giá cho Mộ Cảnh Hành.

Có điều, cô không nói thân phận của Lê Quân Ngự, chỉ nói mẹ cô gả cho một nhà có tiền.

Tuy rằng Mộ Cảnh Hành cảm thấy mẹ cô quá đáng, nhiều năm như vậy đều mặc kệ cô và Nguyễn Thi Thi.

Nhưng bây giờ, chỉ ít có thể làm cho Nguyễn Manh Manh có một chỗ để ở, dù sao cũng tốt hơn đám người nhà họ Nguyễn kia.

"Mình nói với bọn họ tan học không cần đón, mình muốn qua nhà cậu trước."

"Đến nhà mình làm gì?" Nhà anh là một tòa biệt thự ở ngay sát vách nhà họ Nguyễn, đến lúc đó đụng tới người nhà họ Nguyễn thì rất phiền phức.

"Đi lấy trang bị của mình." Nguyễn Manh Manh lườm anh một cái, "Cậu quên rồi sao, lúc trước chị mình tịch thu hết thầy trang bị của mình, mình giấu một bộ ở chỗ cậu đó."

Notebook mà quà gia chuẩn bị cho cô có tính năng cũng không tệ lắm, nhưng bàn phím và chuột đều không phải cô quen dùng, hơn nữa tai nghe cũng không tốt.

"Tốt lắm, cậu ở nhà mình ăn xong cơm rồi, lại về..." Lời còn chưa nói hết, một đám người đột nhiên chặn bọn họ ở cửa trường học.

Ở trong đám người chen chúc, như mặt trăng được các ngôi sao vây quanh, chính là người đàn ông Nguyễn Manh Manh đã từng mê luyến rất nhiều năm——Cố Huyền.

Cô là người có vẻ kháng cao với sắc đẹp, bề ngoài của Cố Huyền vô cùng tốt, thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn tiêu sái, mang theo một loại quý công tử tự phụ, nhưng cười lên lại có một tia dịu dàng của anh trai hàng xóm.

Bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trước khi đột ngột mẹ con kia còn chưa vào cửa, anh đã từng là anh trai Cố Huyền đối tốt với cô nhất.

Mà bây giờ... Nhìn người đàn ông mình đã từng ái mộ, ôm Nguyễn Kiều Kiều như chim nhỏ nép vào người xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Nguyễn Manh Manh đột nhiên phát hiện, dường như dung mạo mà quá khứ từng mê luyến, cũng không tính là gì.

Sao với ngũ quan thâm thúy đẹp trai của Lê Quân Ngự, khuôn mặt của Cố Huyền quả thực là bình thường không có gì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chỉ trích

"Cố Huyền học trưởng, đó là Cố Huyền học trưởng kia..."

"Còn tưởng rằng sau khi học trưởng tốt nghiệp, sẽ không còn được gặp lại anh ấy. Không nghĩ tới ngày đầu khai giảng, liền có thể gặp anh ấy ở cổng trường học. Làm sao bây giờ, tôi thật kích động!"

"Cậu kích động cái gì, học trưởng là đến xem chị Nguyễn, cũng không phải đến xem cậu. Anh ấy đối với chị Nguyễn vẫn là tốt như vậy, thật hâm mộ bọn họ."

"Đúng vậy, bọn họ xem ra thật xứng đôi, quả thực chính là Kim Đồng Ngọc Nữ..."

Tiếng thảo luận không lớn không nhỏ, từ bốn phía truyền tới.

Mỗi người bạn học đi ngang qua, đều dề lại ánh mắt hâm mộ thán phục.

Mà đối với Nguyễn Manh Manh đứng ở trước mặt bọn họ, hoặc là không nhìn, hoặc là liếc tràn ngập địch ý.

Bởi vì ở Trí Học, ai cũng biết, hội trưởng, hội phó ở Hội Học Sinh hai năm, là một đôi "Thanh mai trúc mã" ăn ái.

Còn Nguyễn Manh Manh...

Ngại ngần, đó là ai vậy?

Ở trong mắt những người khác, đó chỉ là một chị gái ác độc học trường ngoài, thì không đậu Trí Học, đồng thời mỗi ngày thích bắt nạt Nguyễn Kiều Kiều.

"Manh Manh, anh nghe Kiều Kiều nói em rời nhà trốn đi?" Cố Huyền nhìn thấy Nguyễn Manh Manh, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu cảm chột dạ.

Trái lại một mặt như không có chuyện gì xảy ra vây quanh Nguyễn Kiều Kiều, một mặt giống như ưu tư quan tâm Nguyễn Manh Manh.

Anh và Nguyễn Manh Manh tuy rằng xoá bỏ hôn ước, nhưng theo lời giải thích của Cố Huyền, đó đều là quyết định của gia tộc, là bị bắt ép đi.

Anh đối với Nguyễn Manh Manh vẫn có tình cảm.

"Chuyện của tôi không có liên quan gì tới anh, xin tránh đường." Nguyễn Manh Manh thực sự không có tâm tình ở cổng trường học dây dưa với đôi "Cầu nam nữ" này.

Cô còn phải cấp tốc trở về kiểm tiền, kéo Mộ Cảnh Hành, liền muốn xông qua đoàn người đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, một giọng thanh thuần lộ ra tức hận ngăn cản cô.

"Chỉ gái, sao chị có thể nói như vậy với anh trai Cố Huyền? Dù cho chị bởi vì em, tức giận anh trai Cố Huyền. Nhưng bây giờ anh trai Cố Huyền chỉ là đang quan tâm chị, chị không nên không lễ phép như vậy."

Nguyễn Kiều Kiều nhu nhu nhược nhược tựa trong lồng ngực Cố Huyền, hai con mắt mê ly phủ một tầng sương mộng lung, lại như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lên.

Về mặt của cô, giống như Nguyễn Manh Manh làm cho cô ta oan ức rất lớn.

Mà trên thực tế, Nguyễn Manh Manh cũng không hề nói một câu nhắm vào cô ta.

"Manh Manh, em đừng tùy hứng. Em là chị gái, vì sao trái lại không hiểu chuyện bằng em gái, em xem, Kiều Kiều đều sắp khóc vì em rồi."

Cố Huyền nhủ lòng mảy, khuôn mặt không đồng ý.

Dưới cái nhìn của anh, Nguyễn Manh Manh mãi mãi đều là người hồ đồ tùy hứng, không biết điểm dừng.

Thấy Nguyễn Manh Manh không trả lời mình, cho rằng cô còn như trước kia, sợ làm mình tức giận.

Cố Huyền thở dài, tình ý sâu xa nói: "Em ngoan ngoan nghe lời, có biết một mình em ở bên ngoài không nơi nương tựa, nguy hiểm cỡ nào hay không?"

"Như vậy đi, anh dẫn em trở về, tự mình thay em đền tội với chú, dì. Em yên tâm, tuy rằng chuyện em đẩy đi xuống lầu rất nghiêm trọng, nhưng cũng may mẹ con bình an, dĩ cũng đồng ý tha thứ em. Em trở về xin lỗi, chuyện này coi như xóa bỏ. Sau này em phải nghe lời dạy bảo, không được hành động như vậy nữa."

Cố Huyền lại như mỗi một lần "Bảo vệ" cô như trong quá khứ.

Trí kỷ như vậy, dịu dàng như vậy, mãi mãi dùng một loại giọng điệu cô là đứa nhỏ cô phạm lỗi lắm, nhưng anh vẫn luôn bao dung nói chuyện với cô.

Giọng điệu như vậy, nghe vào trong tai Nguyễn Mạnh Mạnh lúc trước còn ái mộ anh, không chỉ không cảm thấy có vấn đề, trái lại cảm thấy là anh trai Cố Huyền đang quan tâm bảo vệ cô.

Nhưng bây giờ...

Sau khi Nguyễn Mạnh Mạnh tỉnh táo, chỉ cảm thấy mình trong quá khứ thực sự là đầu óc bị lừa dối, ngốc đến mức tận cùng.

"Muốn đến tới thì tự anh đi, tôi không làm sai bất cứ chuyện gì... Tránh ra." Trước kia nhìn thấy Cố Huyền liền không nhúc nhích nổi, lúc này Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ cảm thấy người này chứng mất đến cực điểm

Cố tránh khỏi Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều, liền muốn đi ra ngoài.

"Mạnh Mạnh, tại sao em lại biến thành như vậy?!" Cố Huyền nghiêng người, ngăn Nguyễn Mạnh Mạnh lại.

Một đôi lông mày anh tuấn, chăm chú nhíu lại.

Nguyễn Mạnh Mạnh vốn muốn vọt thẳng ra đoàn người, đột nhiên dừng bước chân.

Cô cong môi, quay lại, khẽ mỉm cười.

Lúm đồng tiền nhọt nhọt làm cho cả người cô có vẻ nhu hòa xinh đẹp.

"Há, tôi không hiểu, đến tới cùng tôi biến thành thế nào? Là biến đẹp, biến dạng, hay là trở nên không còn nghe lời anh răm rắp như trước đây, làm anh không quen?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cũng thật là tự mình cảm giác hài lòng

Nguyễn Mạnh Mạnh không chút lưu tình đáp lại, không chỉ Cố Huyền bất ngờ, càng làm cho anh ta cảm thấy mất hết mặt mũi.

Anh ta trầm mặt xuống, chỉ trích: "Nguyễn Mạnh Mạnh, trước đây em tốt xấu cũng không nhanh nhồm nhanh miệng như bây giờ. Chỉ ít anh giảng đạo lý với em, em còn nguyên ý nghe."

Ngũ quan anh tuấn của Cố Huyền lóe qua một tia buồn rầu.

Nếu không phải là ông Nguyễn bên kia vẫn cần dựa vào Nguyễn Mạnh Mạnh, anh căn bản chẳng muốn đi dỗ nử sinh nhỏ tùy hứng lại điều ngoa này.

"Phụt, giảng đạo lý?" Nguyễn Mạnh Mạnh bật cười, một chút mặt mũi cũng không cho đối phương.

"Vừa thấy mặt đã tuôn một tràng, vậy cũng gọi là giảng đạo lý? Còn có, tôi và anh rất thân quen sao? Tôi dựa vào cái gì phải nghe lời anh?"

"Nguyễn Mạnh Mạnh, đã nói nửa ngày, em vẫn là chết cũng không hối cải." Cố Huyền mở miệng, lộ ra biểu cảm vô cùng đau đớn.

Nguyễn Kiều Kiều dựa ở trong lòng anh rốt cục rơi nước mắt, "Chị gái, trước đây chị không phải như vậy... Em biết, đều do em, đều là em không tốt. Nếu không phải là bởi vì em và anh trai Cố Huyền ở cùng nhau, chị cũng sẽ không ngay cả lời anh Cố Huyền nói cũng không nghe. Nhìn thấy chị biến thành như vậy, em thật sự rất khó chịu..."

"Thật khó chịu sao? Tốt lắm, cô và Cố Huyền chia tay đi, các người chia tay tôi liền trở về như trước kia" Nguyễn Mạnh Mạnh xem thường nói.

Lần nào Nguyễn Kiều Kiều cũng là như vậy, giả vờ làm ra một bộ dáng vẻ thương tâm gần chết, trên thực tế trong lòng không biết vui vẻ thành thế nào.

Nguyễn Kiều Kiều đang khóc đến nước mắt như mưa, nghe được Nguyễn Mạnh Mạnh nói, nuốt chút nữa ngay cả nước mắt cũng quên tiếp tục chảy ra.

Bảo cô và Cố Huyền chia tay?

Không đúng rồi, nội dung vở kịch không nên như vậy.

Nguyễn Mạnh Mạnh chết tiệt kia, cô ta yêu Cố Huyền như vậy, chán ghét mình như vậy.

Chỉ cần nghe được Cố Huyền và mình ở cùng nhau, nhất định sẽ không chịu được kích thích mà cãi lộn.

Cô ta sao lại thế...

"Chị gái, em..." Nguyễn Kiều Kiều lắp bắp.

"Như thế nào, đến cùng có nguyên ý hay không? Nếu các người lo lắng cho tôi, muốn khuyên tôi trở về, vậy thì chia tay nhanh lên một chút nha... Chỉ cần các người chia tay, tôi liền trở về."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô đừng có khinh người quá đáng! Kiều Kiều tâm địa tốt mới luôn nhường cô, nếu như cô lại được vui đùa tiền, cần thận tôi làm cho cô không ở lại Trì Học được!"

Một bóng người, đột nhiên nhảy ra.

Anh không cách nào khoan dung nữ thần của mình bị Nguyễn Mạnh Mạnh bắt nạt.

"Lại là cậu?" Nguyễn Mạnh Mạnh hí mắt nhìn về phía Diệp Phong đột nhiên nhảy ra, trong ánh mắt lộ ra ý trào phúng.

"Tôi nhớ tới sáng sớm hôm nay, cậu cũng mới nói lời giống như vậy, mà hiện tại tôi vẫn lành lặn ở Trì Học, đồng thời ngày mai vẫn sẽ đến lớp đúng giờ."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô khoan hãy đắc ý, sáng sớm hôm nay chỉ là bắt ngờ!" Diệp Phong có chút thiếu tự tin.

"Hay lắm, vậy để cho tôi xem thử, ngày mai sẽ có niềm vui bất ngờ xảy ra hay không." Đối với loại người này, Nguyễn Mạnh Mạnh cũng mặc kệ anh ta.

"Mạnh Mạnh ——" đúng lúc này, Cố Huyền vẫn im lặng, đột nhiên mở miệng.

Tiếng nói của anh trầm lạnh nghiêm túc, một đôi con ngươi đen thâm thúy nhìn chăm chăm Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhíu mày, nhìn về phía anh.

"Mạnh Mạnh... Anh không nghĩ tới hôn ước của chúng ta bị xóa bỏ, sẽ làm cho em bị tổn thương lớn như vậy. Trước đây dù cho em tùy hứng, nhưng ít ra không giống như bây giờ tốt xấu không phân... Nói thật sự, nhìn thấy em bởi vì đồ kị mà biến thành như vậy, anh rất đau lòng."

Cố Huyền cau mày, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh, nhìn qua lại như một người anh trai nhìn thấy em gái sa đọa, mà sâu sắc tự trách.

Anh tự mình cảm giác hài lòng, đến bây giờ vẫn cho rằng, Nguyễn Mạnh Mạnh phản loạn, ngộ nghịch, tất cả chỉ đều là vì muốn thu hút được sự chú ý của anh một lần nữa.

Nguyễn Mạnh Mạnh cau mày, đột nhiên cảm thấy trước đây mắt mình cũng thật là bị mù.

Vì sao lúc trước cô không phát hiện, Cố Huyền là một người tự yêu mình như thế?

ủa...

Suýt chút nữa ới hết com đã ăn đêm qua.

"Cố học trưởng, đau lòng nên đến khám khoa tim mạch, mà không phải ở đây chặn đường tôi. Điều kiện tôi đã nói rồi, không làm được chính là anh và Nguyễn Kiều Kiều. Vì vậy... Mối các người tránh ra, tôi phải về nhà."

"Nguyễn Mạnh Mạnh, vì sao em vẫn cố chấp như thế!" Cố Huyền lớn tiếng trách cứ, hận không thể trực tiếp tóm Nguyễn Mạnh Mạnh lại.

"Rồi khỏi nhà họ Nguyễn, em cho rằng em có thể đi đâu? Không phải nhị tiểu thư nhà họ Nguyễn, em cho rằng thành phố S to lớn còn có chỗ cho em dung thân?!"

"Tin tin tin —— "

Cố Huyền vừa dứt lời, phía ngoài đoàn người đột nhiên truyền đến ba tiếng kèn vang dội.

Công Trí Học, nẩy gờ xe cộ vẫn không ngớt.

Đặc biệt là giờ tan học, dù cho là xe quý báu của các nhà, cũng đều toàn bộ theo quy củ, đứng cách hơn 300 mét.

Nhưng bây giờ, nhưng có một chiếc Maybach bản limited, chẳng biết lúc nào đã ngừng ngay trước cổng trường học.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiểu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Mạnh Mạnh ghé Lệ thiểu

"Đó là xe nhà ai vậy?"

"Không biết... Trước đây không hề thấy..."

"Chiếc Maybach kia cũng chưa từng thấy, không giống với mấy chiếc tôi thường thấy ở cửa hàng 4S."

"Phí lời, đó là bản limited, cả thế giới chỉ có ba chiếc, tôi thấy ở trong tạp chí đó."

"What... Vậy không phải rất hiếm có sao? Trường học của chúng ta còn có nhân vật lợi hại như thế, vì sao tôi chưa từng nghe nói!"

Cả thế giới chỉ có ba chiếc Maybach, có thể mua được còn cam lòng lấy ra dùng, chỉ sợ không phải phú hào bình thường.

Người có tiền trong Trí Học rất nhiều, nhưng có tiền đến có thể chơi như vậy, lại là hiếm như lá mùa thu.

Tầm mắt của Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều, cũng không nhận được dính trên chiếc xe sang trọng kia.

Đáy mắt tràn ngập hăm mộ, khao khát.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo tầm mắt của hai người, lơ đãng quay đầu đi.

Ánh mắt vừa vịn rơi vào, trên kính cửa sổ xe sẫm màu kia.

Chính vào lúc này, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt thâm thúy lạnh lùng.

"Ặc... Đó là mình tinh sao? Tại sao có thể có người đẹp trai như thế!"

"Tối... Tôi không xong rồi, tôi cảm giác mình sắp không thể thờ nổi!"

Xung quanh đã có vô số nữ sinh, phát ra tiếng thán phục.

Có người che miệng, có người ôm ngực, nháy nhót như nhìn thấy thần tượng mình tinh.

Mà người đàn ông ngồi sau xe, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ.

Ngũ quan tuần tú anh tuấn, giống như phù một tảng sương lạnh.

Anh đột nhiên nhìn, tầm mắt man mát rơi vào trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh, dưới cảm nhẹ gương, tầm mắt lại dời đi chỗ khác, nhìn về phía Cố Huyền đứng bên cạnh Nguyễn Mạnh Mạnh.

Tầm mắt anh vốn đã lạnh lẽo, trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Người đàn ông dùng một loại ánh mắt gần như kiểu căng, xem xét Cố Huyền từ trên xuống dưới một lần.

Mà bị loại ánh mắt ngạo mạn mang theo coi thường kia "Nhìn quát", Cố Huyền chỉ cảm thấy huyết dịch cả người giống như đều bị đông cứng lại.

Mặc dù biết ánh mắt của đối phương tràn ngập xem thường và hờ hững, nhưng Cố Huyền lại ngay cả dũng khí nhúc nhích cũng không có.

Anh chỉ có thể đứng ở nơi đó, làm như thần dân thấp nhất, chờ đợi quốc vương bệ hạ bỏ thí quan tâm.

"Anh yêu..." Chính vào lúc này, một tiếng giọng mềm mại cất giấu niềm vui bất ngờ, đột nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Dưới sự uy hiếp mạnh mẽ kia, cơ thể đã cứng ngắc từ lâu, Cố Huyền đột nhiên bị nói tiếng này gọi tỉnh lại.

Sau đó ngay lập tức, anh nhìn thấy cô gái trước đó chỉ có thể lộ ra nụ cười vui tươi với mình kia, cong khóe môi, mặt mày vui vẻ chạy về phía chiếc Maybach bản limited kia.

"Anh yêu, không phải bảo anh ở nhà chờ sao? Vì sao tự mình tới đón em..."

Nguyễn Mạnh Mạnh chạy đến bên cạnh xe, mắt hạnh trong veo chớp chớp, nhìn về phía người đàn ông có khí chất lạnh lùng, biểu hiện lạnh nhạt trong xe.

"Mạnh Mạnh, em đang làm gì?" Cố Huyền rốt cục hoàn hồn, không nhận được mở miệng.

Nguyễn Kiều Kiều cũng kêu lên theo: "Chị gái, chị mau trở lại đi... Chúng ta lại không quen biết người ta, chị như vậy sẽ làm cho ba ba mất mặt!"

Người đàn ông trên xe xem ra cao quý lạnh lùng, chiếc xe sang trọng kia càng không phải người bình thường có thể có được.

Nguyễn Kiều Kiều tự hỏi, ngay cả cô cũng không nhất định có năng lực kết bạn với người đàn ông như vậy, chớ đừng nói chỉ là loại phụ nữ ngốc như Nguyễn Mạnh Mạnh này.

"Kiều Kiều, anh... Anh ta là..." Lúc này Diệp Phong đã sợ đến nói không ra lời, sự hoảng sợ lúc sáng sớm đối mặt người đàn ông này, vẫn còn rõ ràng trước mắt.

Không khỏi mất mặt, sáng sớm cụ thể chuyện trải qua, anh vẫn gât Nguyễn Kiều Kiều.

Ở ngay lúc Nguyễn Kiều Kiều cho rằng, lập tức liền có thể nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh bị đối phương coi thường, mắt mặt trước mặt mọi người.

Cửa xe, đột nhiên từ từ mở ra.

Một bàn tay lớn duỗi ra, ôm Nguyễn Mạnh Mạnh vào trong xe.

"Âm——"

Cửa đóng lại, Maybach nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tin đồn bao nuôi

"Đi rồi đi rồi, còn nhìn cái gì..." Mộ Cảnh Hành phản ứng đầu tiên, kéo Diệp Hàn Đình và Lý Nhất Phàm lại lớn tiếng ồn ào.

Anh một bên đi ra ngoài, một bên có ý riêng nhìn về phía Cố Huyền và Nguyễn Kiều Kiều.

"Manh Manh đều bị anh yêu nhà cậu ấy đón đi rồi, chúng ta cũng mau về nhà đi. Bằng không lại đứng đây, mình sợ sẽ bị cái vị chua kia đâm chết!"

"Mộ Cảnh Hành, cậu nói cái gì!" Lúc này Cố Huyền lấy lại tinh thần, nghe được Mộ Cảnh Hành, không khỏi neho mắt.

"Tôi nói cái gì? Tôi không nói gì nha..." Mộ Cảnh Hành mở hai tay ra, rất là vô lại, "Tôi chính là người thấy được một mùi chua cảm thấy rất buồn nôn, sao vậy, sẽ không phải là từ trên người anh truyền đến chứ?"

Dứt lời, anh còn cố ý dế sát vào, muốn đến gần người Cố Huyền ngửi.

"Mộ Cảnh Hành, Manh Manh hồ đồ, vì sao cậu cũng hồ đồ theo! Nếu các người còn như vậy, đừng trách tôi không nghĩ tình cũ!"

Cố Huyền lấy ra tư thế anh cả, mặt lạnh quở trách Mộ Cảnh Hành.

Mới vừa rồi Mộ công tử bột còn cợt nhả, nhất thời xệ mặt xuống.

"Cố Huyền, mọi người đều không ngờ, đến tận cùng là ai đang hồ đồ, anh và tôi đều rõ ràng. Anh mất mùi thích Nguyễn Kiều Kiều – loại mặt hàng này là chuyện của anh, tôi bảo vệ Manh Manh là chuyện của tôi, chúng ta nước giếng không phạm nước sông. Dù cho anh lấy hết người bên cạnh tôi đi, tôi cũng không là một tiếng. Nhưng ngày hôm nay Mộ Cảnh Hành tôi nói rõ ở đây, có việc gì thì tôi tìm tới... Nếu như anh dám động một sợi tóc của Nguyễn Manh Manh, đừng trách Mộ Cảnh Hành tôi liều mạng với anh!"

Mộ công tử bột bình thường không nghiêm túc, lúc này lại hiện lộ ra một mặt thành thực bất chấp.

Nhưng có người một mực không nghĩ theo hướng đáng hoàng, muốn đẩy dư luận phát triển theo hướng khác.

"Cảnh Hành... Tôi thật hâm mộ Manh Manh có bạn thân tri kỷ báo vệ như cậu. Cậu so với tôi tưởng tượng, hình như rất yêu Manh Manh " Giọng Nguyễn Kiều Kiều uyển chuyển êm tai, nhưng cũng không phải tiếng người.

"Ha, thì ra ở trong mắt cô, một người đối tốt với ai chính là yêu người đó. Vậy ngày lễ ngày tết mẹ cô cứ đến nhà tôi tặng quà, tôi trở về, chắc phải nhắc nhở ba tôi chú ý một chút."

"Cậu..."

Không nghĩ tới Mộ Cảnh Hành lại nói như thế, Nguyễn Kiều Kiều suýt chút nữa bị tức đến phun máu.

Cô hít sâu một hơi, "Được, dù cho cậu không thừa nhận, nhưng cậu làm bạn bè của Manh Manh cũng không nên trở mặt nhìn cô ấy tự cam đoạ lạc chứ?"

"Tự cam đoạ lạc?" Mộ Cảnh Hành lộ ra một loại biểu hiện không phải cô diễn rồi chứ, "Manh Manh tự cam đoạ lạc lúc nào?"

ánh mắt Nguyễn Kiều Kiều hơi tối lại, lộ ra một tia bi thương. "Ngày cô ấy đẩy mẹ tôi xuống lầu, kỳ thực cũng đã cả đêm không về. Mẹ tôi chỉ là nhìn thấy dấu hôn trên cổ cô ấy, dạy dỗ cô ấy vài câu, liền bị cô ấy..."

Nói đến đây, vẻ đau xót trên mặt Nguyễn Kiều Kiều càng sâu.

"Tôi vốn cho là, Manh Manh chỉ là bởi vì chuyện anh trai Cố Huyền mà nhất thời nghĩ không thông, đêm đó mới sẽ đi ra ngoài chơi một chút. Nhưng vừa nãy, các người đều nhìn thấy, cô ấy lại... Cô ấy lại tự cam đoạ lạc đến mức để người bao nuôi..."

Nói đến đây, Nguyễn Kiều Kiều cũng nói không được nữa.

Trở về nhào vào trong lồng ngực Cố Huyền, ôm anh, hai vai không nhịn được run run, dường như vô cùng bi thống.

Tiếp đến, nước chảy mây trời, động tác vô cùng trôi chảy, nhìn tới mức Mộ Cảnh Hành cũng trợn mắt ngoác mồm.

MN, diễn xuất của Nguyễn Kiều Kiều thực sự là càng ngày càng tốt.

Đương nhiên, trình độ mắt mù, cũng càng ngày càng sâu.

Không nói đêm đó, Nguyễn Manh Manh căn bản không phải đi "Tự cam đoạ lạc", trái lại là "Không ngừng vươn lên" tìm Lệ nhị thiếu mượn thứ nào đó.

Chỉ nói anh chàng đẹp trai mặt lạnh vừa nãy trên xe kia, rõ ràng đẹp để hơn Cố Huyền mấy trăm lần.

Đừng nói thân phận thật của anh ta chỉ là anh cả của Nguyễn Manh Manh.

Dù cho không phải.

Bằng vào loại tướng mạo kia, cũng chỉ có Nguyễn Manh Manh bao nuôi anh ta, chứ không có chuyện Nguyễn Manh Manh bị anh ta bao nuôi!

Đáng tiếc, ở Trí Học, mãi mãi đều là Nguyễn Kiều Kiều và Cố Huyền chiếm thượng phong.

Ý của dân chúng, lúc nào cũng nghiêng về hướng bọn họ.

Tuy rằng vừa nãy Lệ Quán Ngự xuất hiện, kinh diễm không ít nữ sinh.

Nhưng đối mặt Nguyễn Kiều Kiều khóc đến đầm đìa đáng yêu, lại so sánh Nguyễn Manh Manh kiều căng hùng hồ vừa nãy, quần chúng từ trước đến giờ thích đồng tình người yếu, nhất thời ngã về phía Nguyễn Kiều Kiều.

Chỉ một đêm, tin đồn Nguyễn Manh Manh được phú hào bí ẩn nào đó bao nuôi, liền truyền khắp Trí Học.

*

Cùng lúc đó, trong Maybach nhanh chóng chạy như bay.

Người nào đó đang mặt lạnh, cầm lấy tay nhỏ nhu nhược không xương của Nguyễn Manh Manh, lạnh lùng nói: "Em yêu... Vì sao anh không biết, chúng ta là loại quan hệ này?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Lê thiếu, anh không phát hiện mình ghen sao

"Ha ha..." Nguyễn Mạnh Mạnh cười gượng hai tiếng, "đừng hẹp hòi như thế mà, anh biết tôi không phải có ý kia."

Cô làm như vậy để đánh vào mặt đối cầu nam nữ kia.

Ai biết, khuôn mặt Lê Quân Ngự lại lạnh lùng như băng.

"Không biết."

Trông mặt lạng ngắt, lóe qua tia ghét bỏ, "Tại sao tôi phải biết em là có loại ý định nào?"

"Tôi..." Nguyễn Mạnh Mạnh tức giận đến ngực khó chịu, người này vẫn là rất khó mà thay đổi, không khoan dung một chút nào.

Cô hít sâu một hơi, thay đổi giọng mềm mại dịu dàng, "Lê thiếu, anh hiểu lắm... Vừa nãy tôi muốn nói chính là anh cả yêu dấu... Ừm, cũng như ba yêu dấu, mẹ yêu dấu, chị gái yêu dấu vậy, đều là một loại thân mật xưng hô đối với người nhà."

Nói, cô nhẹ nhàng chuyển động cổ tay, miến cứu tay nhỏ vô cùng đáng thương của mình từ lòng bàn tay Lê Quân Ngự trở về.

Nhưng tay của người đàn ông, lại siết càng chặt.

"Đều là xưng hô thân mật đối với người nhà?" Giọng điệu người đàn ông trầm thấp, chữ "Đều" kia bị anh cắn rất chặt.

"Ừm, đúng vậy." Nguyễn Mạnh Mạnh còn không phát hiện nguy hiểm, không nghĩ gặt đầu với anh.

"Nói như vậy, em cũng sẽ xưng hô với A Triệt và Tiểu Tỷ như vậy?" Tiếng nói của Lê Quân Ngự đã thấp đến điểm âm, ánh mắt tối tăm lóe qua tâm trạng độc chiếm ngay cả chính anh cũng chưa từng phát hiện.

Nguyễn Mạnh Mạnh phối hợp gặt đầu, mắt hạnh đẹp để vụt sáng, chỉ cho rằng Lê Quân Ngự là bởi vì bị mình mạo phạm, vì vậy vẫn đang hờn dỗi.

Còn cố ý nêu ví dụ cho anh, "Đương nhiên, bọn họ cũng là em trai yêu dấu của tôi."

Ai biết, vừa dứt lời, cầm lại đột nhiên bị đau.

Tay phải Lê Quân Ngự kéo lấy cổ tay cô, kéo nhẹ cô về phía trước.

Ngón trỏ trái và ngón cái, thì lại thuận thế nắm dưới cằm kéo léo tình xảo của cô, khiến cho cô gờ đầu lên.

Tầm mắt trầm lạnh, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm đôi mắt hiện lên sự ngạc nhiên của cô.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, cơ thể nhỏ bé của Nguyễn Mạnh Mạnh, vì động tác hung hăng của anh và theo quán tính, va vào một cái ôm ấp rộng rãi mạnh mẽ.

Trên thân người đàn ông mang khí chất lạnh lẽo, trong nháy mắt thấp đến ngột ngạt.

Đối mặt loại khí chất này, Nguyễn Mạnh Mạnh thức thời từ trước đến giờ không dám lơ đãng.

Cô lập tức ngoan ngoãn nở một nụ cười ngọt ngào, gần như lấy lòng nháy mắt mấy cái với anh.

"Lê, Lê thiếu... Có chuyện từ từ nói... Chúng ta là người văn minh, động miệng không động tay."

Thiếu nữ trong lòng giờ đầu nhỏ lên, mắt hạnh trắng đen rõ ràng ánh nước dịu dàng, toả ra ánh sáng nhân nhật ngay cả bản thân cô cũng chưa từng phát hiện.

Cô dựa trong lòng ngực của anh, đáng đáp nhỏ khiếp đảm lại lấy lòng, cực kỳ giống con mèo con mà mẹ anh thích nhất khi còn nhỏ.

Con người lóe qua một tia hoang mang, Lê Quân Ngự không nhận được đưa tay, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt qua thịt mềm trên cằm thiếu nữ.

Xoa như vậy, lại như đang khen thưởng mèo con ngoan ngoãn đáng yêu.

Nguyễn Mạnh Mạnh suy nghĩ từ việc người đàn ông này trong khoảnh khắc thả lỏng cơ bắp, cùng với động tác anh xoa mình, tám phần mười là coi mình thành một loại súng vật mà vuốt ve.

Từng nghe nói vuốt mèo, vuốt chó, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy vuốt người!

Có điều, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nguyễn Mạnh Mạnh ở trước mặt người có thực lực tuyệt đối mạnh hơn mình, xưa nay đều là mặt ngoài nhận lúng túng, lén lút lại tìm cơ hội phản loạn.

Cô giống như ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Lê Quân Ngự, tùy ý vị đại thiếu gia này coi mình là súng vật mà "chà đạp", trong lòng lại là nghĩ những thứ khác.

Lê Quân Ngự xoa nhẹ một lát, tựa hồ đối với loại cảm giác này rất là thoải mái, lúc này mới híp mắt đen nhánh, lạnh nhạt nói "Sau này không cho kêu loạn, đi thôi, dẫn em đi ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thuyền nhỏ Hữu nghị nói lật liền lật

"Ăn cái gì? Món nước Pháp, món Thái Lan, món cay Tứ Xuyên hay là món Việt?"

Vừa nghe đến được ăn, con mắt trong veo của "Mèo con", lóe đến càng dụ người hơn vừa nãy.

ánh mắt Lê Quân Ngự hơi tối, liếc cô, phun ra năm chữ: "Em thích gì?"

"Cái gì cũng được, chỉ cần không phải đồ thanh đạm."

Nguyễn Mạnh Mạnh thích cay, khẩu vị mạnh.

Nghĩ đến Lê Quân Ngự giàu có, dẫn cô đến một nhà hàng sang trọng hơn những nhà hàng cô đã từng ăn qua, trong lòng thêm món cay liền gọi đồ ăn mãnh liệt.

Ai biết...

Sau một tiếng, lúc Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn thấy nhân viên phục vụ bưng món ăn cuối cùng đem lên, một món hầm rất tinh tế thì nội tâm của cô đã không nói gì ghen ghét.

Trái qua nãy món ăn phía trước tàn phá, nội tâm của cô không nói gì ghen lại.

Nhưng, vẫn là không nhận được hỏi: "Lần này, lại là món gì?"

Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng bày món hầm rất tinh tế kia ra trước mặt cô, mở nắp lễ phép giới thiệu: "Đây là món đặc sắc nhất của nhà hàng của chúng tôi, mời chúng nhỏ Sợi Vàng Ngọc Bích."

Nói chung nhỏ Sợi Vàng Ngọc Bích?!

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa nghe cái tên này, liền biết không tốt.

Vừa nhìn vào trong, quả nhiên, một bó cái ngồng trắng nõn nhỏ, lằng lằng nằm trong canh loãng trong suốt thấy đáy.

Mặt trên còn nhẹ nhàng đặt vài miếng jăm-bông cắt đến cực nhỏ, cho thấy kỹ năng cắt dao hoàn mỹ của đầu bếp.

Đây chính là cái gọi là "Nồi chung nhỏ Sợi Vàng Ngọc Bích"!!

Nhân viên phục vụ bụng thức ăn cho hai người xong, mới vừa lui ra phòng riêng, Nguyễn Manh Manh liền khuôn mặt oán giận nhìn đối diện về mặt lạnh nhạt người đàn ông.

"Đã nói không muốn đồ thanh đạm rồi mà, tại sao dẫn tôi tới quán cơm Hoài Dương? Ăn ở Hoài Dương cũng thôi đi, chỉ ít cũng có thể gọi một chút thịt kho tàu chứ, những thứ này đều là món gì, cho người ăn sao?"

Một bàn canh rau nhạt nhẽo, lại là món đặc sắc nhất của cửa hàng.

Muốn cô nài, xài nhiều tiền như vậy, còn không bằng cô trở về ăn cái trắng luộc nước sôi!

Trong lòng đối với bữa ăn này chờ mong bao nhiêu, chịu đả kích liền lớn bấy nhiêu.

Cô đã nói mà, vì sao Lê Quân Ngự lại vô duyên vô cớ tới trường học đón cô tan học, còn không hiểu ra sao dẫn cô tới đi ăn cơm.

Ha ha, thì ra đều ở đây chờ cô, cô ý dẫn cô ăn cơm, lại không cho cô ăn thịt!

Lê Quân Ngự giống như không nghe được chất vấn của Nguyễn Manh Manh, ung dung thông thả ăn xong đồ ăn của mình, mới dùng khăn lau miệng, ngược con người lên.

Tầm mắt tối om om, trong nháy mắt nhìn hướng cô, mang theo hàn ý lạnh lẽo.

"Không thích?"

Tiếng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông, vang lên trong phòng riêng trống trải.

"Bữa ăn hôm nay một người đã 12,800, hai người chính là 25,600. Ai mời khách, người đó gọi món ăn. Em tính tiền bữa ăn này, chúng ta lập tức đổi chỗ khác."

"2, 25,600...?"

Mắc như thế, sao không giết người luôn đi!

Nguyễn Manh Manh nhất thời kinh hãi.

25,600, nếu cô không ngồi chơi game chừng mấy ngày trời, còn nhất định phải là vận may rất tốt, ông chủ hào phóng, đơn đặt hàng nhiều, mới có thể kiếm lời nhiều như vậy.

"Chỉ mấy món canh rau nhạt nhẽo này, cũng đáng 25,600? Lê thiếu, anh không phải là bị người ta lừa chứ?"

Cô tốt xấu cũng xuất thân là nhà có tiền, nhưng xa xỉ như thế nào đi nữa, cũng không có ăn một bữa cái trắng luộc liền đi hơn hai vạn.

Lê Quân Ngự nhủ này, ánh mắt màu mực lạnh lùng hơi ám trầm, "Em đang chất vấn tôi?"

"Không, không dám..." Bị ánh mắt của anh nhìn chằm chú đến tim đập đều chậm nửa nhịp, lúc này Nguyễn Manh Manh đổi giọng.

"Thường thức và ánh mắt của anh đương nhiên là tuyệt nhất, nếu em nói đều do ông chủ tiệm này quá không có tâm. Cái nhà hàng nhỏ rách nát như thế, chính là bỏ ra chút tiền trang trí, làm một phòng riêng có cảnh mật hồ, rồi tăng giá tiền thức ăn lên. Kỳ thực nấu món ăn rất bình thường, căn bản không đáng số tiền này."

"Ha, thật sao?" Môi mỉm cười của người đàn ông nhẹ nhàng khép mở, phun một tiếng lạnh lẽo.

Chẳng biết vì sao, giọng nói kia Nguyễn Manh Manh nghe được hãi hùng khiếp vía.

"Xem ra tôi phải nói với nhà bếp một chút, cần phải tăng chất lượng món ăn lên. Bằng không, bị người mắng thành ông chủ không có tâm, liền không tốt."

"Nào có người dám mắng Lê đại thiếu anh, sợ không phải là không muốn sống... Sống..." Nguyễn Manh Manh đột nhiên hiểu ra.

"Chờ đã, anh chính là ông chủ tiệm này!?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 53: Không thể buông tha dũng sĩ thắng

"Ừm." Lê Quân Ngự hừ lạnh một tiếng, không tỏ rõ ý kiến gật đầu.

Biểu cảm bình tĩnh, khỏe môi thậm chí còn mang theo ý cười như có như không.

Nhưng độ cong lạnh lẽo này, xem ở trong mắt Nguyễn Manh Manh, lại cực kỳ làm người ta sợ hãi.

Lần này Nguyễn Manh Manh xem như là biết, cái gì gọi là không làm không chết.

Chẳng trách vừa nãy khi bước vào nhà hàng, quản lý ở ngoài cửa con mắt đều sắp mọc trên đỉnh đầu kia, lại một mực cung kính với Lê Quân Ngự.

Lúc đó cô còn tưởng rằng, đối phương là biết thân phận Lê Quân Ngự, cho nên mới biểu hiện chân chó.

Bây giờ nhìn lại, cô thật ngốc!

Lê gia ngoại trừ Lê nhĩ thiếu thích công khai ở bên ngoài ra, những người khác ở thành phố S đều khá là khiêm tốn.

Quản lý nhà hàng bình thường, sao có thể quen biết Lê Quân Ngự?

Bây giờ Nguyễn Manh Manh cực kỳ hối hận, tự mình lại đâm đầu vào chỗ chết.

"Cái kia... Tôi, tôi đến phòng rửa tay một chút..." Cách một cái bàn tròn lớn, cũng có thể cảm giác được từ trên thân người đàn ông tỏa ra hàn khí.

Cô cảm thấy nếu ở lại tiếp, sợ là không có cách nào vui vẻ giao lưu.

Nhân lúc trước khi Lê Quân Ngự chưa nổi giận, Nguyễn Manh Manh liền chạy trốn.

Nhìn bóng mèo con chạy trời chết, ngón trỏ tay phải và ngón cái của Lê Quân Ngự vô thức vuốt nhẹ một cái.

ý cười nơi khóe môi dần dần sâu sắc thêm.

Vậy mà anh, lại thật muốn xoa cảm mềm mại của thiếu nữ này.

*

Nguyễn Mạnh Mạnh chạy ra ngoài phòng riêng, mới vừa đẩy cửa ra, bên tai liền vang lên một giọng nói.

"Tiểu thư, xin hỏi ngài có nhu cầu gì sao? Có thể phục vụ cho ngài, là vinh hạnh của tôi."

Nguyễn Mạnh Mạnh bị giọng nói này làm sợ hết hồn.

Ngẩng đầu nhìn lên, quần lí nhà hàng mặc trang phục chỉnh tề, đứng thẳng tắp, lại vẫn canh giữ ở ngoài cửa.

Giống như cô vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều duy trì trạng thái sổng cao độ.

"Khu, cái kia... Phòng rửa tay ở đâu?"

"Ồ bên kia, tôi dẫn ngài đi." Quản lí bình thường nghiêm túc thận trọng, lúc này rất nhiệt tình.

Nguyễn Mạnh Mạnh đáng thương, cũng không khước từ anh ta ân cần phục vụ.

Theo ở phía sau, mới vừa đi tới chỗ ngoặt hành lang, liền nhìn thấy hai bóng người quen thuộc từ trong phòng rửa tay đi ra.

Một phụ nữ trung niên, đỡ một bà già.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhận ra, phụ nữ trung niên là chị dâu của Tần Phương - Lý Bình.

Bà già được cô ta đỡ kia, chính là mẹ của Tần Phương, bà Tần.

Lúc trước mẹ Tần cũng từng ở nhà họ Nguyễn, nhưng bởi vì tay chân không sạch sẽ, bị Nguyễn Thị Thi đuổi tới họ Lâm.

Bây giờ, Nguyễn Thị Thi qua đời, Tần Phương sinh con trai, bà lại được đón trở về.

Mẹ Tần và Lý Bình không thấy Nguyễn Mạnh Mạnh, đang vô cùng phấn khởi thảo luận.

"Mẹ, nơi này không tệ chứ? Chờ trở về, chúng ta hãy nói với Tần Phương, đãi tiệc mừng thọ của mẹ ở đây. Nơi đẳng cấp như thế này, hàng xóm trước đây nhìn thấy, khẳng định rất hâm mộ đó."

"Nhưng món ăn ở đây, mẹ đã xem qua... Mắc như vậy..."

"Sợ mắc cái gì, dù sao cũng là nhà họ Nguyễn trả tiền. Tần Phương chúng ta sinh cháu quý cho nhà họ Nguyễn, bây giờ nhà họ Nguyễn còn không phải cái gì cũng chiều theo Tần Phương sao."

Lý Bình dùng sức khuyến khích mẹ Tần.

"Lại nói Nguyễn Triệu Thiên là con rể của mẹ, anh ta tự mình mở miệng nói, muốn làm đại thọ sáu mươi cho mẹ nở mặt nở mày rạng rỡ. Mẹ chọn nhà hàng bình thường, vậy không phải phụ lòng con rể của mẹ sao!"

"Đứng đúng đứng, con nói đúng lắm, con rể hiếu thuận của mẹ là nên cho nó cơ hội biểu hiện..."

Hai người càng nói càng vui, giống như đã thấy ngày đại thọ sáu mươi của mẹ Tần, thân bằng bạn tốt tham gia tiệc mừng thọ thì đầy ánh mắt hâm mộ ghen tị vậy.

Ai biết, vừa mới đi về phía trước hai bước, đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh kéo tới.

Sau đó ngay lập tức, Lý Bình bị tát một bạt tai lớn.

"Ai cho phép các người lăng phí tiền của ba tôi! Chỗ mắc như thế, chính tôi còn chưa từng tới, bà lại còn dám giết giấy đãi đại thọ của mẹ bà ở đây!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54: Bình hoa nện ở trên đầu

Một tát này của Nguyễn Mạnh Mạnh tuy rằng không dùng toàn lực, nhưng cũng dùng ba phần sức lực.

Bị một bạt tai của cô tát xuống, Lý Bình chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay cả mình ở đâu cũng không biết.

Ngược lại mẹ Tần ở một bên phản ứng nhanh, trước đây lúc ở nhà họ Nguyễn, bà không ít lần đấu với Nguyễn Mạnh Mạnh.

Biết Nguyễn Mạnh Mạnh chưa bao giờ ra tay với người già và trẻ nhỏ, liền cầm túi xách hàng hiệu trên tay, nện trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh.

Lần trước bà mới dùng cái túi xách này nện đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đến vỡ đầu chảy máu, lại tới một lần nữa, quả thực là quen tay làm nhanh.

"Cái con nhỏ không có giáo dục này, ai cho mày đánh con gái tao, ai cho mày đánh con gái tao! Ba mày đồng ý cho tao tiền tiêu thì sao... Ai bảo mày là con gái, ai bảo mày vô dụng, đáng đời ba mày không cần mày!"

"Bà nói bậy, ba tôi đã nói con trai con gái đều giống nhau, ông ấy không có không cần tôi!" Nguyễn Mạnh Mạnh tiếp được túi da mẹ Tần đập tới, kéo từ trong tay bà ta một cái, mạnh mẽ ngã xuống đất.

Cô không ra tay với người già, nhưng không có nghĩa là cô sẽ không tự vệ.

"Con nhỏ đề tiện đáng chết này, mày lại dám vút túi của tao!" Nhìn thấy túi hàng hiệu của mình bị ném, mẹ Tần tức giận đến giờ chân.

Trong miệng, thì càng ác độc.

"Hừ, tao nói thật cho mày biết, ba bà mày đã không thương mày. Bây giờ mỗi ngày ba mày ngoại trừ đi làm, chính là về nhà chơi với đứa trẻ. Ôi, ba bà mày không biết thích Tiểu Vũ nhà chúng ta nhiều thế nào, trong lòng nào còn có vị trí của mày, ước gì mày ở bên ngoài chết quách đi cho rồi."

"Không thể, ba tôi không phải người như vậy!"

"Xì, vì sao không phải? Chuyện mày ở bên ngoài đề cho người ta bao nuôi, theo người ta làm loạn ba mày đều biết. Bây giờ ba mày chỉ cảm thấy mày là nỗi sỉ nhục của nhà họ Nguyễn, hận không thể không sinh đứa con gái là mày. Tự mày ngấm lại, mày đi ra ngoài lâu như vậy, ba bà mày có từng gọi cho mày một cú điện thoại hay không? Có quan tâm tới mày ở đâu, sống có tốt hay không?"

Mẹ Tần, làm Nguyễn Mạnh Mạnh không có cách nào phản bác.

Cô ngơ ngác đứng sờ đứng ở đó, đến nửa giây không bình tĩnh nổi.

Đúng vậy, từ lúc cô rời nhà trốn đi, ba bà cô đứng thực ngay cả một cuộc điện thoại quan tâm cũng không có.

Người ba nói yêu Mạnh Mạnh nhất, muốn cả đời làm sáu gạo với cô, lại nhẫn tâm chẳng quan tâm cô.

Cô vẫn lừa mình dối người tự nói với mình, không cần nghĩ bậy, không cần đoán bậy.

Nhưng khi tất cả mọi thứ, bị người nhà họ Tần vô tình đâm thủng thì hiện thực lại có vẻ tàn khốc như vậy.

Mẹ Tần thấy Nguyễn Mạnh Mạnh đứng sờ đứng ngốc ở đằng kia, lập tức cảm thấy có cơ hội để lợi dụng được.

Bà ta nhìn bốn phía một cái, thấy trên hành lang đặt một bình hoa tinh xảo.

Ba bước cũng thành hai bước, cầm lấy bình hoa, xoay người liền đập trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Rầm —— "

Tiếng bình sứ phá nát vang lảnh lảnh truyền ra ở hành lang, khuôn mặt bà Tần sợ hãi, nhìn bóng người cao to đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ánh mắt người đàn ông lạnh lẽo, đầy mặt chất chóc, suýt chút nữa dọa cho trái tim của bà nháy dặng.

Tiếp đó, mẹ Tần không dám tin tưởng quay đầu, xem về hướng tay phải của mình.

Bà... Vừa nãy vì sao bà...

Vì sao lại cầm bình hoa, đập về hướng đầu mình!

Vừa nãy tất cả xảy ra quá nhanh, bà căn bản không có thấy rõ.

Trái lại là quần lí đang chuẩn bị tiến lên thay Nguyễn Mạnh Mạnh đỡ một kích kia, nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Anh thấy rõ ràng, là Lệ thiếu đột nhiên xuất hiện, căn tay phải bà ta một cái.

Tay phải của bà ta liền tự mình thay đổi phương hướng, đập bình hoa về hướng trên đầu mình.

"A... Máu, máu!!!" Mẹ Tần chưa từng thấy nhiều máu như vậy, bà đuổi tay lần mò, cả đầu đều là chất lỏng ướt nhẹp.

Cuối cùng Lý Bình từ trong một trận trời đất quay cuồng lấy lại tinh thần, nhìn rõ ràng đáng về mẹ Tần, sợ đến suýt chút nữa lại ngất đi.

"Mẹ, mẹ... Mẹ như thế nào, choáng váng đầu không ngất? Xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương!"

Nhiều máu như vậy, chất lỏng màu đỏ, từ trên đầu bà chảy xuống.

Đây là người già đã sắp tới sáu mươi tuổi, sao có thể chịu được mất máu nhiều như vậy!

"Bảo cảnh sát, nói cho cảnh sát giá tiền của bình hoa kia."

để lại câu nói này, Lệ Quân Ngự ôm lấy Nguyễn Mạnh Mạnh còn ngơ ngác đứng tại chỗ, chưa hoàn hồn, bước nhanh rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Mặc kệ cô hay là đổ dành cô

Nguyễn Mạnh Mạnh liền dựa trong lồng ngực Lệ Quân Ngự, biểu hiện vẫn có chút chất phác, đáng về lại như bị làm cho khiếp sợ không bình tĩnh nổi.

Lệ Quân Ngự cúi đầu xuống, nhìn thấy chính là khuôn mặt nhỏ của thiếu nữ đang sưng sỏ.

Lông mày đen phút chốc nhu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng tuyệt đẹp phủ sương lạnh người sống chó gần.

Anh ôm Nguyễn Mạnh Mạnh bước nhanh đi ra ngoài nhà hàng, toàn thân đều lộ ra hơi thở ác liệt.

Dọc theo đường đi nhân viên phục vụ tránh không kịp, đều bị khí chất mạnh mẽ toả ra trên người Lệ Quân Ngự làm cho sợ đến lạnh cả sống lưng.

May là còn có một quân đốc nhảy bẻn, nhìn thấy Lệ Quân Ngự đi ra, lập tức thông báo tài xế ngoài cửa.

Chờ lúc Lệ Quân Ngự đi tới cửa, chiếc Maybach xa hoa màu đen đã vững vàng đứng dưới bậc thang.

Lệ Quân Ngự cất bước lên xe, ôm thiếu nữ trong ngực đặt vào ghế ngồi bằng da thật ở bên trong.

đóng cửa xe lại, không khí bên trong xe nháy mắt ngọt ngào đến điểm ám.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, đầu óc em có vấn đề sao? Cái bình hoa lớn như vậy nện xuống, em không biết trốn?" Lệ Quân Ngự tức giận, cũng ít khi lộ tâm trạng ra ngoài như vậy.

Anh quen thuộc sắc mặt giận vui như một không thay đổi, cho dù núi Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc.

Nhưng vừa nãy hiếu kỳ Nguyễn Mạnh Mạnh đi quá lâu, lo lắng cho vật nhỏ này nên tự mình đi tìm cô, lại nhìn thấy một màn nguy hiểm kia, lại làm cho trong lòng anh bỗng dưng thất lại.

Một tia hoảng loạn không hiểu sao vọt lên kia, làm tâm trạng Lệ Quân Ngự khó chịu.

Anh chán ghét loại cảm giác không cách nào khống chế này.

Lệ Quân Ngự đè lại một tiếng trách cứ, giữa hai lông mày thậm chí cất giấu một tia lệ khí.

Tài xế hầu như chưa từng thấy Đại thiếu gia nổi nóng, từ lâu sợ đến run tay bẩy, búp ở chỗ tài xế ngồi, cực lực giảm thiểu cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Mà bị Lệ Quân Ngự răn dạy Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng cô không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô giống như con búp bê đẹp đẽ nhưng không có linh hồn, ngồi ở đằng kia, ánh mắt ngơ ngác nhìn một góc, giống như không nghe thấy anh nói chuyện.

Quen thuộc đáng về Nguyễn Mạnh Mạnh nghịch ngợm gây sự, đối nghịch với mình, nhìn thấy cô lộ ra biểu hiện trống rỗng như vậy, trông mắt đen như mực của Lệ Quân Ngự từ từ trở lạnh.

"Bình hoa vừa rồi, nhiều nhất trị giá hai triệu. Em ngoan ngoãn nghe lời, bảo đảm sau này không tái phạm chuyện ngu xuẩn như thế, anh sẽ cho người nói với cảnh sát bình hoa kia là đồ cổ, trị giá ít nhất 20 triệu."

Nguyễn Mạnh Mạnh..

"Anh đếm ba tiếng, em lại không mở miệng, anh sẽ báo người buông tha hai người kia."

Vốn chỉ muốn uy hiếp, ai biết cũng không cần anh đếm.

Vừa dứt lời, Lệ Quân Ngự liền nhìn thấy cánh mi đẹp đẽ của Nguyễn Mạnh Mạnh chớp chớp.

Một giọt nước mắt óng ánh long lanh, không hề có điểm báo trước từ viên mắt thiếu nữ nhỏ xuống.

Lông mày Lệ Quân Ngự căng thẳng, lạnh lùng nói: "Khóc cái gì mà khóc, thu nước mắt lại."

Anh dạy dỗ mấy em trai, xưa nay đã như vậy.

Khóc là hành động của kẻ yếu, chỉ có kẻ mềm yếu mới sẽ dùng nước mắt giải quyết vấn đề.

Cho rằng răn dạy như vậy, có thể làm cho Nguyễn Mạnh Mạnh thu hồi nước mắt.

Ai biết, chờ anh nói xong, nước mắt của thiếu nữ không những không dừng lại, trái lại càng chảy càng nhiều.

Một giọt một giọt, óng ánh long lanh, giống như phát sáng lẫn khỏi viền mắt.

Từ trước đến giờ Lê Quân Ngự chán ghét người yếu đuối, ánh mắt lạnh lùng lóe qua một tia phiến chán.

Anh ngược lại muốn xem xem, cô có thể khóc bao lâu!

Lê Quân Ngự quyết lạnh nhạt Nguyễn Mạnh Mạnh, loại hành động khóc sụt sụt của nữ sinh nhỏ này, không thể nuông chiều.

Nhưng anh nhìn nhìn, nhìn thấy thiếu nữ khóc đỏ cả vành mắt, khóc đến đỏ cả chóp mũi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn treo đầy nước mắt óng ánh long lanh, trong lồng ngực càng nổi lên một loại tâm trạng kỳ quái.

Năm ngón tay thon dài của người đàn ông kéo cao vạt, ánh mắt khẽ biến, trong lòng có loại phiền muộn khó có thể dùng lời diễn tả được.

Anh chệch mắt nhìn về phía trước chỗ điều khiển, vừa vận từ trong kính chiếu hậu bắt gặp ánh mắt dò xét của tài xế.

"Cậu, xuống xe." Giọng nam trầm lạnh, ngọt ngọt gần tái đi.

Tài xế lập tức cời đai an toàn, lấy tốc độ nhanh nhất rời đi.

Không có mệnh lệnh của thiếu gia, đánh chết anh, anh cũng không dám lên xe!

Chỉ tài xế xuống, không có người thứ ba ở đây, Lê Quân Ngự nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh khóc.

Tiếp đó, gương mặt tuấn tú lạnh nhạt, nhấc mào con ngồi chệch bên trong lên, ôm vào lòng của mình.

"Được rồi, ngoan, không khóc..."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hiếm thấy dỡ người

Tay lớn của người đàn ông che trên lưng nhỏ của thiếu nữ, không nhẹ nhàng vỗ vỗ, an ủi nữ sinh nhỏ được anh ôm vào trong ngực.

Giọng thành thực của đàn ông, khăn khăn hơi trầm xuống.

Tuy rằng vẫn lạnh lẽo, nhưng cũng nhiều hơn một loại sức mạnh có thể khiến người ta không hiểu sao an lòng.

Anh chưa bao giờ dỡ dành ai, ngay cả đối với mấy em trai cũng cực kì lãnh khốc.

Không nghĩ tới có một ngày, anh lại sẽ giống như bây giờ, dỡ dành một cô gái nào đó.

Kỹ thuật dỡ người của Lê đại thiếu có chút tệ, chỉ có thể khó cứng nói vài câu kia.

"Không có chuyện gì, tất cả có anh cả."

Môi mỏng khẽ mở, tiếng nói trầm thấp nặng nề, êm tai đến đòi mạng, "Anh cả thay em trừng trị các cô ta."

Bị tiếng nói trầm thấp từ tình như vậy đổ một hồi lâu, Nguyễn Mạnh Mạnh mới chậm rãi từ trong lồng ngực của anh ngược đầu lên.

Khuôn mặt nhỏ vô cùng đáng thương, bị nước mắt ướt nhẹp, làm cho như con mèo mướp nhỏ.

Nhưng đôi mắt hạnh bị nước mắt thấm ướt này, lại sáng đến lạ kỳ.

Lúc nhấc mắt nhìn anh, có thể ở trong con người phản chiếu ra gương mặt của anh.

Giống như toàn thể giới, cũng chỉ còn lại một mình anh.

Ánh mắt như thế, làm Lê Quân Ngự bất giác hô hấp khó khăn.

"Ba ba em... Ba ba em có phải là thật sự không cần em nữa không?" Nguyễn Mạnh Mạnh ngược đầu lên, mắt long lanh, hàm răng trắng như tuyết khẽ cắn bờ môi hồng nhạt.

Khuôn mặt nhỏ khóc ướt nhẹp kia, tràn ngập bất lực và bất an sau khi chịu hết oan ức.

ánh mắt người đàn ông rõ ràng sâu sắc.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, anh phảng phất như từ trên người thiếu nữ, nhìn thấy hai em trai lúc tuổi còn nhỏ thì mất đi mẹ.

"Đừng sợ, sẽ không đâu." Tay lớn xoa trên đầu tóc cô, một bên động viên một bên nhẹ nhàng nhấn cô vào trong lồng ngực.

Cái đại não có giá trị không nhỏ của Lê Quân Ngự, từ trước đến giờ chỉ dùng để tính toán đầu tư thu mua, lúc này lại phải dùng dao mổ trâu cắt cỏ gãi thay cô phân tích mâu thuẫn gia đình.

"Người vừa nãy đánh em, có quan hệ rất tệ với em." Anh dùng chính là câu trần thuật, mà không phải một câu hỏi.

"Ừm, bà ta là mẹ của mẹ kế em, luôn miệng nói là bà ngoại em, kỳ thực chả là cái cóc khô gì... Bà ngoại em họ Miêu, ở trong nhà cũ số 185 đường Giã Sơn, căn bản không phải bà ta!"

Mèo con dường như khôi phục tinh thần, không uể oải giống như vừa nãy, chỉ ít lúc nể nang người, giọng vang dội rất nhiều.

Con người Lê Quân Ngự híp lại, lại xoa xoa cô, vuốt lông cho cô.

Dự định tạm thời không tính đến việc mèo con làm tiểu thư Lê gia, lại có tật xấu thuận miệng nói lời thô tục.

"Vị vậy, lời bà ta nói rất có thể là đang cố ý kích thích em, em không nên tức giận vì loại người này."

"..." Nguyễn Mạnh Mạnh đại ra, vừa nghe Lê Quân Ngự phân tích như thế, dường như thực sự là có chuyện như vậy.

Đầu nhỏ dụi dụi trong lồng ngực ấm áp của anh.

Tự Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không phát hiện, cô đã theo bản năng chui vào trên người Lê Quân Ngự, muốn tìm vị trí càng thêm ấm áp, càng thêm tin cậy trong lồng ngực của anh.

Từ trên người đàn ông này tỏa ra cảm giác an toàn, đang vô thức hấp dẫn cô.

"Nhưng, bà ta nói cũng không nhất định đều là giả." Giọng của thiếu nữ rầu rĩ, mang theo một loại nhát gan bình thường rất ít khi biểu hiện ra.

"Ba ba em, xác thực đã rất lâu không đi tìm em. Bà già kia nói không sai, ba em thật sự không cần em nữa... Từ sau khi em rời đi, một cú điện thoại ông ấy cũng không gọi cho em."

Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn lăm lăm bộ không thèm để ý, kỳ thực, cô rất để ý rất để ý.

Tuy rằng bây giờ mẹ cô không chết, tuy rằng bây giờ ba cô có mẹ kế có con trai dường như xa lánh đối với cô.

Nhưng trong cuộc sống rất dài rất dài lúc trước, ba người cô quan tâm nhất trong sinh mạng chính là chị gái, ba ba và ông nội.

Cô cũng không để ý cái nhìn của người ngoài, thậm chí không để ý mắt lạnh của bà nội, di đối với cô.

Bởi vì đối với cô mà nói, những người kia đều không quan trọng.

Nhưng, cô rất quan tâm ba cô.

Cũng như chị gái đã nói, cô là cô gái thẳng thắn thô to.

Người như vậy, không dễ dàng bị người ngoài thương tổn, nhưng thường thường lại dễ dàng vì người trong lòng mình thật sự quan tâm làm cho thương tích khắp người.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Lệ Quân Ngự cho cô niềm vui bất ngờ!

Nghĩ đến chị gái đã rời khỏi của mình, ông nội bệnh nặng, còn có ba ba dần dần xa cách, tầm mắt liền trở nên càng ngày càng mơ hồ.

Sau khi lớn lên, cô rất ít khóc, ở trước mặt người khác đều là cắn chặt hàm răng, không muốn rơi nước mắt.

Nhưng bây giờ, ở trong ngực ấm áp này, trải qua hết thảy tâm tình tiêu cực đè ép mấy ngày nay, đều giống như trong nháy mắt này bạo phát.

Nguyễn Mạnh Mạnh ôm Lệ Quân Ngự, ở trong lòng ngực anh làm càn khóc lớn, hầu như muốn trút hết thảy oan ức đều khóc lên.

Mãi đến khi chỉ chốc lát sau, nước mắt hoàn toàn thấm ướt âu phục quý báu của Lệ Quân Ngự, cô mới dần dần ngừng lại tiếng khóc.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, khóc không giải quyết được vấn đề."

Lệ Quân Ngự ôm cô, giọng điệu không tính nghiêm khắc, nhưng trông mắt lại lộ ra hàn ý nguội lạnh.

Anh một mực chờ đợi Nguyễn Mạnh Mạnh bình tĩnh.

Nước mắt thiếu nữ, làm anh kiên nhẫn hiếm thấy dễ cô.

Nhưng không có nghĩa là, anh có thể bỏ mặc cô mềm yếu.

Tuy rằng lúc đầu chỉ coi cô là kẻ thua cuộc lâu năm, tiểu thư vô dụng không còn dùng được.

Nhưng bây giờ, cô trở thành em gái của Lệ Quân Ngự anh, anh liền nên quần áo cô.

"Nếu như em có nghi vấn đối với ba em, biện pháp tốt nhất là mặt đối mặt chính mồm hỏi rõ ràng, mà không phải ở đây suy nghĩ lung tung."

Anh lấy ra khăn tay sẫm màu mang theo bên người, thay cô lau chùi nước mắt trên mặt.

"Thu hồi nước mắt, làm việc em nên làm."

Con mắt đẹp đẽ của Nguyễn Mạnh Mạnh còn mang theo hơi nước, nhưng vừa nãy sau khi khóc lớn một hồi trút hết xong, tâm trạng rõ ràng ổn định không ít.

Cô nhận khăn tay, bất tri bất giác có chút đỏ mặt.

Cô lại ở ngay trước mặt Lệ Quân Ngự khóc lâu như vậy, còn... Còn ngồi trên đùi anh, ôm anh, dựa vào trong ngực anh...

Muốn lui xuống, lại sợ biểu hiện như vậy quá mức rõ ràng.

Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể làm bộ không đáng kể tiếp tục ngồi trong lòng ngực anh, một bên dùng khăn tay lau mặt, một bên như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Làm việc em nên làm... Là cái gì?"

"Thứ nhất, làm cho hai người phụ nữ vừa nãy chịu khổ. Thứ hai, tìm cơ hội nói rõ ràng với ba em. Thứ ba, cải thiện bản thân, làm người nhà họ Nguyễn hối hận."

Lệ Quân Ngự nhanh chóng phản tích ra, ba bước phương án giải quyết.

Đối với anh mà nói, xảy ra vấn đề không đáng sợ.

Đáng sợ chính là biết rõ có biện pháp giải quyết, lại không đi thực hiện.

Một, hai, ba...

Thái dương Nguyễn Mạnh Mạnh giật giật, Lệ Quân Ngự này vì sao phiền toái như vậy, chuyện gì cũng thích một, hai ba lập ra kế hoạch cứng nhắc.

Trong lòng yên lặng nhỏ nước bọt, tiếng nói trầm lạnh của Lệ Quân Ngự, lần thứ hai truyền đến.

"Chuyện thứ nhất, anh thay em giải quyết. Chuyện thứ hai, tự em tìm cơ hội giải quyết. Chuyện thứ ba, ngược lại có thể lập tức tiến hành."

"Lập tức..." Nguyễn Mạnh Mạnh nhắc mắt, dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn anh, "Anh có biện pháp lập tức làm bọn họ hối hận?"

"Không." Mỗi móng của người đàn ông khẽ mở, phun ra mấy chữ lạnh lạnh, "Anh có biện pháp, làm em lập tức cải thiện bản thân."

"Hả?" Nguyễn Mạnh Mạnh ngẩn ngang.

Sau đó ngay lập tức, cô liền bị người đàn ông kéo từ trong lòng xuống, ném đến một bên ghế ngồi.

Sau đó, Lệ Quân Ngự gọi tài xế về.

"Về nhà họ Lệ." Người đàn ông lạnh lùng dặn dò.

Tài xế không dám hỏi nhiều một câu, lái Maybach sẫm màu, chạy như bay.

*

Hơn nửa canh giờ, Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn người trung niên mặc đồ như học giả cao tuổi sống đứng trước mặt cô, chải tóc chia ba báy, đeo một chiếc mắt kính gọng đen, cằm đều suýt chút nữa rơi xuống.

"Chuyện này... Đây chính là cái anh gọi là, cải thiện?" Cô trở về, hai mắt hạnh phúc đờ, tòa ánh sáng kính ngạo.

Lệ Quân Ngự đứng bên cạnh cô, lại trầm mặt, không lên tiếng.

Trái lại là Lăng Bắc phụ trách tìm người, tiến lên một bước.

"Tiểu thư, vị này chính là giáo viên Tào, tương lai sẽ phụ trách dạy môn toán học cho cô. Giáo viên Tào có năng lực xuất chúng, đã từng đảm nhiệm tổ trưởng tổ toán học trường trung học phổ thông Trí Học, cũng từng ba lần tham dự công

tác ra đề thi đại học. Có anh ta chỉ đạo, thành tích toán học của cô nhất định sẽ tăng lên không ít."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 58: Kết thúc hữu nghị!

"Ngoại trừ giáo viên Tào ra, chúng tôi còn thay cô mời giáo viên dạy ngữ văn, Anh ngữ, vật lý, hóa học tốt nhất nước S. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày sau khi tan học cùng với kỳ nghỉ cuối tuần, bọn họ đều sẽ thay phiên dạy cho tiểu thư cô."

Giọng điệu Lăng Bắc nói chuyện, vô cùng tự nhiên.

Giống như căn bản là không nghĩ tới, học bù đối với một học sinh trung học mà nói, là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào.

Hơn nữa, còn là đồng thời bù hết tất cả môn học!

Phải biết, thi đại học nước S đã sớm văn lý không phân.

Nói cách khác, bắt đầu từ hôm nay, cô tổng cộng phải học bù chín môn.

Chín môn lận đó!

Điều này sẽ chiếm hết thời gian rảnh rỗi của cô, hiếm thấy Trí Học cho học sinh đầy đủ không gian tự chủ, không cần tự học buổi tối.

Cô vốn chuẩn bị dùng thời gian nghỉ ngơi mỗi đêm, nhận hóa đơn chơi game kiếm tiền.

Nhưng bây giờ sắp xếp như vậy, không phải là dùng mong có thời gian kiếm tiền sao?

"Không được, em không đồng ý." Nguyễn Mạnh Mạnh mím môi kháng nghị, "Em không cần học bù."

"Không cần?" Người đàn ông vẫn im lặng rất cục mớ miệng, giọng điệu man mát, chếch mắt nhìn sang, cất giọng mờ hồ không vui.

"Vừa nãy người khác bù lu bù loa là ai?" Anh lạnh lùng hỏi.

"Nếu như em không muốn lại bị bắt nạt, liền ngoan ngoãn đi học cho anh. Chỉ ít như vậy, mới sẽ không bị em gái kế của em xem thường."

Nguyễn Kiều Kiều không phải em gái cô!

Nguyễn Mạnh Mạnh phản bác ở trong lòng.

Cô chán ghét người khác coi Nguyễn Kiều Kiều như em gái của cô, càng ghét Lê Quân Ngự nhắc tới chuyện khiến cô đau lòng rơi nước mắt, lúc này làm cho cô cảm thấy rất mất mặt.

Nhưng càng làm cho cô tức giận không chỉ việc này.

Có một số việc, cô căn bản không có cách nào nói với Lê Quân Ngự.

Đệt!

Cô thật muốn chửi tục!

Cái thằng nguốc Lê Quân Ngự này, anh thì biết cái đêch gì!

đáy mắt thiếu nữ lóe qua sự phẫn nộ, làm cho con mắt vốn thủy tinh của cô càng thêm lóe sáng.

Lê Quân Ngự có thể rõ ràng nhìn từ đáy mắt cô thấy ẩn giấu ánh lửa.

Anh phất chốc nhũn chặt lông mày, giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn mà uy nghiêm. "Vừa nãy bà già kia được đưa đến bệnh viện, trên trán khâu mấy mũi, nhưng thương thế không nghiêm trọng lắm. Nếu như anh không tìm bà ta phiền phức, bà ta rất nhanh sẽ có thể sinh long hoạt hổ xuất viện."

Nói đến đây, giọng điệu người đàn ông hơi dừng, "Nghe nói, bà ta muốn làm tiệc mừng thọ ở Ngự Đường, em nói anh có nên đồng ý hay không?"

MN, Lê Quân Ngự thực sự là quá đê tiện!

Nguyễn Mạnh Mạnh không nghĩ tới, người đàn ông này lại có thể sử dụng thủ đoạn đê hèn như vậy uy hiếp mình.

"Được, em đi học! Thế nhưng Lê Quân Ngự, anh tuyệt đối không thể bỏ qua bà già quý quái kia. Còn có, càng không thể để cho bà ta làm tiệc mừng thọ ở nơi đó, bằng không em không dễ yên cho anh!"

Lê Quân Ngự cong môi, "Một lời đã định."

Khóe môi anh nổi lên độ cong, làm Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định trong lòng, muốn kết thúc hữu nghị với Lê Quân Ngự.

Anh vừa mới tạo thiện cảm trong lòng Nguyễn Mạnh Mạnh, lại biến mất hầu như không còn.

Nguyễn Mạnh Mạnh tức giận nhấc túi sách lên, không nhìn Lê Quân Ngự một chút nào nữa, đặt túi sách trên bàn sách một cái.

"Giáo viên Tào, chúng ta bắt đầu học bài đi."

Thấy thiếu nữ ngoan ngoãn nghe lời, Lê Quân Ngự dẫn theo Lăng Bắc, lui khỏi phòng.

Chờ sau khi hai người rời đi, toàn bộ trong phòng ngủ, chỉ còn lại Nguyễn Mạnh Mạnh và giáo viên dạy bù túc số học cho cô.

"Tiểu thư, bộ đề thi này là tôi căn cứ độ khó chương trình học hiện nay của cô mà ra. Như vậy, trước tiên cô làm một lần, để tôi hiểu rõ trình độ của cô."

Giáo viên toán học như học giả cao tuổi, đưa một bộ bài thi tới trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh căn bản không nhìn đề thi, trái lại nghiêng đầu đi.

Cô nhìn giáo viên, cong khóe môi, lúm đồng tiền đáng yêu làm nét cười của cô cực kỳ ngọt ngào xinh đẹp.

"Giáo viên, thầy có từng thấy nắm đấm sắt bao giờ chưa?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhẹ nhàng hỏi.

"Cái, cái gì?" Giáo viên nhúc nhích mắt kính gọng đen, hoài nghi mình nghe lầm.

"Tôi nói... Thầy có từng thấy, nắm đấm sắt bao giờ chưa?"

Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh cầm lấy trên bàn sách bày đặt làm bằng đồng vật trang trí, tùy ý sờ một cái.

Trên mặt người đàn ông trung niên vốn chất phác, nhất thời hiện ra biểu hiện khùng bố.

Anh lại tận mắt thấy một nữ sinh nhỏ yếu đuối, cầm vật trang trí bằng đồng, nắn bóp biến hình.

"Tôi.. Tôi..." Người đàn ông trung niên trung thực, sợ đến nói không ra lời.

"Giáo viên, phần bài thi này thầy tôi viết đi, không thể hoàn toàn đúng, có lẽ đúng một nửa là được rồi." Nguyễn Manh Manh đẩy bài thi qua.

Tiếp theo ở ngay trước mặt anh ta, từ trong túi xách lấy điện thoại ra.

Đăng nhập game, "Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ" lần thứ hai login.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Không có gì là tiền không giải quyết được

Nguyễn Manh Manh mấy ngày nay vội vàng đánh đại luyện đơn từ, lúc này mới có thời gian xem thông báo với tin nhắn.

Kết quả mới vừa đăng nhập vào game, liền thiếu chút nữa bị bạn tốt từ phương nhân làm hoa mắt.

Gần hai trăm tin nhắn bạn tốt, tất cả đều là đến từ một ID "bảo bảo thiên hạ vô địch".

Nguyễn Manh Manh thái dương hơi nhức, nhớ tới cái ID này.

Thời điểm bắt đầu chơi lại game, ở trong trò chơi ngược chết hai cái tay mơ.

Còn nhớ rõ lúc ấy đánh xong, lúc sau có hai ID là "mỹ nam cười ngọt ngào", "bảo bảo thiên hạ vô địch" tay mơ thêm năng vào danh sách bạn tốt. (trong game này thêm vào danh sách bạn tốt như add trên facebook í mấy bạn)

Bất quá, năng một chút cũng không quan tâm lắm.

Không nghĩ tới nhiều thời gian trôi qua lâu như vậy, "mỹ nam cười ngọt ngào" vẫn luôn tìm năng.

Nhưng thật ra tên gia hoá "bảo bảo thiên hạ vô địch", cư nhiên mỗi ngày đều gửi cho năng lời kết bạn, sau bao ngày đã phát hơn hai trăm.

Thật đúng là gia hoá bám riết không tha.

Hướng về phía điểm nghị lực này, Nguyễn Manh Manh rốt cuộc tiếp thu.

Nguyên bản cho rằng đối phương lúc này không nhất định đang online, ai ngờ vừa đồng ý kết bạn xong, khung chat liền xuất hiện.

Bảo bảo thiên hạ vô địch: "Oa oa oa, đại thần, người rút cuộc thông qua bạn tốt..... Bảo bảo mỗi ngày điểm mấy chục lần xin, tay đều mỏi muốn rụng rồi!"

"Có việc cứ nói." Nguyễn Manh Manh nhìn tin nhắn, cảm thấy đứa nhỏ này ngữ khí quá khoa trương, tám phần là học sinh tiểu học.

(học sinh tiểu học: Trong trò chơi riêng xưng hô, cùng truyền thống học sinh tiểu học không giống nhau, mang nhất định trêu chọc nghĩa xấu, chỉ đối phương kỹ thuật kém, tâm tính bằng, thái độ ngạo mạn).

Bảo bảo thiên hạ vô địch: "Ta lần trước phát tin tức cho người, người quên mất sao? Ta muốn người dẫn giúp ta thượng vương giả, giá cả tùy người."

"....."

Nguyễn Manh Manh rất muốn nói cho đứa nhỏ này, năng thật sự đã quên.

"Đại đánh đúng không? Người ở hào

hoàng kim tam, hiện tại là mùa giải sơ, đại luyện đến vương giả ít nhất cũng năm ngàn khối."

Nguyễn Manh Manh nói chính là sự thật, mùa giải sơ cao phân đoạn khó đánh, hơn nữa năng lại là cường đạo nhiều nhất.

"Hào, chúng ta trai đổi tài khoản WeChat, ta đem tiền chuyển cho người." (WeChat là như ATM zậy doáaa)

"Lầy, kia phiền toái, người đưa mật mã tài khoản cho ta." Có tiền kiếm, Nguyễn Manh Manh vẫn là thực khách khí.

"Mật mã tài khoản! Người vì cái gì muốn mật mã tài khoản của ta? Người không phải là kẻ lừa đảo đó?!" "Bảo bảo thiên hạ vô địch" đột nhiên khẩn trương lên.

Nguyễn Manh Manh vô ngữ, "Người muốn ta cho giúp người đánh, người không cho ta mật mã tài khoản, ta như thế nào thượng hảo?"

"Ai nói muốn người đại đánh, ta là muốn người mang ta theo đánh, mang theo ta đánh!!! Người khai hào mang ta thượng vương giả....."

Nguyễn Manh Manh hôn mê.

Năng không nghe lầm đi, muốn năng mang học sinh tiểu học lên thượng vương giả?

Này so với chuyện năng đánh mười cái hào đại luyện còn khó hơn.

"Ta không tiếp bồi luyện, hoặc là người cho ta tài khoản đại luyện, hoặc là người tìm người khác." Năng quyết đoán cự tuyệt, dẫn người thượng phân quá lãng phí thời gian.

"Không được, ta chính là muốn người dẫn ta thượng phân, ta chỉ tin tưởng người. Ta muốn dựa vào đôi tay

chính mình, đường đường chính chính đánh đi lên!"

"Manh chủ thiên hạ vô địch": "Dựa vào đôi tay của người? Ta bồi người đánh, còn không phải rất tốn thời gian sao, người nằm mơ."

"Người tiếp, ta đưa năm vạn!" "Bảo bảo thiên hạ vô địch" không vô nghĩa, trực tiếp lấy tiền ra trao đổi.

Thấy Nguyễn Manh Manh không đáp, lại gửi thêm "Không được liền mười vạn!"

Nguyễn Manh Manh: "....."

Tình cảnh này, làm năng không khỏi nhớ tới một câu.

Không có gì là tiền giải quyết không được, nếu năm vạn không được, vậy mười vạn.

Nghĩ đến trình thám xā bên kia yêu cầu thêm một khoản tiền, năng thờ dài:

"Ta chỉ có thể mỗi ngày bồi người 2 giờ, có thể hay không thượng vương giả, xem lại chính thực lực của người."

Chỉ cần hấn không làm loạn kéo chân sau, muốn thượng vương giả, Nguyễn Manh Manh vẫn là có tin tưởng.

"Hào, một lời đã định. Người yên tâm, bốn bảo bảo có toàn anh hùng, toàn lân da, mạnh nhất khắc vắn, bảo đảm giết được tất cả đối thủ."

Ha ha.....

Nguyễn Mạnh Mạnh cười, nếu trò chơi này chỉ xem ai anh hùng nhiều, làn da hào, khắc vân cường, kia hẳn liền sẽ

không đến bây giờ cũng chỉ là cái trình độ hoàng kim.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tra quot;Mạnh chủ thiên hạ vô địchquot;

Hai giờ sau.

Mạnh chủ thiên hạ vô địch: "Hào, hôm nay không sai biệt lắm, ta muốn nghỉ."

Lệ Quân Ngự an bài cho nàng học bù mỗi đêm hai tiếng rưỡi.

Nàng sợ Lệ Quân Ngự hoặc Lăng Bắc thời điểm đến đón mình sẽ thấy như thế này, nên cần thiết ứng phó một chút.

"Bảo bảo thiên hạ vô địch!": "Lại chơi thêm 1 giờ không được sao, ta mới tiến vào trạng thái, vừa rồi giết người rất hăng, nếu người lại đánh thêm 1 giờ nữa, ta cho người thêm tiền."

Tiểu hổ hào này thật là vô nhân tính, Nguyễn Mạnh Mạnh cùng hắn đánh hai giờ, liền phát hiện đối phương có 2 tính cách.

Một là lăm nhăm, hai là thô hào. "Thêm tiền" rất nhanh đã trở thành câu cửa miệng của hắn.

"Không được, ta muốn nghỉ." Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh liền offline.

*

Ở một phòng trong Lệ viên xa hoa, Lệ Quân Ti về mặt khó chịu ngồi ở trên giường.

Hắn đưa điện thoại di động hướng trên giường lớn ném "Xuy, cư nhiên thật là off."

Lệ Quân Ti bảo bảo không vui, có chút cảm xúc.

Từ ngày cùng anh ba giải tán, hắn liền thua liên miên mấy ngày đêm.

Nếu không phải đêm nay có đại thần này đánh giúp thì chiến tích của hắn đã sớm bại trận.

Vốn dĩ tưởng sẽ thắng nhiều hơn, ai biết đối phương cư nhiên đến lúc đó liền đi.

Quá không cho mặt mũi, tốt xấu hắn cũng là kim chủ!

Lệ Quân Ti lạnh khuôn mặt nhỏ, mở cửa phòng ngủ ra, hướng thư phòng đi.

"Anh....." Thấy Lệ Quân Ngự quả nhiên ở thư phòng, trên mặt lạnh nhạt thối lui của Lệ Quân Ti liền thay vào gương mặt tươi cười.

"Tiểu Ti, không gõ cửa liền tiến vào, là biểu hiện vô lễ biểu."

Ngồi ở sau bàn công tác, Lệ Quân Ngự sắc mặt đậm nhạt, cho dù đối mặt với em trai cũng không có một chút ít nhu ý.

Lệ Quân Ti mím môi, nhìn đến Lệ Quân Ngự trên mặt đều là sương lạnh, biết chính mình lại phạm sai lầm.

"Anh, em lần sau sẽ không....."

Cả nhà hắn ai đều không sợ, duy nhất chỉ sợ Lệ Quân Ngự.

Cổ tình, hắn từ nhỏ liền thích nhất Lệ Quân Ngự, muốn thân cận hắn, liền không thể không hoàn toàn dựa theo quy tắc của hắn yêu cầu cho mình.

Lệ Quân Ti vội vàng thu hồi nụ cười trên mặt, đi đến cạnh bàn bày ra về mặt ông cụ non, nghiêm trang nói: "Anh, em có việc tìm anh."

Nghe được lời này, Lệ Quân Ngự buông bút trong tay, ngược mắt nhìn hắn.

Đôi mắt thâm thúy đen kịt, làm bằng hữu Lệ Quân Ti hơi hơi run tay.

"Tác nghiệp làm xong?" Giọng nam trầm thấp, từ tính mà lãnh túc.

"Àn, làm xong."

"Khóa ngoại bài tập?"

"Cũng làm..... Trường học hôm nay còn có khai giảng thí nghiệm, em là miễn phân." Khoé môi nhỏ của tiểu Ti giờ lên, hy vọng Lệ Quân Ngự có thể khen ngợi hắn.

Chính là, Lệ Quân Ngự chỉ gật gật đầu.

Ngón tay thon dài theo thói quen gõ gõ ở trên mặt bàn, lãnh đạm nói: "Nói đi, lại nhìn trúng cái gì, vẫn là tiền tiêu vặt không đủ dùng sao?"

Tiểu Ti giờ lên khoe môi, nhỏ đến khó phát hiện bây giờ lại run rẩy khép chặt.

Hắn cúi đầu, che lại đáy mắt thất vọng.

"Không phải, là chuyện của bạn học em. Hắn gần đây chơi một trò chơi trên di động của công ty anh, lại bị một người trong trò chơi khi dễ. Em muốn giúp hắn hỏi một chút, có thể hay không từ công ty của anh tìm được tin tức chân thực. Nếu là có thể, nói Lăng Bắc tìm cho em tư liệu thì tốt rồi."

Hiện tại chơi trò chơi đều phải thật danh chứng thực, tiểu Ti nghĩ sẽ đào ra được thân phận thật sự của "Mạnh chủ nhất thống thiên hạ".

Thêm tiền đều không bồi hắn chơi, hắn tức giận!

Lệ Quân Ngự thật sâu nhìn Lệ Quân Ti, chỉ một cái liếc mắt lại làm phía sau lưng tiểu Ti lạnh cả băng.

Anh hắn chỉ cho hắn chơi game trong những kỳ nghỉ, sau khai giảng liền không được chơi.

Hắn nói như vậy, hắn là sẽ không lời đi?

May mắn, Lệ Quân Ngự chỉ là nhìn hắn vài giây, liền đưa ra một tờ giấy: "Đem tên lưu lại."

Lệ Quân Ti âm thầm hô khẩu khí đi qua, ở tờ giấy lưu lại 6 chữ "Mạnh chủ nhất thống thiên hạ."

.....

Hai phút sau, Lê Quân Ti rời đi, Lê Quân Ngự gọi Lăng Bắc tới.

"Đi đến trung tâm số liệu tra ID này."

"Vâng, Lê thiếu." Lăng bắc tiếp nhận tờ giấy, liếc mắt nhìn qua có chút chần chờ, "Đây là..... ID của con gái?"

Lê Quân Ngự lãnh đạm gật đầu, đáy mắt đen nhánh hiện lên một mặt hung ác nham hiểm, "Tiểu Ti khả năng võng luyện, tôi muốn có tư liệu người này thật kỹ càng ti mi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bồi tiền hoặc là ngồi tù

Cùng lúc đó, ở trung tâm bệnh viện Tần Phương đang ở cử.

Tần mẫu ôm Tần Yên không buông tay: "Tần Yên à, con không thể để cảnh sát đem mẹ mang đi a! Trên đầu mẹ còn đang có vết thương, chuyện này cùng mẹ căn bản không quan hệ, đều là Nguyễn Mạnh Mạnh không nương giáo, không biết lễ phép kia hại ta a....."

"Mẹ, mẹ đừng sợ..... Trương Bình đang đi tìm Tần Phương ở trên lầu. Em gái có bản lĩnh, nó nhất định có biện pháp."

"Ai da uy, nó có biện pháp nào a..... Kia chính là hai ngàn vạn..... Ai da....." Tần mẫu càng nói càng muốn khóc.

Bà đôi này cũng chưa thấy qua hai ngàn vạn bao giờ, lúc này cảnh sát cư nhiên nói với bà, nếu bà không bồi thường hai ngàn vạn, phải bắt bà đi ngồi tù.

"Mẹ à, mẹ khóc ngồ giọng thôi! Con nói với cảnh sát bên ngoài là mẹ còn hôn mê, bị bọn họ nghe được liền không hào."

Nghe Tần Yên nói, làm Tần mẫu lập tức đem tiếng khóc nuốt trở về.

Ai ngờ, bà vừa mới tiêu âm, cửa phòng bệnh đã bị người từ bên ngoài đẩy ra.

"Triệu, Triệu Thiên, sao con lại tới đây?" Nhìn Nguyễn Triệu Thiên đột nhiên xuất hiện, Tần mẫu có điểm ngốc.

Nguyễn Triệu Thiên từ trước đến nay chỉ đem mẹ của Trần Tinh Chi xem là mẹ vợ, đối với người mẹ vợ này như bà căn bản không để trong lòng.

Thẳng đến khi Tần Phương có mang thai, mới cho bà về mặt có chút ôn hoà.

Cũng không biết hẳn hiện tại đến đây, có thể hay không đáp ứng giúp mình.

"Ta như thế nào tới, ta còn muốn hỏi bà như thế nào trụ được!" Nguyễn Triệu Thiên nhìn đến Tần mẫu trên đầu cuốn băng vải, chẳng những không có hỏi nhiều một câu, ngược lại lạnh giọng quát lớn.

"Bên ngoài cảnh sát nói bà ở Ngự Đường nháo chuyện, đem bình hoa quý giá hai ngàn vạn đập nát. Bà nói, hảo hảo là một lão thái thái, chạy đến Ngự Đường làm gì? Liền tính bỏ qua, bà phát điên cái gì, muốn đem bình hoa hướng trên đầu mình đánh!?"

"Ta..... Ta không phải....." Tần mẫu luống cuống, không cẩn thận tuôn ra lời nói thật, "Đều là Nguyễn Mạnh Mạnh không tốt, nó mắng ta, ta mới dùng bình hoa đánh trên đầu nó, ai biết....."

"Cái gì?" Nguyễn Triệu Thiên hai mắt mở to, "Bà dám lấy bình hoa đánh trên đầu Mạnh Mạnh!"

Là con gái bảo bối của hắn, chính mình còn thương tiếc không dám đánh một chút, nhưng lão điều phụ này cư nhiên dám dùng bình hoa đánh nàng!

Nguyễn Triệu Thiên mấy ngày nay tuy rằng nghe Tần Phương nói, tính toán muốn gọi Nguyễn Mạnh Mạnh về, giáo huấn nàng một chút cho nàng không thể tùy hứng như vậy.

Nhưng lại từ trong lòng, yêu thương đứa con gái bé bỏng này.

"Triệu Thiên, ta giáo huấn đứa nhỏ kia cũng là vì giúp con cùng Tần Phương hết giận a. Con không biết, miệng nó là nói như thế nào về các con."

"Ta không muốn nghe!" Nguyễn Triệu Thiên căn bản không tin chuyện ma quỷ của Tần mẫu.

"Ta hiện tại liền đi ra ngoài cùng cảnh sát nói chuyện, hai ngàn vạn này Nguyễn gia sẽ không trả. Cho bọn họ lập án, nên tức khắc bắt người!"

Tần mẫu cùng Tần Yên bị dọa sợ, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Tần mẫu đang chuẩn bị cầu tình, bỗng một đạo âm thanh gào nua đột nhiên từ cửa phòng bệnh truyền đến.

"Triệu Thiên, con như thế nào cùng bà thông gia nói chuyện như vậy? Bà thông gia là vì tiểu Vũ mới có thể ra tay giáo huấn cái nha đầu chết tiết kia!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull**.

Chương 62: Ho Lê Quân Ngự kinh hi?

Tần Phương còn đang ở cử, không tiện xuống lầu, khiến cho Trương Bình phải gọi Nguyễn lão thái thái đến cứu hoà.

Nguyễn lão thái thái trong miệng nhắc tới tiểu Vũ, chính là con gái mới sinh ra của Nguyễn Triệu Thiên tên đầy đủ Nguyễn Minh Vũ.

"Chuyện ở Ngự Đường, chị dâu của Tần Phương đã nói cho ta hết rồi. Là Nguyễn Mạnh Mạnh bất hiếu kia mở miệng nguyên rủa tiểu Vũ, bà ấy mới có thể tức giận đến động thủ. Theo ta, chuyện này bà thông gia một chút sai đều không có, toàn bộ là do nha đầu Nguyễn Mạnh Mạnh chết tiết kia."

"Mẹ, loại này lời nói mẹ cũng tin?" Nguyễn Triệu Thiên quay đầu lại, nhìn mẹ mình đang được Trương Bình đỡ tiến vào, cường chế tức giận.

Hắn cười Tần Phương là nhìn trúng Tần Phương tuổi trẻ quyến rũ sẽ hiểu ý người.

Đối với nhà mẹ đẻ Tần Phương, chị dâu cùng mẹ vợ thông gia ham giàu sang phú quý lại không có hảo cảm.

"Vi cái gì không tin....." Nguyễn lão thái thái hừ lạnh nói, "Nha đầu chết tiết kia đều có thể đẩy Tần Phương xuống lầu, hận không thể làm Tần Phương một thi hai mệnh, nó còn có cái gì không dám làm ra!".

"Mẹ, Mạnh Mạnh đối với Tần Phương có khúc mắc, nhất thời xúc động đẩy nàng đi xuống lại không phải cố ý. Nhưng nó cùng tiểu Vũ liên mặt cũng chưa thấy qua, tiểu Vũ chỉ còn là đứa con nít, Mạnh Mạnh lại là con gái của con, con tin tưởng nhân phẩm của nó, nó tuyệt đối không thể nguyên rủa tiểu Vũ."

"Con..... Con có phải hay không đến lời nói của mẹ đều không nghe xong!" Nguyễn lão thái thái nóng nảy.

Nguyễn Triệu Thiên tính tình cũng đi theo lên.

"Mẹ, người cũng đừng quá bất công, Mạnh Mạnh nói như thế nào cũng là cháu gái của mẹ. Bà ta lấy bình hoa đánh trên đầu Mạnh Mạnh, đó là chuyện muốn mạng người! Mẹ nếu là muốn giúp họ, vậy chính mình thay họ chỉ trả hai ngàn vạn kia đi, ta mặc kệ!"

Nói xong, liền cũng không nghe Nguyễn lão thái thái nói, phúi tay rời đi.

*

Nguyễn Triệu Thiên vừa đi, Nguyễn Bào thái thái cũng khó xử.

Nguyễn gia là có tiền, đặc biệt là mấy năm nay Nguyễn Thor Thor tiếp nhận công ty, bắt đầu làm tân truyền thông cùng phát sóng trực tiếp ngôi sao, càng kiếm lời không ít.

Nhưng muốn bà hát đệm, thay Tần Phương cùng gia đình họ nói chuyện thì có thể.

Khi cần phải lấy ra hai ngàn vạn trợ cấp lỗ thủng này, lại như muốn cắt từng miếng thịt trên người bà.

"Bà thông gia à, hiện tại chuyện này nên làm cái gì bây giờ a? Ta..... Ta không thể ngồi tù a....."

Nguyễn Bào thái thái không tỏ thái độ xuất tiền túi, ai cũng không dám đứng ra xử lý vụ này, Tần mẫu chỉ có thể nước mắt lưng tròng trông mong nhìn bà.

"Chỉ yên tâm, Nguyễn gia chúng ta còn không tệ như thế, tuyệt không sẽ để chị ngồi tù."

Tần mẫu là bà ngoại của Nguyễn Minh Vũ, chưa làm tiệc đầy tháng của cháu, tuyệt không có thể cho bà ngoại đi ngồi tù.

"Các người gọi điện thoại tới Kiều Kiều. Ta nghe nói Cố gia cùng ông chủ Ngự Đường giống như có điểm giao tình, nói Kiều Kiều đi hỏi Cố Huyền một chút, xem có thể hay không nhờ Cố gia can thiệp, đem chuyện này áp xuống đi."

*

Ngày hôm sau, Nguyễn Mạnh Mạnh lại dậy trễ, bởi vì tối hôm qua sau khi kết thúc "học bổ túc", nằng lại "ôn tập chính khóa" thật sự ôn tập đến khuya.

"Tiểu thư, tuy rằng cô chăm chỉ học là chuyện tốt, nhưng cũng không thể nóng lòng nhất thời. Cô vẫn là còn nhỏ, hẳn là đi ngủ sớm một chút."

Ở trên xe thương gia, Lăng Bắc ngồi ở ghế phụ nghiêm trang khuyên Mạnh Mạnh đang ngủ gà ngủ gật.

"Ngô....." Nguyễn Mạnh Mạnh đánh cái ngáp, "Không có việc gì, không nghiêm túc một chút thì như thế nào không làm thất vọng anh trai đối với tôi kỳ vọng. Đưa một danh sư đến kèm tôi học, tôi cũng không thể phụ công, có phải hay không?"

Lăng Bắc vừa nghe, tức khắc có chút cảm động.

Tiểu thư thật là trẻ nhỏ dễ dạy, hơi chút chỉ điểm liền có tiến bộ, xem ra ở Nguyễn gia, chỉ là bị người Nguyễn gia xem nhẹ.

"Đúng rồi, tôi hôm qua cho cô đi học ở Tào Bào sư, ông ta đánh giá thực hảo về cô. Ông nói cô đi học nghiêm túc, phản ứng nhạy bén. Đại thiếu gia nghe xong thật cao hứng, hẳn chuyện lời đến là mong chờ cô có một thành tích tốt hơn ở lần kiểm tra sau."

"Khu..... Là, phải không?" Nguyễn Mạnh Mạnh buồn ngủ, xem như bị dọa tỉnh.

"Đúng vậy, tiểu thư cố lên! Tôi tin tưởng cô nhất định có thể cho đại thiếu gia một kinh hi!"

Nguyễn Mạnh Mạnh: "....."

Kính hi?

Sợ không phải, mà là kính hách nga!

□□□□□□

Fb: Giang Thuỳ

Chuyện ngoài lề: ở bên trên chính là tên facebook của mình, các bạn có thể add giao lưu với mình trên đây nhé ♥□□ hoặc có thể nhắc, hỏi thúc mình up truyện nếu như mình bận quên mất. ♥□□♥□

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ảnh cáo trước lúc chuyển lớp

Trường học tư nhân Trí Học, ban 13.

Lư Văn Văn đang đắc ý dáo dạt đối với Mộ Cảnh Hành khiêu khích: "A, còn nhìn cái gì mà nhìn a, giờ tự học Nguyễn Mạnh Mạnh còn không có tới, cô ta lần này xác định bị trường học khai trừ rồi."

"Cô biết cái rắm, Nguyễn Mạnh Mạnh hiện tại nói không chừng đã ở trong ban 1 học bài rồi!" Mộ Cảnh Hành hung hăng trừng mắt với Lư Văn Văn một cái.

"Ha, các người nghe một chút, Mộ Cảnh Hành cư nhiên đến bây giờ còn tin chuyện Nguyễn Mạnh Mạnh chuyển ban!"

Lư Văn Văn che miệng, cùng người bạn tốt bên cạnh cười đến hoa chi loạn chiến.

"Tôi còn là lần đầu tiên nghe nói, học sinh chuyển trường đặc tội với Hội Học Sinh còn có thể tiếp tục ở Trí Học đứng chân. Nguyễn Mạnh Mạnh tuy rằng bị kẻ có tiền bao dưỡng, nhưng lại kiêu ngạo cũng quá kiêu ngạo với Hội Học Sinh a..... Hừ, trừ phi, kim chủ kia của cô ta nguyên ý nhét tiền vào, thay cô ta bãi bình chuyện này!"

"Coi! Mẹ nó đánh rắm!" Mộ Cảnh Hành nổi giận, nếu không phải hẳn kính thường cô ta là nữ sinh, lúc này khẳng định muốn ở trên mặt Lư Văn Văn đánh mấy quyền.

Mẹ nó, cũng không biết ngày hôm qua đêm kia người là như thế nào truyền.

Tuy rằng ngày hôm qua thời điểm tan học là Nguyễn Mạnh Mạnh cố ý làm trò trước mặt Cố Huyền cùng Nguyễn Kiều Kiều nên mới kêu người ta là "anh yêu". Nhưng vị kia soái ca tốt xấu vẫn là diện mạo trẻ trung tuấn tú, khuôn mặt so với mình tính còn muốn đẹp hơn, tràn ngập soái khí.

Trong suy nghĩ của Mộ Cảnh Hành, nhiều nhất chính là bị người ta hiểu lầm, cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh yêu đương, có bạn trai là phú nhị đại.

Nếu bị người ta hiểu lầm như vậy, hẳn thật ra cảm thấy khá tốt, ít nhất có thể làm một ít người đối Nguyễn Mạnh Mạnh kiêng kỵ lại, có thân phận bạn trai, không có tơ tưởng với nàng.

Ai biết, hôm qua như vậy mà lại có rất nhiều người không nhìn thấy diện mạo của vị soái ca kia.

Kết quả hôm nay sáng sớm đến trường học, liền đồn thổi Mạnh Mạnh bị lão nam nhân bao dưỡng, vẫn là nam nhân mặt rỗ già nua xấu vô cùng.

"Hừ, nó dám ở trước mặt nhiều học sinh như vậy kêu kim chủ 'anh yêu'. Chính nó đều không biết liêm sỉ, chẳng lẽ còn sợ chúng ta nói?"

"Đúng vậy, Văn Văn nói đúng." Lư Văn Văn vừa nói xong, người bạn tốt cũng ồn ào hòa theo vào.

"Thành phố S chúng ta, nếu là nam nhân thô hào xấu xí lại có mặt rỗ cũng chỉ có lập nghiệp về than đá. Nhân gia hoàng lão bán chắc cũng hơn 50 tuổi, có con cái lại có vợ. Nguyễn Mạnh Mạnh bị hoàng lão bán bao dưỡng, quả thực là ném đá vào mặt Trí Học chúng ta. Người như vậy, căn bản không tư cách lưu tại Trí Học!"

Ba nữ sinh ghé vào một chỗ, người một câu ta một câu, làm cho Mộ Cảnh Hành ôm một bụng tức không có biện pháp cho các ả ta cái nhìn thiện cảm.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh đột nhiên chạy nhanh từ cửa lớp ào vào lớp học.

"Xong rồi, xong rồi, đây là tin tức lớn....." Người chạy vào lớp bọn họ là học sinh ban toán học khóa đại biểu.

"Tôi vừa rời ở tổ văn phòng toán học nhìn thấy Nguyễn Mạnh Mạnh!"

"Tổ văn phòng toán học.....Có ra như thế nào sẽ ở đó?" Mộ Cảnh Hành cùng Lư Văn Văn đều cả kinh.

"Tôi thấy..... Tôi thấy Cao Lão sư đang cùng cô ta nói chuyện, cô..... cô ta giống như thật sự muốn chuyển đến ban 1!"

*

Tổ toán học, văn phòng của tổ trưởng toán học, cao tam ban 1. Chủ nhiệm Cao Hán Thu đang cùng Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Ông là tổ trưởng tổ toán học, cũng là chồng của Lý Tú Lệ chủ nhiệm ban 13.

Cao Hán Thu dạy toán học, Lý Tú Lệ dạy ngữ văn, đều đã từng là giáo viên của Nguyễn Thọ Thọ, cho nên hẳn cùng Lý Tú Lệ giống nhau, đối Nguyễn Mạnh Mạnh không có hảo cảm.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, ta mặc kệ cô dùng biện pháp gì chuyển tới nhất ban 1..... Nhưng ở lớp học của ta, cô liền phải nghe theo yêu cầu của ta. Cao tam ban 1 đều là học sinh ưu tú nhất, cô đi học làm cái gì ta sẽ không quản, ta đối với cô chỉ có một yêu cầu, tuyệt không ảnh hưởng tới các đồng học khác!"

(Cao Hán Thu theo mình thấy vẫn giống tên của phụ nữ hơn, nhưng mà hay nên kệ, sẽ giữ nguyên =))))))

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ô biết Tào lão sư sao?

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn vị trước mắt này, hơn bốn mươi tuổi không tính già nhưng cả người đều lộ ra nghiêm túc đúng chuẩn người dạy toán khô khan, trong lòng thật sự cảm thấy không thú vị.

Nàng chuyển trường không phải do tự nguyện, kết quả Lý Tú Lệ cùng ông lão này lại đối với nàng có thù oán giống nhau, so với chủ nhiệm Trương trước kia của nàng so ra còn kém xa.

"Cao lão sư, lời nói của ông tôi đã biết." Nguyễn Mạnh Mạnh nhàn nhạt trả lời một câu.

Mạnh Mạnh lười nói chuyện với những người này, dù sao đi học cô cũng chỉ chơi trò chơi, chỉ cần người khác không tới làm phiền nàng liền hảo.

"Cô biết liền hảo." Cao Hán Thu gật đầu, "Cô tới lớp học đi, chính mình tìm một vị trí mà ngồi."

"Cảm ơn lão sư, tôi đi đây."

Nguyễn Mạnh Mạnh xoay người, đang muốn rời đi, Cao Hán Thu đột nhiên gọi lại nàng.

"Làm sao vậy, Cao Lão sư?" Nàng quay đầu lại.

Cao Hán Thu híp híp mắt, dùng biểu tình rất là nghiêm túc cảnh cáo: "Ta còn muốn nhắc nhở cô một chút, nghe nói cô cùng Nguyễn Kiều Kiều quan hệ không tốt. Ta mặc kệ các hai người ở nhà có mâu thuẫn gì, nhưng ở trường học hai người đều là bạn học chung lớp, tuyệt đối không được lên quát tháo đầu đá."

"Nguyễn Kiều Kiều là học sinh có thành tích ưu tú, tư tưởng đơn thuần, cô tâm tư đều đặt ở học tập cùng công tác Hội Học Sinh. Cô không giống các học sinh bên ngoài khác, loang quanh lòng vòng như vậy. Nếu cô ở lớp học có ý ảnh hưởng đến học tập của Nguyễn Kiều Kiều, ta nhất định sẽ tự mình hướng hiệu trưởng đề nghị đem cô chuyển ban."

Cao Hán Thu ở Trí Học một khối kim tự chiều bài, lời hắn nói với hiệu trưởng vẫn là có chút phân lượng.

Nghe được Cao Hán Thu nói, con người xinh đẹp của Nguyễn Mạnh Mạnh lóe lóe.

Lại là một câu Nguyễn Kiều Kiều "đơn thuần, tốt đẹp", tất cả chỉ là vẻ bề ngoài, lừa bịp đồ ngốc.

Nguyễn Mạnh Mạnh đáy lòng cười lạnh, mặt ngoài lại quy quy củ củ đáp: "Cao Lão sư người hảo yên tâm, chỉ cần nó không tới trêu chọc tôi, tôi cũng không rảnh nhàn hạ thoải mái đi trêu chọc nó."

Thời gian của nàng thực quý giá đi.

"Tốt nhất là như vậy, cô đi đi." Cao Hán Thu biểu tình lãnh đạm, đối với thái độ của Nguyễn Mạnh Mạnh thập phần bất mãn.

Nguyễn Mạnh Mạnh không để ý tới hắn, mới vừa đi một bước, đột nhiên quay đầu lại.

"Nga, đứng rồi Cao Lão sư, có chuyện tôi cũng muốn hỏi ngài một chút. Ngài biết Tào Lão sư, Tào Vĩnh Bình sao?"

Cao Hán Thu nhăn lại mi, biểu tình nghiêm túc không tự giác mềm mại vài phần, "Ông là giáo sư từng dạy ta, rồi thành phố S đã nhiều năm"

Tào Lão sư đã về hưu từ lâu, cũng không ở thành phố S, ngay cả Cao Hán Thu muốn đi bãi phóng, cũng tìm không thấy người.

Nguyễn Mạnh Mạnh bĩu môi, nguyên lai tới hôm qua Lão Nhân kia cũng không khoắc lác, ông thật đúng là đã dạy ở Trí Học, còn đã từng dạy qua cho kim bài giáo viên Cao Hán Thu.

Nghe như vậy, nàng cuối cùng cũng biết ngày hôm qua lúc "nhỏ" nhân gia Tào Lão sư làm bài toán học tác nghiệp, giống như có điểm không phúc hậu.

Tính tính dù sao ông là Lão sư của Cao Hán Thu.

Trước kia ông phê chữa toán học của Cao Hán Thu, sau này Cao Hán Thu thay ông phê chữa toán học tác nghiệp, nhưng thật ra rất thích hợp.

"Cô hỏi cái này để làm gì? Cô cũng biết Tào Lão sư?" Cao Hán Thu thấy Nguyễn Mạnh Mạnh không đáp lời, nhịn không được hỏi.

"Không, tôi như thế nào sẽ biết Tào Lão sư. Tôi chính là nghe người ta nói, tùy tiện hỏi một chút."

Nguyễn Mạnh Mạnh nói xong liền đi ngay, căn bản không cho Cao Hán Thu cơ hội tiếp tục hỏi chuyện.

Hừ, nàng mới không nghĩ làm Cao Hán Thu biết ân oán phận tính.

*

Cùng lúc đó, trong phòng học ban 1.

Một nhóm đồng học đều vây quanh ở chỗ ngồi Nguyễn Kiều Kiều.

"Kiều Kiều, vừa rồi tôi thật sự thấy Lão sư Cao đang nói chuyện với chị gái cô. Chị cô có phải hay không thật muốn chuyển tới lớp chúng ta a?"

"Đúng vậy Kiều Kiều, ban 1 chúng ta bình quân phân từ trước đến nay là lớp giỏi nhất, cả thành phố S khi ra đề thi chung cũng là ưu tiên đề chúng ta tối cao nhất, chị cô nếu tới đây không phải là muốn kéo chính thể trình độ của lớp chúng ta suy sụp chứ?"

"Thực xin lỗi, chuyện này ta..... Ta cũng không biết....." Nguyễn Kiều Kiều bị các bạn học vây quanh, hai tròng mắt phảng phất tầm thủy, một dạng khuôn mặt nhỏ thanh tú ngoan ngoãn thoảng chốc có thể chảy xuống hai hàng thanh lệ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Dáng Yêu: Lệ Thiểu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Bịa đặt

"Chỉ của tôi đã sớm đã không ở trong nhà..... Nàng, nàng sinh hoạt cá nhân ở bên ngoài, tôi quản không được, cũng không biết với thành tích của nàng, vì cái gì có thể chuyển trường đến Trí Học, vừa chuyển tới lớp chúng ta....."

Nguyễn Kiều Kiều cắn môi dưới, trên mặt lộ ra biểu tình áy náy.

"Thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới bạn trai của chị ấy sẽ lợi hại như vậy, thực xin lỗi....." Trong mắt Nguyễn Kiều Kiều toàn bộ là áy náy đối với bạn học.

Nhưng bàn tay trong tay áo giáo phục lại tức giận nắm chặt lại, các đốt ngón tay bói vì dùng quá nhiều lực mà trở trắng bệch.

Nguyễn Kiều Kiều bên ngoài biểu hiện có bao nhiêu áy náy, nội tâm liền có bao nhiêu phẫn nộ.

.....

Ngày hôm qua nam nhân kia xuất hiện cư nhiên có bản lĩnh đem Nguyễn Manh Manh đưa vào ban 1 Trí Học Nguyễn Manh Manh, cô ta dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì bị đuổi ra Nguyễn gia còn có thể gặp may mắn, có được ưu tiên mọi chuyện tốt nhất hết thầy!

Nam nhân tuần nọ bắt phạm, đi siêu xe toàn cầu chỉ có một chiếc, còn có quyền thế có thể tùy ý xếp lớp.

Trí Học bọn họ là trường cao tam tốt nhất thành phố S thậm chí là toàn bộ S quốc, có thể đem loại phế vật Nguyễn Manh Manh chuyển tới Trí Học, còn có thể chuyển tới ban 1 có thể thấy được nam nhân kia có bao nhiêu đại quyền thế.

Nghĩ đến Nguyễn Manh Manh có được thịnh thế nọ nhan, cho dù không muốn thừa nhận, Nguyễn Kiều Kiều cũng biết chính mình so với Nguyễn Manh Manh thua kém biết bao nhiêu.

Nguyễn Manh Manh, mảy nhất định là dùng gương mặt kia câu dẫn nam nhân!

Hừ, bắt quá không quan trọng, Nguyễn Manh Manh chỉ được về bề ngoài, bên trong lại không biết cách giữ nam nhân. Mặc kệ kết giao bao nhiêu bạn trai, sớm hay muộn cũng có một ngày sẽ bị Nguyễn Kiều Kiều cô cướp đi.

Tựa như Cố Huyền giống nhau.

"Kiều Kiều.....Cô, cô đừng khóc. Kỳ thật chuyện này cùng cô không quan hệ, chúng ta không phải đang trách cô!".

Bị âm thanh đồng học khuyên bảo, đánh gãy suy nghĩ của Nguyễn Kiều Kiều.

Diệp Phong thấy Nguyễn Kiều Kiều nước mắt lưng tròng, không nhìn được đau lòng nói: "Kiều Kiều, cậu chính là quá thiện lương, Nguyễn Manh Manh kết giao với người ta, chắc gì đã là bạn trai? Ai không biết nam nhân kia kỳ thật chính là kim chủ bao đường cô ta Một nữ sinh chỉ mới mười mấy tuổi đã bị lão nam nhân bao đường, thật là không biết liêm sỉ!"

Diệp Phong tới hôm qua trở về, suốt đêm ở Tieba tìm thụy quân tạo thế.

Hắn mở miệng, lập tức liền có người phụ họa.

"Đúng vậy, tôi cũng nghe nói, tôi hôm qua ở trường học chúng ta có người tung tin nóng, người dân ông nam khu đảo than đá là lão bản bao đường Nguyễn Manh Manh, họ Hoàng."

"Nga, Hoàng Đảo bản! Ta biết, có mặt rồi còn què chân đứng không? Nghe nói hắn với hiệu trưởng chúng ta quan hệ thực hảo....."

Bởi vì những lời này, tất cả mọi người đều thảo luận từ chuyện trường học Tieba tới những chuyện bất quái khác.

Chỉ chốc lát sau, liền lan truyền tin đồn cho rằng Nguyễn Manh Manh thật sự bị Hoàng lão bản đảo than đá bao đường

Thậm chí có người nói, "Tôi và các người phân tích xem, thời điểm sơ trung điểm số của Nguyễn Manh Manh rất lang thang. Tôi phát hiện, lúc cô ta học sơ trung, hằng ngày đều mong Cố học trưởng đi qua phía sau núi rừng cây nhỏ thổ lộ. Kết quả, cô ta đột nhiên làm trò trước mặt Cố học trưởng, cởi áo khoác ra, các người biết như thế nào không, bên trong của nó cái gì cũng chưa mặc!".

"Nha, không phải chứ?!". Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, nghe tin bất quái như vậy tức khắc cười thành một đoàn.

"Đương nhiên là thật sự. Nghe nói cô ta còn hỏi Cố học trưởng, đáng người thế nào, đẹp hay không đẹp!".

"Ha ha ha ha ——" mọi người ồn ào cất tiếng cười vang.

"Bạn học người biết rõ ràng như vậy, hẳn là lúc ấy đang đứng trốn nhìn lên nha?" Đúng lúc này, một đạo âm thanh mềm mại nhu nhu đột nhiên từ trong đám người truyền ra tới.

"Kia đương nhiên không phải, bạn tôi cũng là nghe người khác nói." Nam sinh luôn mồm bất quái kia thực tùy ý vẩy vẩy tay.

"Nga, nói cho đồng học của người đi, lúc ấy nhất định ở hiện trường bằng không như thế nào sẽ cái gì đều biết."

"Hắn là không thể nào, loại sự tình này ai sẽ đến gần mà xem." Nam sinh kia còn không có gác ra vấn đề, ngược lại là đám người nghe bất quái chung quanh sôi nổi quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm

Thẳng đến lúc này, mọi người mới phát hiện.

Đề tài trung tâm, nữ chính Nguyễn Manh Manh, không biết khi nào cư nhiên đã đi vào phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Xoá bỏ tin đồn

Nguyễn Manh Manh đứng ở phòng học cửa, mang theo vẻ mặt xem náo nhiệt cười, dù bận vẫn ung dung nhìn bọn họ.

Những người khác tức khắc an tĩnh lại.

Sau lưng nói bậy người ta còn bị người ta đáp trả một cách khéo léo, ít nhiều vẫn làm cho bọn họ cảm thấy trên mặt nóng lên.

Nguyễn Manh Manh mặc kệ những người khác, đi từng bước một đến trước mặt nam sinh bịa đặt vừa rồi.

Nhìn chăm chăm hắn, bỗng nhiên chớp chớp mắt với hắn.

Đôi mắt hạnh trong veo, tựa như đá quý thuần khiết nhất, tản ra sức hút mê người sáng rọi.

Lông mi dày như cánh quạt nhỏ, con ngươi nồng đậm nặng trĩu, nếu bị đôi mắt long lanh kia nhìn chăm chú liền có thể dễ dàng làm người sa vào trong đó.

Chưa bao giờ ở khoảng cách gần như thế nhìn qua một khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm như vậy.

Bị Nguyễn Manh Manh đưa sát vào nhìn chăm chăm, trên mặt nam sinh liền đỏ lên.

"Người nói, tôi nếu thật muốn câu dẫn Cố Huyền, cởi ra quần áo hỏi hắn, tôi đẹp hay không đẹp sao?".

Nguyễn Manh Manh thanh âm thực nhu mì, xứng với dung nhan yêu kiều của nàng, quả thực là dụ hoặc trí mạng.

Bị nàng hỏi chuyện, tìm nam sinh tức khắc chậm nửa nhịp.

Trong nháy mắt này, hân bỗng nhiên hiểu ra một đạo lý.

Trước mắt là thiếu nữ xinh đẹp dạng ngồi, chỉ cần nàng nguyện ý, nàng đại khái có thể dễ như trở bàn tay bắt lấy tâm của nam nhân nào đó trên đời này.

"Không, không cần....." Đầu óc không kịp tự hỏi, trong lòng liền buột miệng thốt ra.

"Cảm ơn." Nguyễn Mạnh Mạnh câu mời, bên miệng má lộ ra má lúm đồng tiền xinh xắn, mắt cười cong cong.

Nàng chân chính cười lộ nộ, liền không giống ngày thường ngoan ngoãn nhu mĩ.

Phảng phất như là hoa hồng nở rộ, tươi đẹp không gì sánh được, kiều mỹ đến mức làm người ta căn bản vô lực kháng cự.

Ngay cả giọng nói của nàng mềm mại nhu nhu cũng phảng phất mang theo ma lực, dễ dàng có thể bắt được nhân tâm.

Mọi người ở đây đột nhiên biết được một đạo lý.

Dung mạo tinh tế, xinh đẹp khác cốt ghi tâm như vậy, vì cái gì còn muốn cời quần áo đi câu dẫn một người nam nhân?

Chỉ có nữ nhân không có đủ nhan sắc, mới có thể dùng da thịt đi câu dẫn người ta.

Những người khác tức khắc nói không nên lời, trong lòng đã ảm ảm không tin tin đồn về chuyện rừng cây nhỏ.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh nói xong câu này, liền lướt qua nam sinh kia, trực tiếp hướng bàn học đi đến.

Từ đầu tới đuôi, không có bất luận một đồng học nào dám ra tiếng ngăn cản.

Ngay cả Nguyễn Kiều Kiều, cũng bị biểu hiện vừa rồi của Nguyễn Mạnh Mạnh làm chấn động đến nói không nên lời.

"Ái, từ từ..... vị trí kia không thể ngồi!" Nhìn đến Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi vào bàn cuối còn trống, nam sinh vừa nãy nhện không được mặt đỏ ngấn càn nàng.

Hắn hiện tại..... Hiện tại có điểm luyến tiếc, lại hại cô gái trước mắt như tiền nữ giống nhau.

"Vị cái gì?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhướn mày.

Toàn bộ phòng học, chỉ có duy cuối cùng là có trống hai chỗ ngồi.

"Đó là vị trí của Càng Quân Triệt, hắn không thích có người ngồi bên cạnh."

Nam sinh Hạ Văn Hiến đỏ mặt, hân cảm lòng không đậu vì Nguyễn Mạnh Mạnh giải thích.

Càng Quân Triệt?

Nguyễn Mạnh Mạnh méo miệng, đột nhiên cảm thấy tên này có điểm quen tai.

"Hạ Văn Hiến, cậu mặc kệ cô ta. Cô ta thích ngồi chỗ nào thì ngồi, hà tất vì cô gái thích nhiều như vậy." Diệp Phong là người đầu tiên hoàn hồn, đối Hạ Văn Hiến nói.

Những người khác lúc này cũng sôi nổi lấy lại tinh thần, có người thậm chí còn dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, tựa hồ là chờ xem lát nữa nàng như thế nào đắc tội nam thần.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhưng thật ra không sao cả, nhìn ra được nam sinh có tên là Hạ Văn Hiến đối với chính mình có hảo cảm, liền hỏi hắn: "Trừ bỏ hai chỗ ngồi này, lớp học không còn chỗ nào khác sao?".

"Không, không có....." Không nghĩ tới Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ chủ động hỏi mình, Hạ Văn Hiến trên mặt đỏ ửng đến mang tai.

"Ngạ, kia cảm ơn, tôi ngồi ở đây." Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh liền ở vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Dù sao hai chỗ ngồi này đều là trống không, tùy ý chọn một cái là được.

Hạ Văn Hiến đang muốn nói, nếu không hân cùng nàng đối cũng có thể, bỗng cửa phòng học đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên mặc giáo phục, diện mạo tuấn mỹ thiên âm nhu mỹ, ngũ quan lạnh lùng từ ngoài cửa đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Mọi người hỗn độn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhìn thấy người đi vào phòng học là Càng Quân Triệt, một nửa nữ sinh trong lớp đều đồng loạt đỏ mặt.

Có mấy người tỏ chất tâm lý không tốt, còn dị thường thờ dốc vì kinh ngạc, che lại ngực, dè dặt trái tim đang nhảy loạn bùm bùm.

Ngay cả Nguyễn Kiều Kiều, cũng ngược mắt nhìn thiếu niên tuấn tú đang dần dần đến gần.

Nhìn thấy ngũ quan tinh xảo tuấn mỹ, đôi mắt sâu thăm thụy, mũi cao thẳng tắp, nhện không được âm thầm động tâm.

So với Cố Huyền, Càng Quân Triệt rõ ràng có được vẻ ngoài xuất chúng hơn.

Hơn nữa hắn ở Trí Học, là thiên tài sống.

Tuy rằng không bằng Nguyễn Thor Thor, nhưng ở độ tuổi 16 đã nắm vững kiến thức cao tam.

Nguyên nhân chính là như thế này, diện mạo tuấn mỹ, chỉ số thông minh siêu cao, Càng Quân Triệt đã sớm ở Trí Học có danh hiệu là nam thần.

Nam nhân như vậy, không thể nghĩ ngờ là ưu tú hơn người.

Nhưng đáng tiếc, Nguyễn Kiều Kiều nắm rõ rằng một điều, mặc kệ đối phương bên ngoài có bao nhiêu xuất chúng, cô cũng không thể cùng hắn ở bên nhau.

Bởi vì họ "Càng" này, không chừng ở thành phố S đều chưa ai biết đến.

Phóng tầm mắt ra toàn bộ S quốc, cũng không nghe nói qua có đại gia tộc họ "Càng".

Mục tiêu của Nguyễn Kiều Kiều thật rõ ràng, cô chỉ kết giao với nam nhân có chất lượng tốt, gia thế hiển hách.

Chỉ biết gả cho nam nhân sinh ra cao quý danh môn chi hậu.

Càng Quân Triệt không phải danh môn vọng tộc, liền tính đối phương lớn lên ưu tú, cô ta cũng chường mắt.

Thời điểm Nguyễn Kiều Kiều âm thầm đánh giá, Càng Quân Triệt lại đối với những người chung quanh nhìn chăm chú không chút nào quan tâm.

Đôi mắt kia hơi hơi nheo lại, tựa hồ còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mái tóc ngắn hỗn độn càng làm hấn thêm cuồng dã.

Mang theo một tầng sương lười nhác, dường như vừa mới tỉnh ngủ, tàn mạn tùy ý.

Tối hôm qua chơi game đánh quá muộn, tiểu Ti tên kia cư nhiên lên tầng cao mới.

Làm cho hấn là anh trai, hơn nữa cùng Lê Quân Ti cắt đứt quan hệ càng làm cho Lê Quân Triệt thập phần khó chịu.

Đáng tiếc, hấn thức suốt đêm, liền đi học đều muộn.

Trò chơi chẳng những không đánh đi lên, ngược lại còn rút một đoạn ngắn.

Hai mắt mê mang, Lê Quân Triệt giống thường ngày đi đến chỗ ngồi của mình.

Thình lình phát hiện, cư nhiên có người dám ngồi ở vị trí chính mình.

Hấn tuy rằng mới mười sáu tuổi, nhưng di truyền gen Lê gia, thân cao tru thể, tuổi còn trẻ đã 1 mét 83.

Trên cao nhìn xuống về phía người chiếm chỗ mình đang cúi đầu ở cặp sách tìm kiếm cái gì đó, hốn nhiên bắt hấn đối diện với cái gáy của nàng.

Con người hẹp dài nị hoặc của Lê Quân Triệt híp lại, tức khác không vui.

"Cút ngay." Âm thanh réo rất dễ nghe, mang theo từ tính nhân nhạ.

Chỉ tiếc, ngữ khí ác liệt hỗn loạn không chút nào che dấu chán ghét.

Nguyễn Manh Manh lúc này đang cúi đầu tìm đi động trong cặp sách.

Nàng tối hôm qua ngủ sớm thật là lợi hại, đem điện thoại đặt ở ngăn tủ sặc, sáng nay đi học gấp, cũng không biết có mang theo hay không.

Tìm đến sứt ruột, đột nhiên nghe được một đạo âm thanh mang theo nồng đậm không vui từ đỉnh đầu truyền đến.

Cút ngay?

Ni mã!! Cư nhiên có người dám cùng nàng nói như vậy!

Nguyễn Manh Manh ngẩng đầu, đang muốn hướng người nọ phát giận.....

Dung nhan xuất sắc của thiếu niên thình lình xuất hiện ở trước mắt.

"Cậu.....cậu....." Mất hạnh chớp chớp, nàng hoài nghi mình nhìn lầm rồi.

"Kẹo bông gòn?" Thấy rõ khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Nguyễn Manh Manh, nị thiếu niên môi mồm khẽ mở, lẩm bầm.

Lời nói quen thuộc, hơn nữa tuyệt thế nị nhan kia, làm nhan câu Nguyễn Manh Manh lập tức xác định thân phận người trước mắt.

Nàng không khỏi đứng lên, "Lê....."

"Ngồi xuống, tôi với cô là bạn cùng bàn mới, Càng Quân Triệt." Lê Quân Triệt thuận thế ngồi ở bên cạnh Manh Manh, động tác nước chảy mây trôi, không chút nào kéo dài, như căn bản không để bụng bên cạnh mình có thêm một người nữ sinh.

Thấy Nguyễn Manh Manh còn thất thần, hấn thậm chí chủ động duỗi tay, đem Nguyễn Manh Manh túm đến chỗ ngồi.

Căn bản không để bụng, chỗ ngồi kia là trên thực tế là của hấn đã bị một nữ sinh chiếm mất.

.....

Chỉ một thoáng, toàn bộ người cao tam ban 1 đều hỗn độn!

Giang Thùy

em là thanh xuân, nước mắt, nỗi đau,
mơ...

[Chỉnh sửa](#)

-
Thêm tin
-
Chỉnh sửa
trang cá n...
-
Nhật ký
hoạt động
-
Khác

Đây là facebook cá nhân của mình, các bạn có thể add giao lưu hoặc hỏi thúc truyện ra tiếp nếu mình bận quên mất hoặc ra truyện quá lâu ♥️ □ vì một số vấn đề nên mình không check tin nhắn ở đây được ạ, nhưng yên tâm vì mình vẫn đọc được hết nhé ♥️ □

Chương 68: Giấu diếm thân phận

Toàn bộ ban 1 đều biết, Càng Quân Triệt trời sinh tính cách lạnh nhạt, không thích cùng người ta thân cận, càng không thích người ta tới gần mình ngồi chung một chỗ.

Bởi vì hắn, cơ hồ không ai dám dễ dàng tới gần chỗ trống cuối cùng ở gần cửa sổ.

Nhưng hiện tại, nơi đó bây giờ lại có một nữ sinh mới chuyển tới đang yên vị.

Mà nữ sinh chuyển lớp kia, còn bị nam thần tự mình túm ngồi xuống, thậm chí ở cùng nàng hòa hòa khí khí..... Nói chuyện phiếm?

Giờ này khắc này, ngay cả Nguyễn Kiều Kiều đều trừng lớn mắt, không dám tin tưởng nhìn một màn này.

Cô ta không thể chịu đựng được, cũng không hiểu Càng Quân Triệt vì cái gì sẽ tiếp thu Nguyễn Manh Manh!

Hắn vì cái gì không cho Nguyễn Manh Manh một câu mắng mỏ, vì cái gì không đem Nguyễn Manh Manh đuổi đi?!

"Cậu như thế nào sẽ ở đây? Cậu rõ ràng mới 16 tuổi." Nguyễn Manh Manh mở to mắt, đề thấp âm lượng hỏi hắn.

Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, bạn cùng bàn mới của mình cư nhiên sẽ là "thích ngọt cuồng ma" Lê Quân Triệt.

Gia hỏa này ngày đầu tiên gặp mặt, liền đem nàng trở thành kẹo bông gòn, còn hỏi Lê Quân Ngự có thể hay không ăn nàng.

Bị Lê Quân Ngự cự tuyệt, liền đối với nàng hờ hững.

Hai người ở nhà, cơ bản không cùng nhau nói chuyện.

Không nghĩ tới, bọn họ hiện tại lại ngồi cùng bàn.

Lê Quân Triệt đem cặp sách bỏ vào ngăn kéo, không quá tình nguyện mở miệng: "Trên đời này có một từ, kêu là "nhảy lớp". Còn có, ở trường học gọi tôi là Càng Quân Triệt, tôi cùng tiểu Ti không nghĩ muốn làm người khác phát hiện ra thân phận."

"Cậu là nói, em trai tôi cũng ở Trí Học?"

Nguyễn Manh Manh có rất nhiều đề hỏi han, trên khuôn mặt tuần tú của Càng Quân Triệt chất đầy không kiên nhẫn.

Nhưng hắn thật sự không nghĩ làm người ta biết thân phận mình, kia sẽ mang đến quá nhiều phiền toái, chỉ có thể giải thích.

"Tiểu Ti ở sơ trung bộ, lớp 7."

Lê Quân Ti rõ ràng mới 8 tuổi, sơ trung bộ, bảy năm cấp, đó cũng chính là nhảy lớp!

Nguyễn Manh Manh vô ngữ, vì cái gì người Lê gia đều là quái vật?

"Lê Quân Triệt....." Nguyễn Manh Manh muốn hỏi một chút hắn, Lê Quân Ti ở sơ trung bộ học lớp nào.

Nếu có thể, nàng thừa dịp nghỉ trưa, đi sơ trung bộ tìm xem nó.

"Gọi tôi là Càng, Quân Triệt!". Đáng tiếc, lời nói còn chưa nói xong, đã bị mỹ thiếu niên bên cạnh dè nặng giọng đánh gãy.

Lê Quân Triệt nhướng mày, đôi mắt phượng so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn hơi hơi lơ lửng, tàn mạn mang theo vài phần uy hiếp.

"Tôi cảnh cáo cô, ở trường học không cần giả bộ cùng tôi rất quen thuộc. Tôi cho cô ngồi ở đây, hoàn toàn là nể mặt bà tôi. Tôi muốn ngủ, không cho nói, không được phát ra tiếng, không được quấy rầy tôi."

Nói xong, hai chân thon dài của hắn tùy ý giao thiệp, thay đổi tư thế thoải mái, liền ghé vào trên bàn trực tiếp bắt đầu ngủ.

Biểu hiện rất rõ ràng, ý tứ không muốn cùng Nguyễn Manh Manh tiếp tục giao lưu.

Nguyễn Manh Manh hơi hơi nhủu mày, không thể hiểu được thái độ của Lê Quân Triệt.

Rõ ràng lần đầu tiên ở nhà, khi nhìn thấy nàng, còn chủ động duỗi tay chọc vào má nàng.

Một bộ dáng rất muốn cùng nàng giao bằng hữu.

Kết quả tới trường học, lại trở nên lạnh nhạt như vậy.

Bất quá không sao cả, dù sao nàng đi học cũng là chơi game, mới lười quản hắn.

*

Thời điểm Cao Hán Thu tiến vào lớp, nhìn thấy một loạt ba cánh tượng.

Lớp học từ trước đến nay không thích nghe giảng, thích đi học ngủ, nhưng khi kiểm tra lại luôn là điểm cao nhất lớp, Càng Quân Triệt.

Bây giờ vẫn thường lui giống mọi hôm, đang ghé vào trên bàn ngủ ngon lành đến trời đất tối tăm.

Mà ở bên cạnh hắn, thân ảnh nhỏ xinh có vẻ mặt nghiêm túc đang cúi đầu, nhìn chăm chăm cái bàn phía dưới.

Tư thế kia, động tác kia, vừa thấy chính là biết chơi đi động!

Cao Hán Thu nhướng mày, thái dương hung hăng trừu động.

Ông không nghĩ tới, Càng Quân Triệt cư nhiên sẽ đồng ý cho Nguyễn Manh Manh ngồi ở vị trí kia.

Bất quá, nhìn Nguyễn Manh Manh, trong lòng Cao Hán Thu lại xẹt qua một tia khó chịu.

Tuy rằng chính miệng mình nói cho qua, mặc kệ Nguyễn Manh Manh đi học làm gì, chỉ cần nàng không quấy rầy người khác liền mặc kệ nàng.

Nhưng xem bộ dáng nàng cúi đầu "chuyên chú nghiêm túc" này, trong lòng như thế nào muốn bốc lên nộ khí!

Thật muốn đi qua, đem đi động của nàng tịch thu!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phạt đứng

Cao Hán Thu không vừa mắt Nguyễn Manh Manh, nhưng cố tình bởi vì chính mình từng nói qua, không thể làm gì với nàng.

Ông chỉ có thể làm bộ không nhìn thấy, bắt đầu giảng bài của mình.

Mà thời điểm Nguyễn Manh Manh cầm di động ở bàn học chơi game, bên tai bỗng nhiên vang lên một âm thanh suy yếu.

"Cho ta....." Ngón tay trắng nõn thon dài đột nhiên cầm cổ tay nàng.

Hắn dùng sức túm, làm hại Nguyễn Manh Manh trượt tay, đem di động thả ngay ra học bàn.

"Giữ thế, cậu muốn làm cái gì? Đừng túm chặt tôi như vậy!".

"Khó chịu, cho ta....." Trên làn trắng nõn của thiếu niên tuấn mỵ lộ ra một mặt hồng, mắt phượng như mộng như tình nhìn nàng.

Bộ dáng kia nhìn qua thật khiến muốn người ta phạm tội, tựa như bị người hạ được, nhuộm màu đỏ ửng.

Nguyễn Manh Manh hoảng sợ.

Đứa nhỏ này không phải là phát sốt ỉ!

Nàng thuận thế sờ trán hắn, phát hiện nhiệt độ trên người Lê Quân Triệt nóng đến đến dọa người.

Đang chuẩn bị báo cáo lão Cao, đột nhiên nghe được một tiếng hét lớn:

"Nguyễn Manh Manh, cô đang làm cái gì!".

Rốt cuộc lúc này Cao Hán Thu đã bắt được nhược điểm của Manh Manh, lạnh giọng răn dạy: "Ta nói rồi, cô đi học muốn làm gì ta mặc kệ. Nhưng ta tuyệt không cho phép cô ảnh hưởng đến bạn học nào trong ban 1."

"Cao lão sư, ông nghĩ sai rồi....."

Nguyễn Manh Manh cảm thấy vô ngữ, rõ ràng là Lê Quân Triệt đột nhiên phát sốt không thoải mái, nàng bắt quá là quan tâm đồng học.

Hon nữa, là Lê Quân Triệt "quấy rầy" nàng trước!

Nàng muốn giải thích, nói cho Cao Hán Thu biết tình huống của Lê Quân Triệt.

Kết quả cúi đầu, lại gây ngăn cả người.

Vừa rồi hắn còn ghé vào trên bàn, ánh mắt nồng lung, sắc mặt ửng đỏ nhưng lúc này như người không có việc gì, ngồi đến hào.

Da thịt phỉm hồng sớm đã khôi phục thành trắng nõn, cả người nhìn qua thanh tĩnh mà lãnh đạm.

Còn có thể như vậy?

Nguyễn Manh Manh tức khắc nhận ra, Lê Quân Triệt là muốn chơi nàng!

"Cô còn dám giáo biện, cô nhìn mình xem, bởi vì cô mà ảnh hưởng đến chuyện học của người khác. Nếu cô không muốn nghe khóa, vậy đứng ở bên ngoài đi. Đi, ở trên hành lang phạt đứng, đến lúc tan học!"

Cao Hán Thu không cho Nguyễn Manh Manh bất luận một cơ hội giải thích nào.

Hon nữa Lê Quân Triệt đột nhiên trở nên hào, Nguyễn Manh Manh căn bản không thể nào giải thích.

Haz, cứ xem như nàng xui xẻo.

Nguyễn Manh Manh hung hăng trừng mắt nhìn Lê Quân Triệt, không nói một lời đi ra ngoài.

Ai ngờ, nàng chân trước mới ra phòng học, sau lưng Lê Quân Triệt liền đứng lên.

"Quân Triệt, làm sao vậy? Có phải hay không còn có chuyện gì bất mãn? Nếu là không thích ngồi cùng Nguyễn Manh Manh, cậu có thể nói ra, lão sư cho nàng đổi chỗ ngồi."

Càng Quân Triệt thành tích thực hảo, đặc biệt là toán học, liên tiếp lấy thưởng.

Cao Hán Thu đối với hắn rất là ưu ái, cơ hồ là tận dụng hết khả năng của mình thỏa mãn hắn.

"Không cần." Mỹ thiếu nam ngũ quan tinh xảo mặt vô biểu tình, lãnh đạm nói: "Tôi cũng đi ra ngoài phạt đứng."

"Cậu..... Phạt trạm?" Cao Hán Thu hai mắt mở to, cho rằng chính mình nghe lầm.

Không chừng là Cao Hán Thu, ngay cả mặt khác. đồng học cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"Quân Triệt, cậu không có làm sai cái gì, không cần đi ra ngoài phạt đứng."

Cao Hán Thu an ủi Càng Quân Triệt.

Nhưng càng quân triệt lại không chút nào cảm kích, ngược lại trực tiếp nói

ra: "Vừa rồi là tôi chủ động tìm Nguyễn Manh Manh nói chuyện, cũng là tôi chủ động quấy rầy nàng. Nếu yêu cầu nàng phạt đứng, tôi đây cũng nên phạt."

Dứt lời, cũng mặc kệ Cao Hán Thu cùng những người khác nghĩ như thế nào, sai ra chân dài, chính mình đi ra ngoài.

"Ta không nghe lầm đi, Càng Quân Triệt cư nhiên nói giúp cho Nguyễn Manh Manh?".

"Không có khả năng..... Bọn họ mới ngày đầu tiên gặp mặt, nam thần không có khả năng sẽ đối với Nguyễn Manh Manh nhất kiến chung tình!".

"Xong rồi xong rồi, nam thần đây là coi trọng Nguyễn Manh Manh! Cái này xảy ra sẽ có đến bao nhiêu nữ sinh thất tình a!"

"Mẹ ơi, tâm con hảo đau, con cũng muốn cùng nam thần phạt đứng....."

Âm thanh các bạn học thảo luận tràn ngập toàn bộ phòng học.

Không khí học tập chuyên chú nghiêm túc từ trước đến nay của ban 1 lần đầu tiên phát sinh loại chuyện này, tất cả mọi người đều rôm rả nói về tình huống mới xảy ra.

Nghe được các bạn học khe khẽ nói nhỏ, Nguyễn Kiều Kiều ninh mĩ nhìn về hướng phía hành lang, lộ ra biểu tình lo lắng.

Thật giống như, ở lo lắng cho chị gái mình.

Mà không người nào có thể thấy được, ở góc độ này, bàn tay cô đã gắt gao nắm chặt thành quyền, móng tay sắc nhọn sớm đã đâm thủng thịt.

Giờ phút này, Cao Hán Thu đứng ở trên bục giảng hoàn toàn mộng bức.

Hắn hiện tại kêu Nguyễn Mạnh Mạnh trở về, còn có hay không chuyện khác sẽ xảy ra?.

Cảng Quân Triệt, kia chính là học sinh làm ông đặc ý nhất, ông huyền tiếc không nỡ bắt hắn bị phạt đứng a!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tai tiếng với nam thần

Nguyễn Mạnh Mạnh đứng ở trên hành lang, lưng dựa tường, từ trong túi lấy ra di động.

A, đang trong giờ học nên bây giờ là lúc hành lang không có ai, nàng ở đây chơi game, còn mừng rỡ vì được tự do tự tại.

Ái ngò, mới vừa lấy ra di động, liền nghe được tiếng bước chân.

Vừa ngừng đầu, liền thấy thân ảnh cao gầy của Lệ Quân Triệt từ cửa phòng đi tới.

Hắn nghiêng đầu, tầm mắt hai người vừa lúc ở trong không khí giao nhau.

Nguyễn Mạnh Mạnh hơi hép mắt, về mặt dễ phòng nhìn Lệ Quân Triệt.

Mà Lệ Quân Triệt dường như không có việc gì đi đến bên cạnh nàng, dựa vào tường, một tay cầm ở túi quần, thần sắc tàn mạn.

"Cậu như thể nào lại ra đây?". Vừa rồi thái độ nói chuyện của Cao Hán Thu rõ ràng là thiên vị Lệ Quân Triệt.

Nàng không tin Cao Hán Thu có thể để cho Lệ Quân Triệt, học sinh thiên tài nháy lớp ra phạt đứng.

Lệ Quân Triệt không trả lời, liếc nàng một cái, từ trong túi quần mình lấy ra một cây kẹo que, bóc vỏ xong liền nhét vào trong miệng.

Cảm giác ngọt lịm nháy mắt tràn ngập toàn bộ trên đầu lưỡi.

Đúng lúc này, Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được một tiếng than thở thoải mái.

Cả người Nguyễn Mạnh Mạnh đều ngây dại.

Quay đầu, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lệ Quân Triệt đang hưởng thụ cây kẹo ngọt một cách ngon lành.

Mỹ thiếu niên tuấn tú vốn là có làn da trắng nõn bây giờ lại ửng đỏ lên, biểu hiện này cùng biểu hiện vừa rồi trong lớp học hoàn toàn giống nhau!

Quả nhiên!

Vừa rồi ở phòng học, không phải nàng hoa mắt, nàng không có nhìn lầm!

"Nhìn cái gì mà nhìn....." Đúng lúc này, Lệ Quân Triệt nghiêng đầu nhìn qua, gửi cho nàng một ánh mắt lương bạc: "Không cần tự mình đa tình, tôi không phải tới bồi cô, tôi chỉ là ra đây ăn kẹo."

Hắn đam mê đồ ngọt, thời điểm muốn ăn mà lại không thể ăn liền sẽ có biểu hiện giống như người ta nghiện ma túy, khó có thể tự khống chế.

Thậm chí thân thể, đều sẽ gặp nạn chịu phản ứng.

Đáng tiếc, ở trường học, liên tính hắn là Cảng Quân Triệt chứ không phải là Lệ Quân Triệt, cũng không nghĩ làm người khác biết, hắn là nam sinh thích kẹo ngọt như mạng.

Muốn duy trì cao lãnh nhân thiết, liền không thể tùy tâm sở dục ăn đồ ngọt.

"Ý của cậu là.....vừa rồi cậu ở bên trong, như vậy như vậy lại như vậy....."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghĩ đến Lệ Quân Triệt sắc mặt ửng đỏ, đối chính mình nói với bộ dáng "tôi muốn, thật là khó chịu", liền hào cảm thấy thẹn nha.

"Kỳ thật chỉ là..... nghiện ngọt sao?".

"Biết liền hảo, không được nói cho những người khác." Lệ Quân Triệt ánh mắt thanh lãnh liếc tới, cắt gấu cảnh cáo.

Vừa dứt lời, tiếng chuông tan học vừa lúc vang lên.

Lệ Quân Triệt thuận thể đem kẹo que cắn, dư lại plastic cùng vỏ bọc kẹo bên ngoài cuộn lại với nhau, nhét vào trong tay Nguyễn Mạnh Mạnh còn chưa lấy lại tinh thần.

Sau đó, nhấc chân rời đi.

Hắn chân trước mới vừa đi, Cao Hán Thu lập tức liền từ phòng học vọt ra.

Cao Hán Thu lo lắng cho Cảng Quân Triệt, sợ đứa nhỏ này bị Nguyễn Mạnh Mạnh ra oai.

Ái ngò, lúc hắn đi đến, chỉ thấy bóng dáng Cảng Quân Triệt từ đằng xa.

Cùng với Nguyễn Mạnh Mạnh còn ngây ngốc đứng ở chỗ cũ, một tay cầm di động, một tay cầm kẹo que cùng giấy gói kẹo.

"Nguyễn Mạnh Mạnh ——"

Cao Hán Thu gần đến nỗi không thể chịu được hết to.

"Tôi là đang phạt cô đứng, không phải nói cô ra đây chơi game ăn kẹo!".

*

Đồng học Nguyễn Mạnh Mạnh ngày đầu tiên chuyển tới cao tam ban 1, liền đem chủ nhiệm lớp lão Cao tức giận đến huyết áp cao thiếu chút nữa ngất xỉu thuận thể truyền khắp toàn bộ trường học.

Nhưng có tin tức càng khoa trương hơn, lại là nàng cùng nam thần Trí Học-Cảng Quân Triệt chỉ gan tai tiếng.

Nghe nói.....

Người không ăn đồ ngọt như Cảng Quân Triệt vì muốn thân cận với Nguyễn Mạnh Mạnh lại cố ý đi cần tin trường học mua rất nhiều kẹo.

Mua xong liền mau chóng đặt trên bàn học của Nguyễn Mạnh Mạnh, cho nàng hưởng thụ.

Nghe nói.....

Nam thần chẳng những ở quầy bán quà vặt mua kẹo, còn đi nhà ăn trường học, định toàn bộ học kỳ đến giờ ngọ sẽ mua đồ ngọt cho nàng.

Trí Học là trường học tự nhân, chỉ cần học sinh có tiền, cơm trưa có thể tùy ý ăn bãi.

Nam thần muốn toàn bộ học kỳ giờ ngọ đều mua đồ ngọt, nói cách khác, kế tiếp một học kỳ sau, hắn rất có thể sẽ mua thêm cơm trưa cho Nguyễn Mạnh Mạnh!

Chi cần tưởng tượng đến chuyện này, mặt khác nữ sinh ở Cao Trung Bộ liền ghen ghét Nguyễn Mạnh Mạnh, ghen ghét đến ngứa răng.

Niên hạ đệ đệ, cũng thực đáng yêu có được không!

Huống chi, nam thần còn tuần tú soái ca như vậy!

Mà trải qua một ngày bị Lê Quân Triệt "tàn phá", Mạnh Mạnh thật vất vả về đến nhà lại đối mặt với vấn đề khác.

Giờ này khắc này, ở trước mặt nàng là Lăng Bắc đang tuyên cáo ý định mới của Lê Quân Ngự.

"Thiếu gia tạm thời xuất ngoại một tuần, trước khi đi còn cố ý dặn dò tiểu thư phải hào hào học tập. Cho nên từ hôm nay trở đi, thời gian mỗi đêm học bổ túc của cô sẽ tăng thêm bốn giờ."

Lăng Bắc vừa dứt lời, Nguyễn Mạnh Mạnh liền nhìn thấy Tào lão sư đang đứng phía sau lưng hắn, buông xuống bà vai đang run lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Địch thân gặp đối tượng

Trong phòng, chi còn lại có hai người là Tào lão sư cùng Nguyễn Mạnh Mạnh.

Bởi vì thành tích toán học của nàng kém cỏi nhất, nên Lê Quân Ngự cố ý cho nàng học bổ túc hai tiếng mỗi ngày, hai giờ còn lại thay phiên các môn học khác.

"Tào lão sư.....hôm nay là toán học tác nghiệp. Chủ nhiệm của tôi hào phiến toái, đây là mấy đề thi do ông ấy ra, ngài nhìn xem, làm một nửa liền hảo."

Nguyễn Mạnh Mạnh từ cặp sách rút ra tập đề hôm nay, Cao Hán Thu trước khi rời đi đã phát cho mỗi người năm bộ bài thi.

Cao Hán Thu nói chính là mặc kệ nàng, nhưng bài thi lại phân chia cho nàng đầy đủ.

Thậm chí còn nghiêm khắc cảnh cáo, nàng nhất định phải làm đang hoàng, không thể qua loa cho xong.

Tào lão nhân đỡ gọng mắt kính, khó xử tiếp nhận bài thi.

Lão nhân yên lặng ở trong lòng thở dài..... Ai, kẻ có tiền đúng là muốn trời được trời.

Cố tình, công tác này, còn không phải hẳn tương không làm là có thể không làm.

Thấy Tào lão sư bắt đầu cầm bút làm, Nguyễn Mạnh Mạnh liền lấy ra di động, bắt đầu hành trình mỗi đêm lệ hành kiểm tiền.

Vừa mới online tài khoản "manh chủ nhất thống thiên hạ", "bảo bảo thiên hạ vô địch" đã phát lời mời tham gia đồng đội.

Nguyễn Mạnh Mạnh nhún đồng ý, hai người liền chung chí tuyền.

Bảo bảo thiên hạ vô địch: "Người như thế nào hiện tại mới onl, ta đợi người cả đêm, người ngày hôm qua hạ tuyền thời điểm một phần không kém, hôm nay thượng tuyền lại còn đến trễ."

Vừa mới vào đội, lời nói của kim chủ lão bản oán giận liền đã gửi qua.

Nguyễn Mạnh Mạnh liếc mắt nhìn thời gian, "Hiện tại mới 6 giờ rưỡi, vừa vặn tốt, ta không đến trễ."

"Nói bậy, hiện tại đã qua 6 giờ rưỡi, quá 45 giây, người có hay không về quan niệm thời gian?"

Kim chủ lão bản tựa hồ còn thực tức giận, nói xong câu này còn gửi cho nàng icon một phát nổ mạnh qua.

Nguyễn Mạnh Mạnh vô ngữ, "Hào hào hảo, ta đến muộn 45 giây, ta bồi cho người là được..... Ta đêm nay bù cho người 1 phút."

Mặt khác trong một gian phòng, Lê Quân Ti về mặt kiểu ngạo nhìn chăm chăm màn hình di động.

"Hừ, rõ ràng đến muộn, thái độ còn không tốt. Đến trễ 45 giây mà bồi ta 1 phút, thật là keo kiệt..... Chờ Lăng Bắc đem thân phận của người tìm ra, đến lúc đó, nhất định đem người bắt tới trước mặt ta, mỗi ngày đều phải chơi với ta!"

Tuần mỹ shota nhìn chăm chăm màn hình, tự nói lầm bầm

Hoàn toàn không biết, anh mình đã sớm tìm ra manh mối, sẽ gặp đối tượng hẳn "võng luyến".

*

Cùng lúc đó trên phi cơ tư nhân, Lê Quân Ngự đang dùng điện thoại vệ tinh nghe Lăng Bắc báo cáo công tác.

"Thiếu gia, chuyện ở công ty đều hết thấy bình thường. Đến nỗi hai vị thiếu gia cùng tiểu thư, biểu hiện bọn họ thực hảo, không có lời lòng việc học. Mạnh Mạnh tiểu thư còn nói, chờ cuối tuần có điểm thành thích kiểm tra, nhất định sẽ cho ngài kính hi. Nhìn ra được trong thời gian này tiểu thư thực nỗ lực!"

Lê Quân Ngự " ần " một tiếng, ngữ khí đậm mực.

Cảm thấy, đối với tin tức này cũng không có nhiều để ý.

Nhưng trong đầu, lại lo lắng hiện lên một khuôn mặt có má lúm đồng tiền tươi cười ngọt ngào.

Hắn hơi hơi nhàu mày, áp xuống đáy lòng đang nhớ đến Tiểu Nãi Miêu kia, lạnh giọng hỏi: "Đối tượng tiểu Ti võng luyến, điều tra thế nào rồi?"

"Nga, về chuyện này, số liệu trung tâm bên kia vừa lúc di chuyển công tác. Chúng ta mới mua cơ phòng phục vụ hoà khí, nguyên lai số liệu ở cơ phòng yêu cầu tạm thời phong ấn. Sau đó....."

"Cho tôi biết thời gian cụ thể." Lê Quân Ngự không có kiên nhẫn nghe quá trình, hắn chỉ cần kết quả.

Lăng Bắc lập tức hồi phục: "Một tuần. Số liệu trung tâm nói, một tuần sau là có thể hoàn thành số liệu, một lần nữa kiểm chứng."

Một tuần.....

Lê Quân Ngự ánh mắt thâm lãnh, hiện lên một mặt hung ác nham hiểm

Cũng hảo, một tuần sau, hẳn vừa lúc về nước.

Đến lúc đó, hẳn muốn đích thân gặp người kia, xúi giục em trai hắn võng luyến.

"Đứng rồi đại thiếu gia, tôi đã thay ngài chuẩn bị quà sinh nhật cho Càng Trạch thiếu gia, đã đưa đến Châu Âu."

Âm thanh của Lăng Bắc vang lên đánh gãy suy nghĩ của Lê Quân Ngự.

"Không biết là ngài tự mình đưa tới lâu đài cổ hay vẫn là tìm người khác thay ngài đưa đi?"

Đạo này toy lười quá các chế ạ ☐ làm sao cho toy hết lười đây huhu ☐ nhưng sẽ cố gắng ra truyện đều đều cho các chế nhaa ♥☐ bên toy cũng có ra một số truyện, trong lúc chờ chương mới có thể sang đọc nèee ♥☐♥☐♥☐ chúc các chế cuối tuần hẹn hò vui về ☐

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 72: Lại thêm một xui xẻo tới

Càng Trạch thiếu gia trong miệng Lãng Bắc là con trai của cậu Lệ Quân Ngự.

Lập tức liền mất 10 tuổi, bởi vì nguyên nhân nào đó bị bệnh tự kỷ, không yêu cùng người thân cận.

Họ "Càng" ở S quốc không phải là danh gia vọng tộc, anh em mấy người Lệ Quân Ngự vì che giấu tung tích nên bên ngoài thường lấy họ "Càng" là họ của mình.

Kỳ thật, họ này là họ của phu nhân Lệ gia, cũng chính là mẹ ruột Lệ Quân Ngự, Càng Tuyết Tâm.

Lệ phu nhân trước đây của Lệ gia họ Càng, tên Càng Tuyết Tâm.

"Càng" là họ gia tộc của bà, dùng theo tiếng Trung.

Nhưng trên thực tế thân phận của bà là đại tiểu thư quý tộc Châu Âu, tên tiếng anh đầy đủ là Phù Lôi Nhã.

Nàng là công tước ái nữ, có một em trai 13 tuổi tên Càng Đình.

Lệ Quân Ngự lần này đi Châu Âu công tác, trừ bỏ xử lý công sự ở ngoài, chính là đi lâu dài có gặp cậu Càng Đình, dự sinh nhật của em trai họ Càng Trạch 10 tuổi.

"Không cần, lễ vật cho tiểu Trạch tôi sẽ tự mình đem đến. Hải từ kia sợ người lạ, đề người khác đưa quà đến, nó sẽ thấy không được thích."

Càng Trạch bị tự kỷ, cùng cha mẹ quan hệ ác liệt, trừ bỏ cùng gia tộc Kim, cháu ngoại quan hệ hảo, cũng chỉ nguyên ý nói cùng hần mấy câu.

Lãng Bắc nghe vậy, liền không dám hỏi nhiều.

Tuy rằng hần rất muốn rất muốn hỏi lại một câu, đại thiếu gia lần này qua đây, có hay không cũng sẽ thuận tiện ở Châu Âu gặp mặt tất cả người thân một chút?

Rốt cuộc, hần biết, công tước Lôi Đình Đốn chính là vẫn luôn thực lo lắng cho tình huống của cháu ngoại.

Lệ Quân Ngự không biết tâm tư thù hằn, cau mày nói: "Đêm đó ở khách sạn, manh mối tra thế nào?"

Không nghĩ tới thiếu gia sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này, Lãng Bắc lập tức thu hồi suy nghĩ, nghiêm túc báo cáo:

hội báo: "Đã thấy được mặt, tuy rằng cô ta thành công tránh thoát camera theo dõi nhưng camera ở cửa khách sạn là không có biện pháp tránh đi. Chúng tôi đã kêu người đi điều tra chiếc xe buổi sáng hôm qua rời đi kia."

"Chỉ là..... Lượng công việc có chút nhiều, ít nhất cũng nửa tháng."

Đối mặt với con mồi, Lệ Quân Ngự từ trước đến nay đều có kiên nhẫn, dù tư cách là một thợ săn.

Nếu con mồi đã ở trong tầm tay, thì chậm rãi ăn từng chút một, hần không vội.

*

Vừa kết thúc xong một "cuộc chiến game thủ", Nguyễn Mạnh Mạnh nhịn không được hắt xì.

"Hắt xì....." Thời tiết tháng chín trời không lạnh, nàng như thế nào lại hắt xì được chứ.

Không phải có ai đang mắng nàng đi?

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn xem thời gian, vừa đúng 8h31 phút, nên kết thúc đại luyện.

Nàng gửi cho "bảo bảo thiên hạ vô địch" một icon chào tạm biệt, tiếp theo liền nhanh chóng offline.

Chỉ thấy trên nền chat một icon vậy tay, làm tiểu shota bên kia màn hình kêu trời kêu đất không ai thấu.

Trong thư phòng, Tào lão sư sớm đã làm xong bài thi của Nguyễn Mạnh Mạnh, đang từ từ nhàn nhã uống trà.

Hai giờ, thật sự quá nhàm chán, loại đề này không cần nói nhiều là có thể làm khó được học sinh, nhưng với ông, chỉ cần bốn mươi phút là có thể hoàn thành toàn bộ.

"Tào lão sư, xin chào." Nguyễn Mạnh Mạnh vừa lấy bài thi ở trước mặt Tào lão sư, Lãng Bắc cũng vừa lúc đó gõ cửa tiến vào.

Đi theo phía sau Lãng Bắc là một lão nhân tóc đã bạc nửa đầu, nhìn thấy Tào Vi Bình đang ngồi uống trà, lão nhân kia còn lộ ra vẻ tươi cười.

"Lý lão nhân cư nhiên cũng tới." Tào Vi Bình ở trong lòng âm thầm lắc đầu.

Đáng thương a đáng thương, lại một người không biết thuyền này là thuyền tặc mà tự thân dẫn vào.

"Tào lão sư, vất vả cho ông." Lãng Bắc không biết nội tình, mang theo lão nhân phía sau đi vào trong.

"Không vất vả, đại tiểu thư thiên tư thông minh, học tập cũng thực khắc khổ, ta thoáng giảng qua một chút là có thể hiểu rõ bài học. Dạy tiểu thư, thật sự không tính là vất vả."

Quá nhẹ nhàng, không đến một giờ làm xong bài thi, thời gian còn lại ông liền ôm chén trà ngủ gà ngủ gật.

Có thể không thoải mái sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 73: Những người đang ngồi đều là rác rưởi

"Có thể làm người quen cũ như lão Tào đây mở miệng tán thưởng, đại tiểu thư nhất định là hải từ có thiên phú phi thường. Có thể dạy học sinh như vậy..... Ta cầu mà không được."

Lão nhân tóc bạc từ sau lưng Lãng Bắc đi ra, dùng một loại ánh mắt thương thức, nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh từ trên xuống dưới đánh giá một lần.

Lãng Bắc đứng lúc giới thiệu: "Vi này chính là Lý lão sư, Lý Quang Vinh. Ngài ấy ở thành phố này nổi danh với tài dạy học đẳng cấp, trước đây ở Tri Học đảm nhiệm chức tổ trưởng tổ vật lý. Về hưu đã nhiều năm nhưng đại thiếu gia vì tiểu thư, một lần nữa mới ngài đến đây."

Lão sư vật lý, Lý Quang Vinh khi nghe Lăng Bắc giới thiệu xong lại tiến lên một bước.

Nguyễn Mạnh Mạnh "ngoan ngoan lễ phép" gọi một tiếng: "Lão sư hảo."

Lý lão gật đầu, rất là vừa lòng.

Lại không biết, Tào lão nhân ở bên cạnh thấy một màn như vậy trong lòng liền yên lặng vì ông chăm cây nển.

Một lát sau, Lăng Bắc cùng Tào lão sư rời khỏi phòng.

Lý Quang Vinh ngồi xuống, lấy ra giáo trình bản thân đã tỉ mỉ chuẩn bị.

Một bàn tay nhỏ, ấn trên vật trang trí ở bàn đồng chế: "Lý lão sư, ngài gặp qua lâu niên đại nắm tay chưa?".

.....

Đêm đó, Nguyễn Mạnh Mạnh lại thành công, có thể thay nạng bãi binh vật lý tác nghiệp lão bằng hữu.

*

Ngày hôm sau, ở khoá tự học, Nguyễn Mạnh Mạnh đang ở hết sức chuyên chú chơi game.

Mỹ thiếu niên bên cạnh thừa dịp không ai chú ý, từ trên bàn sờ soạn viên kẹo mềm ném vào trong miệng, xong xuôi liền ghé vào trên bàn nằm.

Tất cả đồng học còn lại thì hết sức chuyên chú làm bài tập.

Toàn bộ phòng học, đều đắm chìm vào một loại an tĩnh, không khí êm dịu.

Đúng lúc này, một tiếng gầm vang lên, đánh vỡ sự an tĩnh này.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô lần ra đây cho ta!". Cao Hán Thu áp lực cực đại, giọng điệu tức giận vang vọng toàn bộ hành lang.

Từ trước đến nay không giận mà uy, Cao lão sư phong độ nho nhã lại một lần nữa bị Nguyễn Mạnh Mạnh chọc giận!

Nguyễn Mạnh Mạnh thờ dãi, aizzz, Cao Hán Thu này như thế nào liền có thể mất uy nghiêm như vậy? Liền không thể làm mỹ nam tử an tĩnh sao?

Nàng đem trò chơi ngưng lại, yên lặng ở trong lòng cấp vài vị đồng đội nói lời xin lỗi, đem điện thoại túi xách bỏ vào rồi đứng lên.

Nhìn thân ảnh của Nguyễn Mạnh Mạnh đã rời đi, những người khác tức khắc kịch liệt thảo luận.

"Kiều Kiều, chị có lại chọc chuyện gì? Ta chưa từng thấy qua Cao lão có tính tình như vậy đại, cô nói xem, Nguyễn Mạnh Mạnh có thể hay không bị khai trừ a?".

"Nếu là khai trừ thì tốt rồi.....Cô ta ở lớp chúng ta thật là chán ghét..... Ảnh hưởng không khí học tập.....".

Nguyễn Kiều Kiều nghe được những người khác nói xong, trên mặt liền hiện ra sự áy náy, hối lỗi.

"Tôi, tôi cũng không biết. Các bạn đừng nói như vậy, chị của ta kỳ thật cũng không phải có ý, nàng trước kia cũng nỗ lực học tập, nhưng..... Hiệu quả luôn là không lý tưởng....."

Nguyễn Kiều Kiều mở miệng, vừa nghe là biết thay Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Nhưng tâm tư lại cất giấu hàm ý khác, kỳ thật chính là đang nói, Nguyễn Mạnh Mạnh đã từng nỗ lực học tập nhưng bởi vì đầu óc quá tạp chất, cho nên thành tích mới không thể đi lên.

Nói cách khác, chính là nói Nguyễn Mạnh Mạnh trời sinh vụng về, chỉ số thông minh không đủ.

Diệp Phong nghe được Nguyễn Kiều Kiều nói xong, không có hảo ý trào phúng: "Xuy, còn không phải là đầu óc không tốt, chỉ số thông minh thấp sao.....tôi nói, Nguyễn Mạnh Mạnh này chỉ số thông minh không bằng chúng ta, liền không nên tồn tại ở ban 1."

Diệp Phong hiện tại là hy vọng duy nhất làm cho Nguyễn Mạnh Mạnh thôi học. Bằng không, chờ cuối tuần Hội Học Sinh chính thức triển khai công tác, bị người khác phát hiện hẳn cần nói lời xin lỗi với Nguyễn Mạnh Mạnh thì thật mất mặt.

Kia sẽ làm mặt mũi hần như quét rác!

Hắn cố ý đề cao giọng: "Lão Cao hẳn là nhân lúc còn sớm đem Nguyễn Mạnh Mạnh khai trừ, lớp chúng ta căn bản là không nên tồn dụng loại người có chỉ số thông minh không đủ rác rưởi này!".

"Chỉ số thông minh không đủ làm rác rưởi..... Người đang nói ai?" Đúng lúc này, một đạo âm thanh đậm mạc đột nhiên từ phía sau Diệp Phong truyền đến.

Trong giọng nói người nọ, mang theo khiêu khích rõ ràng.

Diệp Phong quay đầu lại, nhướng mày nói: "Ai chỉ số thông minh thấp, người đó chính là rác rưởi!".

Vừa dứt lời, Diệp Phong đã bị chính câu nói của mình vả vào mặt.

Hắn há miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn ánh mắt thanh lãnh phía trước, mái tóc ngắn hỗn độn, hiển nhiên là mỹ thiếu niên vừa tỉnh ngủ.

Khuôn mặt kia không chút biểu tình, viết nhặt nhặt chữ không vui.

Diệp Phong nhìn đến càng quân triệt cong cong khóe môi, phảng phất ở trào phúng hần ngu xuẩn.

Toàn cao tam ban 1, thậm chí là toàn bộ Trí Học Cao Trung Bộ, còn không có người nào dám nói mình so với Càng Quân Triệt có chỉ số thông minh cao hơn.

Nói cách khác, lời Diệp Phong vừa nói, là nói Càng Quân Triệt trước mặt và các đồng học đều là rác rưởi.

Mặt khác, tất cả đồng học đều ngây dại!

Ai cũng không nghĩ tới, một người không quan tâm chuyện của người khác, luôn an nhàn như Càng Quân Triệt sẽ giúp Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

Chẳng lẽ nói, nam thần thật sự coi trọng Nguyễn Mạnh Mạnh?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đào hổ Cao Hán Thu (1)

"Bang ——"

Trong văn phòng, Cao Hán Thu phẫn nộ đem một chồng bài thi ném đến trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô giải thích cho tôi, chuyện bài thi là như thế nào? Tôi ra đề tác nghiệp, cô chính là dùng loại thái độ có lệ này làm!".

Cao Hán Thu biểu tình phẫn nộ tột đỉnh, mặt đều bị khí tức làm đỏ lên.

Hoàn toàn không giống bình thường luôn luôn nghiêm cần, không làm mất phong độ tỏ tường toán học.

"Bài thi có vấn đề?". Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy kỳ quái, nhặt lên một bài trong đó.

Cao Hán Thu nói năng làm có lệ, không phải a.

Bài thi này đều là Tào Lão nhân làm, tuy rằng năng yêu cầu chỉ làm một nửa nhưng bài thi hẳn không có lệ như ông ta nói.

Mở bài thi trong tay ra, Nguyễn Mạnh Mạnh quét mắt nhìn.

Xem nào, chỗ trống được hơi được lấp đầy, đại đề cũng có làm chút, chỗ trống còn rất ít, rất bình thường, không thành vấn đề.

Nàng ngược mắt, nhìn về phía Cao Hán Thu có lura gần không thể át kia, lộ ra một tia nghi hoặc: "Cao lão sư, trình độ tôi cũng chỉ có thể tới ngang đây. Tuy rằng chỉ có thể làm một nửa bài thi, so ra kém hơn bạn học cùng lớp nhưng tôi cũng là nghiêm túc hoàn thành. Không thể nói là có lệ đi?".

"Haha, đến bây giờ cô còn cãi bướng!" Cao Hán Thu cười lạnh, từ trong tay Nguyễn Mạnh Mạnh lấy bài thi ra.

Chỉ vào một đại đề trên bài thi, phần nộ quát: "Cô trình độ không đủ, làm không được những đề mục khác có phải hay không? Hảo, vậy cô cùng ta giải thích một chút, bao nhiêu đề còn lại là cô như thể nào làm được?".

Cao Hán Thu nhìn qua phi thường kích động, từ thái dương hần gần lên gần xanh, có thể thấy được hần đang có nén phần nộ.

Chính là, Nguyễn Mạnh Mạnh thật sự cảm thấy kỳ quái, năng làm không có làm qua đề nào, bất quá là một lần tác nghiệp mà thôi.

Cao Hán Thu kích động đến như vậy sao?

Nàng biết, bình thường dưới tình huống hiện tại này, ít nhất nàng hẳn là tiếp nhận bài thi, đem mấy đề kia nói rõ ràng, trả lời vấn đề Cao Hán Thu.

Chính là, nàng không có biện pháp làm như vậy.

Nàng nói ra, căn bản không ai sẽ tin tưởng nàng.

Ở trên đời này, cũng chỉ có chị gái cùng Mộ Cảnh Hành tin tưởng nàng.

Cho nên, nàng không có biện pháp tiếp nhận bài thi, không có biện pháp trả lời vấn đề của Cao Hán Thu.

Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể đứng không nhúc nhích, chờ Cao Hán Thu tiếp tục tức giận.

Quả nhiên, nhìn thái độ của nàng như vậy, Cao Hán Thu đã tức giận đến quá giới hạn.

Ông cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh là cố ý cùng mình đối nghịch.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô thành thật trả lời đi, đề này có phải hay không sao càng quân triệt? Ngày thường làm đề tác nghiệp cũng muốn nhìn bài Càng Quân Triệt, riêng chuyện này đã làm ảnh hưởng hoàn toàn việc học của bạn bè. Người như cô, ta nhất định sẽ không tiếp tục cho lưu lại ở cao tam ban 1!".

Cao Hán Thu như điên rồi, áp lực trong giọng nói cực đại phần nộ.

Ông trợ mắt nhìn học sinh mình yêu thương nhất bị Nguyễn Mạnh Mạnh ra oai.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Nguyễn Mạnh Mạnh hại chết Nguyễn Thor Thor, hiện tại lại gây tai họa cho Càng Quân Triệt, ông liền hận không thể ngay lập tức đem Nguyễn Mạnh Mạnh đuổi ra cao tam ban 1.

"Cao lão sư, ông đến tốt cùng đang nói cái gì?". Nguyễn Mạnh Mạnh sắc mặt lạnh lùng, có chút không cao hứng.

Không thể hiểu được chỉ vì một đạo đề mà gọi nàng tới, trắng trợn mắng nàng liền không nói, hiện tại còn quy chụp nàng không ra gì, làm ảnh hưởng đến mọi người.

Liền không nói bài thi này là Tào Lão nhân làm

Chỉ sợ không có Tào Lão nhân, chính nàng tùy tiện viết vào, không làm đại đề là được, cũng không cần phải đi chép bài người khác.

Một phần tác nghiệp mà thôi, nàng khảo thí đều không sao, như thể nào sẽ đi chép bài.

"A, cô còn muốn giáo biện. Nội dung của đề này đều vượt qua chương trình khoa học của chúng ta, cô làm sao biết đáp án này phải dùng định lý chứng minh ba điểm cộng tuyến. Cả lớp trừ bỏ cô, chỉ có Càng Quân Triệt dùng định lý này để chứng minh."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đào hổ Cao Hán Thu (2)

Nói cách khác, Cao Hán Thu ti mi chuẩn bị đề khó ở mức độ cao, cả lớp chỉ có Nguyễn Mạnh Mạnh với Càng Quân Triệt làm được.

Bởi vậy, Cao Hán Thu hoàn toàn có lý do tin tưởng Nguyễn Mạnh Mạnh sao chép đáp án của Càng Quân Triệt.

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe vậy, nhẹ nhàng nhiu mày.

Loại đề này, ở trong mắt Tào Lão nhân đại khái không tính là đề khó.

Nàng nói ông ta tùy tiện làm, lão nhân kia chỉ sợ là làm thiếu, kết quả liền dùng định lý giải đề Cao Hán Thu chuẩn bị ti mi.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, ta có thể thu nhận học sinh vô năng, nhưng tuyệt không cho phép học sinh gian lận, càng không thể tiếp nhận loại học sinh có thói quen xấu hay sao chép bài của người khác!".

Ban 1 lớp ông, tuyệt đối không thể xuất hiện người như vậy.

Sự tồn tại của Nguyễn Mạnh Mạnh đã kéo thấp tổ chất cùng thành tích ban 1 bọn họ.

Ông hiện tại càng ngày càng khó chịu đựng được Nguyễn Mạnh Mạnh, cảm thấy năng cứ tiếp tục ngốc ở trong lớp sẽ dạy hư tiền đồ học sinh ban 1.

"Cao lão sư, tôi nghĩ ông hiểu lầm....." Nguyễn Mạnh Mạnh thờ dài, ngữ khí lạnh nhạt mang theo bất đắc dĩ.

"Tôi không chép bài tác nghiệp của ai, cũng không cần phải chép của ai. Nếu tôi thật sự muốn làm đề này, tất nhiên sẽ có người dạy tôi cách làm."

"Ai dạy cô làm?". Cao Hán Thu nheo lại hai mắt.

"Lão sư của gia đình tôi a....." Nguyễn Mạnh Mạnh đáp, "Tựa như này đề, chính là lão sư dạy tôi làm."

"Lão sư của gia đình?". Sắc mặt gần đừ của Cao Hán Thu dần dần chuyển sang đỏ bừng.

Giây tiếp theo, hóa thành tiếng quát chói tai: "Chớ má, cái gì là lão sư gia đình? Kiến thức cơ sở có còn chưa nắm vững, vì sao lại dạy cô dùng loại phương pháp này giải đề! Đi, cô gọi điện thoại cho người nhà cô, ta muốn đích thân nói chuyện với bọn họ!"

Cao Hán Thu tuy rằng chỉ muốn giáo huấn Nguyễn Mạnh Mạnh, nhưng nghe nàng nói như vậy lại càng thêm phần nộ rồi.

Học sinh của ông có rất nhiều gia đình

điều kiện ưu việt.

Ông ghét nhất chính là đi học không nghe giảng, sau đó gia trưởng tự cho là đúng đem tiền rao lên giá thật cao để mời người gọi là danh sư đến dạy bổ túc.

Cao Hán Thu cho rằng, đi học nghe giảng mới là quan trọng nhất.

Cá nhân ông, phi thường phản cảm chuyện học bỏ tức ngoại khoá.

Vừa nghe nói Nguyễn Mạnh Mạnh nói vậy, cư nhiên sẽ tự hiểu năng gọi giáo viên ngoài về.

Cao Hán Thu lập tức quên chính sự, ngược lại cùng gia đình giáo viên của Nguyễn Mạnh Mạnh nổi lên phản nộ.

"Cao lão sư, người nhà của tôi đang đi nước ngoài công tác, bên kia là buổi tối nên không tiện lắm. Nếu không, ông trực tiếp cùng lão sư kia nói chuyện đi?".

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn Cao Hán Thu chớp chớp mắt, hoàn toàn nhìn không ra, năng là đang đảo hố cho Cao Hán Thu nháy.

"Háo, cô gọi điện đi, ta cùng hẳn nói chuyện." Cao Hán Thu cũng không mắng Nguyễn Mạnh Mạnh, ngồi một chỗ, híp mắt nhìn năng.

Đợi lát nữa, ông nhất định phải làm tên gia hoà lừa tiền kia chủ động xin từ chức.

Nguyễn Mạnh Mạnh gạt đầu, lấy ra di động gọi cho Tào lão nhân.

Một lát sau, đầu bên kia điện thoại vang lên âm thanh quen thuộc của lão nhân: "Ủy..... Đại tiểu thư, cô tìm tôi có việc?"

Không biết vì cái gì, Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy lúc Tào lão nhân nhận được điện thoại năng, trong giọng nói còn mang theo sự run rẩy nhẹ nhẹ.

Năng âm thầm kiểm điểm, chẳng lẽ gần đây đem Tào lão nhân khi dễ quá thàm?

"Khu khu....." Nguyễn Mạnh Mạnh hắng giọng, "Lão sư, là chuyện này..... chủ nhiệm dạy toán của lớp tôi là Cao Hán Thu, đối với việc hôm qua ngài chỉ dạy tôi làm nan đề có chút ý kiến. Ân, Cao lão sư bên này muốn cùng ngài nói chuyện."

Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn là cho Tào lão nhân nặt mũi, không có làm trò trước mặt Cao Hán Thu nói những đề đó đều là do Tào lão nhân làm.

"Gì? Thăng nhải ranh kia muốn nói cái gì?". Tào lão nhân tức khắc nghiêm túc lên.

Trong lòng lại nghĩ là, sẽ không bị học sinh của mình phát hiện những đề đó đều là do ông làm đi?

Nói như vậy, thật là làm ông mất mặt a!

"Tôi cũng không rõ lắm, nếu không, ông trực tiếp nói chuyện đi." Nói xong, Nguyễn Mạnh Mạnh liền đem điện thoại đưa qua.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Về sau phải đối tốt với tiểu sư muội

"Là, là....." Một lát sau, về mặt Cao Hán Thu đang cầm điện thoại đã hoàn toàn chấn động.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói già nua trung khí nhưng đầy quen thuộc, còn không ngừng ở đầu dây truyền tới.

"Người cái thằng nhải ranh này, chính mình ra đề mục siêu cương còn trách người khác dùng phương pháp siêu cương giải! Như thế nào, lão sư ta về hưu đến dạy cho gia đình người khác, có phải hay không phạm pháp? A, người còn muốn giáo huấn ta có phải không?".

"Không không không, con làm sao dám giáo huấn ngài." Cao Hán Thu đã sớm từ trên chỗ ngồi đứng lên, giờ phút này lại thành thành thật thật nghe Tào lão nhân dạy bảo.

"Ta nói cho người biết, tiểu sư muội* Mạnh Mạnh (*có nghĩa là CHT và Mạnh Mạnh cùng học 1 thầy giáo nên ông này mới xưng hô như này, chứ nếu thay từ tiểu sư muội thành em gái thì mình thấy không đúng lắm í) là học trò của ta, người không nên gây phiền toái với nó. Còn có, về sau giáo bài tác nghiệp có cái gì không hiểu ta sẽ dạy, không được khi dễ!".

Tào lão nhân nói như vậy, trên thực tế là vì chính mình suy nghĩ.

Hắn không muốn buổi tối mỗi ngày đều ngồi làm mấy bài thi toán học cao trung nhặt nhều.

"Tiểu, tiểu sư muội....." Nghe được Tào lão nhân nói như vậy, Cao Hán Thu thật là muốn chết tâm.

Lớp học không ai chứa đựng được Nguyễn Mạnh Mạnh, cứ tưởng sẽ đuổi được năng, ai ngờ cư nhiên trở thành tiểu sư muội của hắn.

Trời xanh a, vì sao người lại tàn nhẫn như thế?!

Cao Hán Thu khóc không ra nước mắt, nhưng Tào Vi Bình là lão sư hắn kính trọng nhất, thậm chí có thể nói không có Tào Vi Bình thì không có Cao Hán Thu ngày hôm nay.

"Lão sư ngài nói đi đâu vậy, con như thế nào sẽ khi dễ Tiểu sư muội....."

Tuy rằng trong lòng đối với chuyện Nguyễn Mạnh Mạnh hại chết Nguyễn Thọ Thọ như cũ khó có thể tiêu tan nhưng Cao Hán Thu lại không dám nhắm vào Nguyễn Mạnh Mạnh.

*

Sau một lát, lệnh người giặt mình một màn, phát sinh ở sở hữu cao tam (1) ban đồng học trước mặt.

Chỉ thấy vừa rồi chủ nhiệm Cao Hán Thu còn hận không thể ăn Nguyễn Mạnh Mạnh cư nhiên tự mình đem thiếu nữ trở về.

Chẳng những tự mình đưa về, lúc Nguyễn Mạnh Mạnh trở lại chỗ ngồi, Cao Hán Thu còn cố ý ở trước mặt cả lớp giải thích một lần.

"Khu, chuyện vừa rồi chỉ là một chút hiểu lầm, là ta trách lầm Nguyễn đồng học, hiện tại đã giải quyết xong. Nguyễn đồng học từ ngày chuyển đến lớp chúng ta vẫn luôn có biểu hiện tốt đẹp, an phận thủ thường. Ta lúc trước có thành kiến với năng thật là thái độ là không đúng. Các bạn học, các người về sau cũng nên tiếp xúc chung với Nguyễn đồng học, xem năng như một phần tử của ban 1 cao tam."

Cao Hán Thu sau khi nói xong, còn vỗ vỗ bả vai Nguyễn Mạnh Mạnh mới rời khỏi phòng học.

Để lại một đám đồng học ngờ ngác sững sờ tại chỗ.

Không phải đâu..... Vừa rồi, thật là Cao lão sư xưa nay nghiêm túc bán khấc sao?

Cao lão sư vừa rồi tức giận thành như vậy còn tưởng rằng Nguyễn Mạnh Mạnh lần này xác định vững chắc xong đời, phải bị chuyển lớp hoặc thôi học.

Không nghĩ tới, thái độ Cao Hán Thu cư nhiên thay đổi còn nhanh hơn lật sách!

Diệp Phong gấp đến độ bốc hỏa, những người khác cảm thấy kinh ngạc, mà Nguyễn Kiều Kiều quay đầu lại, thật sâu nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh liếc mắt một cái.

Đáng giận.....

Nguyễn Mạnh Mạnh đến tốt cùng có cái vận cứt chó gì, vì cái gì người như Cao Hán Thu cũng có thể thu phục?

Nguyễn Kiều Kiều càng ngày càng cảm thấy, Nguyễn Mạnh Mạnh không đơn giản như mình nghĩ. Nhớ tới ngày đó ở cổng trường nhìn thấy nam nhân kia, Nguyễn Kiều Kiều cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh nhất định đang che giấu cái gì đó.

*

Thời gian nghỉ trưa, nhà ăn trường học, lầu hai ghế dài.

Nguyễn Mạnh Mạnh đang cùng Lê Quân Triệt ngồi đối diện nhau.

Từ ngày nọ với Lê Quân Triệt cùng lớp, nàng liền biến thành tấm lá chắn của hắn.

Dù sao ở trước mặt Mạnh Mạnh không cần nguy trang, Lê Quân Triệt mua rất nhiều kẹo và đồ ngọt không chút nương tay.

Tựa như hiện tại, rõ ràng trên bàn đều là pudding caramel hắn mua với mỹ danh kỳ vĩ là vì Mạnh Mạnh thích ăn.

Nhưng trên thực tế, đều bị Lê Quân Triệt một mình nuốt hết vào.

"Lê Quân Triệt, cậu không phải là người không có ý tứ như vậy chứ? Chẳng lẽ cậu không cảm nhận được ánh mắt chung quanh chúng ta.....Tôi cảm thấy bọn họ muốn nhào đến thật nhanh ăn thịt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Lê Quân Ngự, có rắc mau thả

Đối diện với khuôn mặt tuấn tú có giá trị dung nhan cao như thế này, Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy chính mình muốn ăn không ít.

Nhưng tiền đề là, chung quanh không có nhiều người như hồ rình mồi như vậy.

"Người bọn họ muốn ăn chính là cô, cùng tôi có quan hệ gì?".

Lê Quân Triệt tay phải chống cằm, tay trái dùng thìa xúc pudding đưa vào trong miệng.

Bọn họ ngồi ở bên cạnh cửa sổ, từ phía bên phải nhìn qua, căn bản nhìn không thấy Lê Quân Triệt vừa mới ăn xong một ngụm đồ ngọt.

Đề tiện!

Nàng là bị hắn liên lụy, hắn cư nhiên làm ra bộ dáng như chuyện không liên quan đến mình!

"Kia hảo a, vậy cậu về sau một mình đi ăn điểm tâm ngọt. Tôi đi rồi, đừng lại tìm tôi cùng nhau ăn cơm!"

Mỹ thiếu niên một chút cũng không đáng yêu, nàng luôn luôn như lá chắn bảo vệ, hảo tâm giúp hắn che lấp việc hắn nghiện đồ ngọt, thế mà cư nhiên một câu cảm ơn đều không nói ra.

"Àn, cô đi đi." Lê Quân Triệt lạnh nhạt nâng mắt, "Tôi sẽ nói cho anh cả, cô đi học rất nghiêm túc, mỗi ngày đều ở lớp

chăm chỉ khắc khổ đánh du, diễn."

"Cậu....."

Tiểu tử thú, cư nhiên lấy cái này uy hiếp nàng!

Chính là, Nguyễn Mạnh Mạnh không thể không thừa nhận uy hiếp này thực hiệu quả.

Nàng nhưng không muốn bị Lê Quân Ngự tịch thu đi động.

Một lần nữa ngồi lại chỗ cũ, nàng tức giận nhìn biểu tình an nhàn vui vẻ thoải mái của mỹ thiếu niên.

Đáng giận!

Nguyễn Mạnh Mạnh tức giận, nhưng lại không có biện pháp đáp trả Lê Quân Triệt.

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên bàn đột nhiên vang lên.

Một chuỗi số xa lạ ở trên màn hình sáng lên.

Mạnh Mạnh chính mình sinh hồn đổi, tiếp cuộc gọi liền tức giận nói: "Ài, có chuyện mau nói, có rắc mau thả!"

Điện thoại kia đầu trầm mặc quý đi, hai giây sau, một đạo âm thanh lãnh đạm trầm ổn mới dần dần vang lên.

"Là tôi, Lê Quân Ngự."

"Anh anh anh, anh cả.....?" Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy giọng nói của mình có điểm phiêu.

Lê Quân Triệt ngồi ở đối diện nàng khi thấy dãy số kia hiện lên, nháy mắt đã biết thân phận của người gọi tới.

Hắn một tay chống cằm, dù bận vẫn ung dung thưởng thức thiếu nữ kẹo bông gòn đang có phản ứng khiếp sợ.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh có biểu hiện ngốc lăng như vậy so với lúc bình thường có chút bất đồng.

Dường như, chỉ có ở trước mặt anh hắn mới có thể lộ ra phản ứng đáng yêu như thế.

Còn không biết chính mình bị người ta quan sát, Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức sửa miệng. "Ha ha..... anh à, tôi vừa rồi không phải có ý tứ kia. Tôi..... tôi cứ tưởng có tên nào quấy rầy. Cái kia, bên kia hiện tại đã là nửa đêm đi. Haha..... Thật vất vả a, lúc này còn muốn gọi điện đến quan tâm tôi"

Trời biết, nàng hiện tại có bao nhiêu chán ghét Lê Quân Ngự.

Tên gia hỏa này tìm cho nàng một đồng僚 sơ học bỏ tức, chiếm dụng thời gian của nàng, làm nàng liền phi thường phi thường chán ghét hắn.

Biết hắn xuất ngoại công tác, nàng thiếu chút nữa mua pháo mớ tiệc ăn mừng.

Đáng tiếc, lúc nàng chân chính đối mặt với Lê Quân Ngự, lại không có dũng cảm biểu hiện bất mãn ra ngoài.

"Tặng cả." Lê Quân Ngự nhàn nhạt đáp

một câu, "Về sau, thêm một tiết thực nữ lễ nghi vào chương trình học."

Nam nhân ngữ khí thanh lãnh đạm mạc, không phải đang thương lượng, mà là trần thuật.

Bị ma trảo bao vây, Nguyễn Mạnh Mạnh tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng lại không dám nói gì, chỉ có thể ngoan ngoãn "ăn" một câu.

"Mặt khác, quốc nội truyền tin tức lão thái thái ở Ngự Đường dùng binh hoa đánh có đã phát ra. Tội danh là cố ý thương tổn, cùng tội cố ý phá hư tài sản người khác. Nhắc nhở cô một câu, nếu bọn họ tìm cô giảng hòa, không cần để ý tới."

Liền tỉnh Tần lão thái thái có thể lấy ra hai ngàn vạn bồi thường, cùng bởi vì tội danh cố ý định thương tổn Nguyễn Mạnh Mạnh, bị đóng lại một thời gian.

Mặc kệ nói như thế nào, dám ở địa bàn hấn động thù người của hắn, ít nhất cũng phải ăn chút đau khổ.

"Cái gì, bà ta đã bị bắt đi sao?"

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được tin tức tốt, mặt hạnh hiện lên ánh sáng.

"Cô yên tâm, tôi lại không ngốc..... Bọn họ tìm tôi cầu tình cũng không được, tôi khẳng định sẽ không đáp ứng giảng hòa."

Tần mẫu có thể lấy binh hoa đánh nàng, đó chính là muốn giết chết nàng.

Nàng lại không phải thánh mẫu, như thế nào sẽ tha thứ cho loại lão độc phụ!

"Ân, ở trường học nghe lời, khảo thí thật tốt, chờ tới cuối tuần trở về kiểm tra tiến độ của cô."

Nói xong, đều không đợi Nguyễn Mạnh Mạnh đáp lại, liền ngắt điện thoại.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm di động ngăn người, do dự sau một lúc lâu, vẫn là đem Lệ Quân Ngự ra thăm mắng vài câu.

Mới vừa buông di động, một âm thanh tiếng nói mềm mại nhút nhát bỗng nhiên truyền tới.

"Chị.....chị không ngại chứ? Em đến đây muốn nói chút chuyện, không phải để nghe lên chị."

Không biết khi nào, Nguyễn Kiều Kiều đã xuất hiện ở bên cạnh bàn bọn họ.

Đang dùng một khuôn mặt điềm đạm đáng yêu muốn nói lại thôi, ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Xem Nguyễn Kiều Kiều diễn trò

Chị?

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe được tiếng gọi điềm đạm đáng yêu của Nguyễn Kiều Kiều thiếu chút nữa đem com trưa vừa mới ăn vào nhổ ra.

Nàng ngẩng đầu, thực không khách khí liếc nhìn Nguyễn Kiều Kiều.

"Có gì thì ở đây nói, đơn độc nói gặp mặt cô, tôi sợ mình sẽ nôn ra mất." Nguyễn Mạnh Mạnh ngữ khí nói chuyện không lưu tình chút nào, ngay cả âm lượng cũng không nhỏ.

Đồng học chung quanh chỉ cần thoáng để ý liền có thể nghe được đoạn đối thoại của hai chị em họ.

Có đồng học nhăn lại mặt, cảm thấy thái độ Nguyễn Mạnh Mạnh thật quá phẫn, quá khi dễ người.

"Chị....." Nguyễn Kiều Kiều nhút nhát nhìn nàng mới cất, tựa hồ là bị thái độ của Nguyễn Mạnh Mạnh làm tổn thương, hốc mắt phỉếm hồng.

Cô hít hít mũi, ủy khuất nói: "Chị vì cái gì luôn là dùng loại thái độ này cùng em nói chuyện? Không chừng là với em, chị cũng có thể nói chuyện với bà mẹ, bà nội với thái độ như thế này..... Nếu không phải bởi vì thái độ của chị, bà ngoại cũng sẽ không bị phát bệnh."

"Tôi làm bà ngoại phát bệnh?" Nguyễn Mạnh Mạnh nhủ này, nhưng thật ra vẫn chưa phản ứng lại kịp.

"Nguyễn Kiều Kiều, có phải hay không đầu óc cô bị thổi rửa như đậu hủ? Tôi khi nào thì chọc giận bà ngoại phát bệnh?"

Nàng gần một năm nay cũng chưa gặp lại bà ngoại.

Năm đó Trần Tinh Chi nhảy xuống biển tự sát, Trần gia với Nguyễn gia liền cắt đứt liên hệ.

Tinh ra nàng cùng Nguyễn Thor Thor cũng rất ít có thể nhìn thấy ông ngoại bà ngoại.

"Như thế nào không có..... Mấy ngày hôm trước ở Ngự Đường, chị nói những lời đại nghịch bất đạo chọc tức điên bà ngoại. Bà ngoại nghĩ là chị muốn giáo huấn chị một chút, chị ngược lại còn bắt lấy nhược điểm, nhân cơ hội báo nguy."

Nguyễn Kiều Kiều nhấp môi, tựa hồ ở trong đáy lòng cố nén bất mãn với Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Hiện tại rốt cuộc như ý nguyện của chị, bà ngoại bị chị làm hại, bị cảnh sát bắt vào sở. Chị à, bà ngoại là người lớn tuổi, sao chị có thể nhẫn tâm nhìn bà chịu khổ?"

Nói đến đây, đáy mắt nữ sinh thanh thuần ngoan ngoãn phủ lên một tầng hơi nước mờ mờ.

Lệ quang trong hốc mắt như tùy thời đều có thể rơi xuống.

Từ góc độ người ngoài nhìn vào, chỉ cảm thấy Nguyễn Kiều Kiều điềm đạm đáng yêu, chịu nhiều ủy khuất.

Trái lại Nguyễn Mạnh Mạnh, tuy rằng khuôn mặt kiêu mỹ động lòng người nhưng tâm tư lại cực kỳ độc ác.

Cứ nhiên đem bà ngoại của mình chọc giận đến sinh bệnh!

Còn ác nhân cáo trạng, đem bà ngoại đưa đến sở cảnh sát!

Tuy rằng không rõ Nguyễn gia đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe những lời Nguyễn Kiều Kiều nói này giờ, họ cũng tự cho rằng Nguyễn Mạnh Mạnh quả thực là người không có hiểu tâm, tội ác tày trời.

Mọi người âm thầm khinh thường, Nguyễn Mạnh Mạnh lại đột nhiên nở nụ cười.

"A, Nguyễn Kiều Kiều, cô thật là điên rồi. Nói này là nhà ăn trường học, có nghĩ đây là sân khấu, chuyên cho cô trình diễn tình khổ?"

Nguyễn Mạnh Mạnh phát hiện, nàng hiện tại càng ngày càng không kiên nhẫn để ý tới Nguyễn Kiều Kiều.

Nguyễn Kiều Kiều chỉ có duy nhất một kỹ xảo, cũng không biết dùng mấy trăm lần rồi.

Ở trước mặt người nhà từng dùng qua, ở trước mặt người ngoài cũng dùng qua, hiện tại lại dùng tới trường học rồi.

Hào a, nếu Nguyễn Kiều Kiều thích nguy trang thành kẻ yếu, thích trước mặt người ngoài diễn kịch, ra vẻ nhu nhược thì cô ta cũng thật quá đáng thương.

Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên đứng lên, đập mạnh xuống bàn.

"Tối tới tới, tất cả mọi người đều lui đây. Lời nói vừa rồi của Nguyễn Kiều Kiều chắc các người đều nghe được đi, có phải hay không rất muốn nghe bát quái?"

Nguyễn Mạnh Mạnh nhón chân, đối với đồng học chung quanh vẫy tay.

Nguyễn bàn những đồng học dựng lỗ tai nghe lên đều ngầy ngẩn cả người.

Ngơ ngốc nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh, không rõ ràng câu nàng vừa nói chính là nói mật.

"Điều thất thần làm gì, mau tới đây nha..... Hôm nay, chúng ta coi như ở trước mặt những bạn học nói chuyện rõ ràng, đỡ phải nghe trộm, lại nghe không rõ, trong lòng ngứa ngáy."

Nguyễn Mạnh Mạnh tự nhiên hào phóng, thái độ khí khái thoải mái khiến cho những đồng học tò mò.

Bọn họ xác thật rất muốn nghe bất quái, cũng không rảnh lo nghĩ làm như vậy tốt hay không tốt, tất cả đều dừng cảm đi qua, đem Nguyễn Kiều Kiều, Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Lê Quân Triệt ngồi không nhúc nhích vây quanh ở trung tâm

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 79: Trước mặt mọi người đánh Nguyễn Kiều Kiều (1)

"Chỉ việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết. Có chuyện gì thì chúng ta vẫn là nên âm thầm nói đi..... Không cần đem những đồng học khác liên lụy vào."

Nguyễn Kiều Kiều không nghĩ tới Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ đột nhiên ra chiều này.

Tuy rằng cô không đoán được Nguyễn Mạnh Mạnh kế tiếp muốn nói gì, nhưng trong lòng đã âm ỉ bắt an.

"Vì cái gì muốn nói lên? Cô vừa rồi không phải luôn mồm chỉ trích tôi sao, nga, tôi đã biết, ý của cô là nói tôi ở trong nhà Nguyễn gia làm việc xấu?".

Nguyễn Mạnh Mạnh cười, lúm đồng tiền kiêu diễm loé sáng thiếu chút nữa khiến quần chúng vây xem hoa mắt.

"Hào nha, nếu tôi làm việc xấu trong nhà mà không sợ mất mặt, vậy cô sợ cái gì? Tôi tới tới, các bạn học..... Tất cả mọi người đều lại đây, ghé sát vào nghe tôi nói a....."

Nguyễn Kiều Kiều muốn ngăn cản Nguyễn Mạnh Mạnh, cô biết Nguyễn Mạnh Mạnh tuyệt đối sẽ không nói ra những lời gì hay.

Chính là, hôm nay cô lại có ý một mình đến đây.

Nguyễn bàn là muốn dùng khổ nhục kế, đáng vẽ cô đơn chiếc bóng đáng thương sẽ lấy được đồng tình từ mọi người.

Kết quả hiện tại, Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên đem sự tình nháo lớn, khiến cho chung quanh cái cộ ồn ào.

Nguyễn Kiều Kiều từ xa xưa tới nay đều giữ hình tượng thanh thuần, thiện lương, uyển chuyển nhu nhược, là một học sinh tốt chăm ngoan.

Tất cả mọi người đều biết Nguyễn Kiều Kiều không nói dối, hơn nữa nói chuyện luôn là khinh nhu, phi thường có lễ phép.

Làm cô có giọng điệu nói chuyện như Nguyễn Mạnh Mạnh, căn bản không có khả năng.

"Chỉ, chị không cần....."

"Tôi, nghe đại gia nghe nói....."

Âm thanh hoạt bát kiêu mềm của Mạnh Mạnh rất dễ dàng áp lợ Nguyễn Kiều Kiều.

"Vừa rồi Nguyễn Kiều Kiều nói, có phải hay không làm cho các người rất hiểu kì? Các người có phải hay không rất muốn biết, tôi là như thế nào chọc giận bà ngoại sinh bệnh, lại là như thế nào hại bà ngoại đến sở cảnh sát?".

Đám quần chúng gật đầu như gà tới.

Bất quái chỉ nghe được một nửa, tâm ngứa ngáy, quả thực rất muốn biết.

"Hào hào hào, tôi đây hiện tại liền nói cho các người biết. Chuyện là cái dạng này, có một đôi vợ chồng, nguyên bản là vợ chồng rất ân ái, người vợ sinh ra hai đứa nhỏ nhưng bởi vì hai đứa nhỏ kia đều là con gái nên lão thái thái không cao hứng, muốn ôm cháu trai, cho nên liền thuê hầu gái bỏ lên giường người chồng."

"Đáng tiếc, một năm sau, hầu gái kia lại sinh hạ ra một con nhóc. Bất quá, hai từ đều đã sinh ra, lại có biện pháp nào, cũng không thể nhét trở lại có phải không? Cho nên, từ đó trở đi người đàn ông kia liền có hai gia đình. Một là nguyên bản sống trong gia đình đáng hoàng, một cái khác là bao đường ở bên ngoài."

"Trời ạ, còn có loại sự tình này? Lão thái thái cùng tiểu tam kia cũng không phải người....."

"Đúng thật là, từng thấy qua tiểu tam nhưng chưa từng thấy qua người mẹ nào có thể tìm tiểu tam cho con mình!".

Đám quần chúng ăn dưa nhin không được lên án công khai.

Lại không phát hiện, Nguyễn Kiều Kiều

đứng ở trong đám người trên mặt đã không còn một chút huyết sắc.

Nguyễn Kiều Kiều nằm mơ cũng không thể tưởng tượng ra được Nguyễn Mạnh Mạnh dám vứt hết mặt mũi Nguyễn gia, nói ra chuyện này trước mặt bàn dân thiên hạ.

Cô cảm thấy yết hầu của mình thật khó khốc, muốn nói gì đó cứu vớt lại, nhưng cố tình lại không nói nên lời.

"Đúng, thật sự chính là có chuyện thất đức như thế. Không chỉ là như vậy, tâm cơ của tiểu tam kia cũng rất sâu, vì lấy lòng lão thái thái, cũng có thể tự mình quỳ xuống giúp lão thái thái rửa chân, đem lão thái thái ninh hột đến vui vẻ."

Ăn dưa quần chúng A: "Ta ngất, rửa chân..... Chuyện như vậy cũng thật sự sẽ làm ra được sao?".

Ăn dưa quần chúng B: "Quả nhiên là tiểu tam, thủ đoạn 666!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**Net.

Chương 80: Trước mặt mọi người chỉ trích Nguyễn Kiều Kiều (2)

Nguyễn Mạnh Mạnh nghe vậy, cố ý liếc mắt nhìn Nguyễn Kiều Kiều.

Thấy trên mặt Nguyễn Kiều Kiều xanh trắng đan xen, hai tay gút gao nắm chặt không khỏi cười lạnh.

Thấy ra, nếu đối lại là Nguyễn Thọ Thọ, chị ấy sẽ khinh thường làm những chuyện này mà ngược lại sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa hơn.

Mà chính Mạnh Mạnh, lại nhiều lần nể mặt Nguyễn Kiều Kiều, cho cô ta mặt mũi với con đường lui.

Bất quá hiện tại, Nguyễn Mạnh Mạnh quyết định sửa đổi thói quen.

Nàng muốn làm cho Nguyễn Kiều Kiều biết, trên đời này không phải chuyện gì cũng nằm trong lòng bàn tay mình, có thể tùy ý đổi trắng thay đen.

"Bởi vì quan hệ này, lão thái thái đối xử với tiểu tam cùng với đứa nhỏ kia rất tốt. Nhưng lại vô cùng khắt khe khó tính với người vợ cùng hai đứa bé gái kia. Tám năm sau, người vợ thật sự chịu không nổi sự ghê lạnh này nên đã nhảy xuống biển tự sát. Mà tiểu tam lại không biết trời biết đất, ngênh ngang theo theo đứa nghiệt chủng vào nhà, trở thành nữ chủ nhân của gia đình."

Nói đến đây, Nguyễn Mạnh Mạnh dừng một chút, ngược mắt nhìn về phía những người khác.

"Như vậy hiện tại, vấn đề là.... Đại gia nói, lúc này người vợ để lại hai đứa nhỏ, là hẳn là kêu mẹ của người vợ là bà ngoại hay là vẫn nên gọi mẹ của tiểu tam là bà ngoại?"

Ấn đưa quần chúng lập tức đáp lại: "Như thế nào có thể nhận mẹ của tam tam làm bà ngoại? Đương nhiên là gọi mẹ của người vợ tự sát kia là bà ngoại a....."

"Đúng vậy, nếu là kêu mẹ tiểu tam là bà ngoại, kia cũng nhận gặc làm cha có cái gì khác nhau?"

Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, ngược lại mỉm cười nhìn về phía Nguyễn Kiều Kiều mặt đã sẫm không còn chút máu, sắc mặt tái nhợt.

Nàng hướng Nguyễn Kiều Kiều chớp mắt, nghiêng đầu nói:

"Nghe được không, em gái yêu quý của tôi.... Không phải tôi không tôn trọng bà ngoại cô mà thật sự là bởi vì bà ngoại cô hoàn toàn không đáng để tôi tôn trọng. Rất cuộc, mẹ cô ta là tiểu tam, mà tôi..... Là con gái thứ hai của người vợ đã tự sát năm đó."

Từ từ.....

Đồng học ở đây đột nhiên phát hiện tình huống không đúng.

Nếu nói, Nguyễn Mạnh Mạnh là một trong hai đứa bé kia....

Đó chính là nói.....

—— Nguyễn Kiều Kiều chẳng phải là con gái của tiểu tam sao?!

Ấn đưa quần chúng hoàn toàn chấn động, nguyên bản ngay cả Lê Quân Triệt biểu tình tán mạn lãnh đạm cũng nhịn không được nheo mắt nhìn về hướng Nguyễn Kiều Kiều.

Toàn Trí Học mọi người đều biết, Nguyễn gia có hai người con gái.

Một người là con gái lớn Nguyễn Thơ Thơ, một người là con út Nguyễn Kiều Kiều.

Nguyễn Thơ Thơ từ khi bước chân vào Trí Học đã trở thành học sinh ưu tú, thiên tài nhất.

Mà người sau, tuy rằng không có thiên phú cao, nhưng thành tích học tập khá tốt, cùng đồng học ở chung hòa hợp, tổ chức hàm dưỡng làm người khác bội phục.

Mặc kệ là lão sư hay đồng học, thường thường đều khen Nguyễn Kiều Kiều cùng Nguyễn Thơ Thơ giống nhau, là niềm kiêu ngạo của Nguyễn gia.

Nhưng hiện tại, nghe Nguyễn Mạnh Mạnh vừa nói như vậy, mọi người mới đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Nguyên lai Nguyễn Kiều Kiều với Nguyễn Thơ Thơ căn bản là không phải là cùng một mẹ sinh ra.

Nói cách khác, Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Nguyễn Thơ Thơ mới là chị em chân chính!

Mà Nguyễn Kiều Kiều, cô ta chỉ là con gái của một tiểu tam.

Vẫn là một đứa con riêng!

"Nguyễn Kiều Kiều là con riêng? Không có khả năng đi..... Nếu là như vậy, học tỷ Thơ Thơ vì cái gì phải đối tốt với Nguyễn Kiều Kiều?"

"Đúng vậy, cái này đúng là không có lý..... Nguyễn Mạnh Mạnh học ở một trường học bình thường, Nguyễn Kiều Kiều lại được đi học ở Trí Học. Thấy thế nào đều không đúng a?"

"Có cái gì không đúng." Nguyễn Mạnh Mạnh câu môi, cười đến châm chọc.

"Chị của tôi với tôi cùng Nguyễn Kiều Kiều không phải chung người giám hộ, nàng tuy rằng so với tôi lớn tuổi hơn, nhưng cũng không có khả năng quản được chuyện tôi đi học ở đâu. Tôi đã nói rồi, lão thái thái thích tiểu tam cùng với đứa nghiệt chủng đó, cô bà ta ở nhà ra oai, đứa con riêng kia đương nhiên có thể cướp đi hết thấy vinh hoa phú quý."

Nói cách khác, Nguyễn Mạnh Mạnh từ nhỏ đi học ở ngôi trường bình thường, không được hưởng thụ áo kim sa khăn lụa, nguyên bản đều là do Nguyễn lão thái thái bắt công thiên vị.

Huống chi, sau lưng còn có mẹ kế giờ trò.

Mọi người suy nghĩ cẩn thận điểm này, nhìn về phía Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Nguyễn Kiều Kiều.

Nghĩ đến Nguyễn Mạnh Mạnh việc xấu đồn loan lỗ, lại nhìn Nguyễn Kiều Kiều sống trong nhung lụa lớn lên bao năm nay, tức khắc liền cảm thấy tiểu tam quả thực là loại sinh vật quá khi dễ người!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lê Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 81: Vẫn là tha thứ cho Nguyễn Kiều Kiều đi

"Không phải, không phải như thế....." Nguyễn Kiều Kiều ra sức lắc đầu, nước mắt lưng tròng nhìn đồng học.

Cô rất cuộc cũng chỉ là thiếu nữ mười tám tuổi, bề ngoài ngây trang sáng lạn hoàn mỹ bị người ta vô tình xé nát làm lộ ra xuất thân hèn mọn đáng si nhục.

Sự việc này bất thành linh xảy ra làm cho Nguyễn Kiều Kiều hoàn toàn không biết nên xử lý như thế nào cho phải.

Cô có thói quen luôn cao tại thượng, chịu nhân xưng tán.

Thói quen luôn là có một đồng hồ hoa sứ giả, tràn ngập chính nghĩa bằng hữu thay cô giải quyết mọi vấn đề rắc rối.

Giống như bây giờ vào tình huống yếu thế, trước đây chưa từng phát sinh.

"Không phải như vậy, vậy là như thế nào? Nguyễn Kiều Kiều, tôi vừa tới Trí Học ngày đầu tiên, liền nghe người ta nói, là cô nói cho bọn họ rằng chị của tôi là do tôi hại chết?"

"Em.....Em không có, em chỉ là..... Nói một ít chuyện." Nguyễn Kiều Kiều bỗng nhớ tới cái tin đồn kia.

Đó là khi người khác hỏi cô, cô lại cố ý bịa đặt nói sai sự thật.

Cô nói cho những người khác, Nguyễn Thơ Thơ bị tai nạn xe cộ đêm đó là do Nguyễn Mạnh Mạnh nháo muốn ăn vẹt quay Trần Kí.

Nói như vậy, thực dễ dàng làm người ta nghĩ lầm, chuyện Nguyễn Thơ Thơ chết cùng Nguyễn Mạnh Mạnh tùy hứng hồ nháo có quan hệ.

"Tình hình thực tế cái rắm!" Nguyễn Mạnh Mạnh không kiên nhẫn quát to xem thường.

"Chỉ của tôi đi mua vịt quay Trần Kí là buổi tối 6 giờ, chúng ta cả nhà ngồi ở trên bàn cơm ăn cơm chiều là buổi tối 7 giờ. Cô dám nói cho đồng học ở đây biết, chị của tôi qua đòi đêm đó đến tận cùng là mấy giờ sau khi phát sinh tai nạn xe cộ?"

"Là, là....." Nguyễn Kiều Kiều khóc đến liều mạng, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, nhưng lại không hề là làm bộ.

Cô lúc này thật sự là bị Nguyễn Mạnh Mạnh dọa sợ cho khóc.

Nguyễn Kiều Kiều trước nay chưa thấy qua Nguyễn Mạnh Mạnh như vậy. Nguyễn Mạnh Mạnh thói quen chỉ biết bị động nắm chặt tay, lại sẽ không biện bạch.

Đối mặt với Nguyễn Mạnh Mạnh đã hoàn toàn thay đổi, cô cần bản chống đỡ không được.

"Cô không nói có phải hay không, vậy tôi nói".

Nguyễn Mạnh Mạnh quay đầu nhìn về phía ăn đưa quần chúng. "Chỉ của tôi đêm đó đột nhiên rời khỏi nhà là rạng sáng 12 giờ. Nàng qua đòi ở thời gian là nửa đêm, cùng chuyện đồn đãi vì tôi muốn nháo ăn vịt mới xảy ra tai nạn xe cộ, cần bản không hợp lí."

Thiếu nữ nói xong, vừa rồi còn cao ngạo nâng cằm lên án, bây giờ lại dần dần hạ thấp xuống.

Tuy rằng không có nước mắt, nhưng tất cả mọi người có thể từ trên mặt Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn thấy được sự tang thương, tâm tro vừa xẹt qua trong đáy mắt nàng.

Chân chính bị thương, không nhất định phải rơi nước mắt.

Chỉ là một ánh mắt bị thương như vậy cũng đủ để cho nhân tâm đau (cho ai chưa biết nhân tâm nghĩa là tình cảm, lòng người của số đông về một vấn đề chung nào đó)

Ai cũng không nghĩ tới, sự tình cư nhiên sẽ là như thế này.

Quá rõ ràng là bôi nhọ, quá ngu xuẩn bịa đặt, mà bọn họ ở đây đều đã từng tin tưởng từng vì câu chuyện giả dối bịa đặt này mà chán ghét Nguyễn Mạnh Mạnh.

Cơ hồ mỗi người, đều bỏ xuống thành kiến Nguyễn Mạnh Mạnh chuyển từ Thị Trung tới.

Nghĩ vậy, một tia áy náy bất tri bất giác cảm rễ đáy lòng.

"Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Tôi không phải cố ý làm các người hiểu lầm. Chuyện chị Thor thơ là có đồng học hiểu lầm nói..... Thực xin lỗi..... Chị à, chị không cần sinh khí..... Thật sự thực xin lỗi....."

Nguyễn Kiều Kiều từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, trước tiên lựa chọn xin lỗi (méeee, con quý này thông minh như hồ ly i)

Tần Phương đã dạy cô, khi gặp chuyện hoàn toàn bất lợi với mình, nhất định phải lập tức xin lỗi trước.

Một bên xin lỗi một bên khóc, chỉ cần khóc như hoa lê dài vù (nguyên văn là hoa lê dính hạt mưa nhưng toy lại thích câu này hơn =)))) làm người đau lòng, những người khác tự nhiên sẽ giúp cô nói chuyện.

Quả nhiên, nhìn thấy Nguyễn Kiều Kiều khóc, có người không đành lòng.

"Kỳ thật chuyện này nói không chừng là hiểu lầm, chuyện đều đã giải thích rõ ràng, nếu không liền bỏ qua đi?"

"Đúng vậy, Kiều Kiều hẳn là không phải cố ý..... Nàng khóc đến hao thương tâm a....."

"Người hại lại không phải cô, cô có cái gì phải khóc?" Đúng lúc này, một âm thanh lãnh đạm đột nhiên từ phía sau Nguyễn Mạnh Mạnh truyền đến.

Mọi người ngẩn ra, lúc này mới phát hiện, người nói chuyện thế nhưng là Càng Quân Triệt.

Mỹ thiếu niên một tay chống cằm, rất là tàn mạn liếc mắt, thay Nguyễn Kiều Kiều nói chuyện với đồng học: "Các người thật là rất kỳ quái..... Khóc đến ủy khuất liền phải tha thứ, kia nếu là như vậy, trên đời này cần cảnh sát làm gì?"

Bản đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Lệ Quân Triệt (Ngự) vì nàng mà ra mặt

"Càng Quân Triệt, cậu hiểu lầm..... Chúng ta không phải có ý tứ này....."

Mấy nữ sinh đồng tình với Nguyễn Kiều Kiều bị Càng Quân Triệt nói liền đỏ mặt.

Các cô chỉ là có thói quen đồng tình kẻ yếu, thật sự không có suy xét nhiều như vậy.

Tuần mỹ thiếu niên nâng lên hàm dưới góc cạnh rõ ràng, mâu quang âm nhu, đôi mắt phượng hẹp dài híp lại, nhiễm một tầng sắc lạnh.

"Không phải ý tứ này, vậy cảm miệng." Lệ Quân Triệt nói chuyện không chút khách khí.

Sắc mặt thanh lãnh tuần tú, với thần sắc tàn mạn lãnh đạm ngày thường hoàn toàn bất đồng.

Ngay cả Nguyễn Mạnh Mạnh đều ngây ngẩn cả người.

Không dự đoán được Lệ Quân Triệt sẽ đứng ra giúp nàng nói chuyện.

"Còn có người....." Mỹ thiếu niên sống mắt lưu chuyển, con ngươi so với nữ hài tử còn đẹp hơn dừng ở trên mặt Nguyễn Kiều Kiều.

Trong khoảnh khắc, liền làm khắp cả người Nguyễn Kiều Kiều phát lạnh.

"Làm sai chuyện, liền phải nhận. Xin lỗi là phải thành tâm, đánh là phải nghiêm. Cô nếu thành tâm thực lòng nhận sai, nên hướng những người bị cô làm hiểu lầm giải thích, cho Nguyễn Mạnh Mạnh một cái công đạo. Lại ở trước mặt mọi người thật lòng xin lỗi nàng, làm mọi người biết rõ sự tình ngọn nguồn. Chứ không phải giống như bây giờ, rơi vài giọt nước mắt liền tưởng xong chuyện này."

Lệ Quân Triệt thái độ tuy rằng có chút ác liệt, nhưng lời nói ra lại rất có đạo lý.

Mặt khác, những đồng học vừa nghe xong tức khắc đều thanh tĩnh.

Đúng vậy, đã làm sai chuyện không phải khóc lóc, cùng người bị hại nói vài câu "thực xin lỗi" liền xong.

Trên thực tế, những lời đồn đã tạo ra nhiều thành kiến xấu, làm tổn hại nặng nề đến danh dự của Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn Kiều Kiều nếu thành tâm xin lỗi, ừ nhất hẳn là ở trước mặt Nguyễn Mạnh Mạnh giải thích rõ ràng, hướng đồng học và lão sư của trường nói rõ ngọn nguồn, trả lại sự trong sạch cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

"Càng đồng học, cậu nói đúng..... Tôi, tôi sẽ tìm cơ hội giải thích rõ ràng....."

"Không cần tìm cơ hội, buổi chiều tan học cô có thể đem sự tình nói rõ ràng, lại hướng Nguyễn Mạnh Mạnh xin lỗi, chuyện này liền tính là xong. Thế nào, cô sẽ không chỉ là ngoài miệng nói cho hay chứ không dám làm đi?".

Lệ Quân Triệt liếc Nguyễn Kiều Kiều, ánh mắt thanh triệt nhưng đáy mắt lại lóe quý quang.

Đến thời điểm này, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, lại bị Lệ Quân Triệt một chiều "chiếu tướng" Nguyễn Kiều Kiều nào dám nói một chữ "không".

Cũng không dám nhắc lại chuyện bà ngoại, chỉ có thể căng da đầu đáp ứng.

Một hồi trò khôi hài cứ như vậy kết thúc.

Đợi mọi người giải tán, Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi xuống, hưởng Lệ Quân Triệt đối diện nói: "Không nghĩ tới cậu trọng nghĩa như vậy, đa tạ..... Về sau muốn ăn bao nhiêu kẹo ngọt cứ việc mua, tôi yểm trợ cho cậu."

"Kẹo hết tôi sẽ mua, bất quá cảm tạ tôi thì không cần, người có nên cảm tạ là người khác....." Khí lạnh trên mặt Lệ Quân Triệt rút đi, khôi phục lại thành mỹ thiếu niên tuấn tú vô hại.

"Àn?" Nguyễn Mạnh Mạnh không hiểu ý tứ hần.

Ngược mắt nhìn qua, vừa đúng lúc nhìn thấy Lệ Quân Triệt lấy tai nghe Bluetooth bỏ túi trên tai gỡ xuống.

Lệ Quân Triệt cảm lấy đi động, quơ quơ.

Nguyễn Mạnh Mạnh lúc này mới phát hiện, di động hần đặt lên bàn vẫn luôn ở trong trạng thái trò chuyện.

Trên màn hình, thành linh viết hai chữ "anh cả".

"Cậu, cậu với Lệ Quân Ngu nói chuyện với nhau.....?"

Lệ Quân Triệt gật đầu, ánh mắt hơi loé.

Hần cảm thấy nên chơi đùa một chút, liền kết nối cho anh hần xem hiện trường tiếp sóng Nguyễn Mạnh Mạnh cùng Nguyễn Kiều Kiều tranh chấp.

Vốn chỉ là vì xem náo nhiệt.

Ai ngờ, anh hần tính cách lạnh nhạt thế nhưng lại nói hần giúp Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện.

"Vừa rồi những lời đó, đều là anh tôi nói, tôi chỉ thuật lại. Cảm đi, chính cô cùng anh ấy nói lời cảm tạ hào."

Nói xong, liền đem tai nghe Bluetooth nhét vào trong tay Nguyễn Mạnh Mạnh.

.....

Hoàn toàn không nghĩ tới Lệ Quân Ngu sẽ nghe được nằng cùng Nguyễn Kiều Kiều cãi nhau.

Cẩn thận nghĩ lại một chút, nằng vừa rồi giống như chưa nói cái gì khác người đi?

Nghĩ đến nam nhân kia đối với mình rất nhiều quán giáo, nằng không được nói cái này không được nói cái kia, bởi vì một câu thô tục liền bắt nằng đi học một khoá lễ nghi, Nguyễn Mạnh Mạnh liền cảm thấy đau đầu.

Nằng đoán rằng, Lệ Quân Ngu nói Lệ Quân Triệt giúp mình, chỉ sợ cũng sẽ răn dạy nằng, nói nằng ở trước công chúng cùng người ta cãi nhau, không có phong phạm thực nữ.

Ày, mặc kệ, trước xin lỗi hảo.

"Uy....." Nằng hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói chính mình sai rồi.

Âm thanh trầm thấp của nam nhân liền từ điện thoại truyền đến, "Làm không tồi. Bất quá lần sau lại gặp phải loại sự tình này, không cần chính mình ra mặt. Nói cho anh cả, anh thay em bãi binh."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 83: Lời xin lỗi của Nguyễn Kiều Kiều

"....."

Nguyễn Mạnh Mạnh thoáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới Lệ Quân Ngu sẽ nói những lời này với mình.

Hần từ trước đến nay không quen nhìn nằng thô tục hỏ nháo, không phê bình nằng, ngược lại còn khen ngợi nằng, làm nằng hào không quen.

Nguyễn Mạnh Mạnh theo bản năng cần môi, cảm thấy nhịp tim đột nhiên trở nên có chút hỗn loạn.

"Anh..... Anh vừa rồi là khen ngợi tôi sao?"

Nghĩ đến khuôn mặt lạnh băng như lá bài Poker kia của Lệ Quân Ngu, Mạnh Mạnh cảm thấy thật huyền huyền.

Bạo quân Lệ Quân Ngu cư nhiên cũng sẽ biết khen ngợi người?

Hơn nữa, vẫn là ý tứ khen ngợi nằng cãi nhau với người ta chiếm thế thượng phong.

Bên kia đầu điện thoại, nam nhân hơi hơi nhủ mảy, đáy mắt lạnh băng hiện lên một tia sùng nịch ngay cả chính mình cũng không phát hiện.

"Àn, khen ngợi cô." Thanh tuyến của nam nhân như cũ quanh quẽ, không có tiết lộ bất luận cảm xúc dư thừa gì.

"Ở nhà ngoan ngoan nghe lời lão sư, hào hào học tập, chờ tôi trở lại chúc mừng. Chuyện của Nguyễn Kiều Kiều với bà già kia cô không cần phải để ý tới, tôi sẽ xử lý."

Nguyễn bản không muốn vì chuyện Nguyễn Kiều Kiều và bà lão kia làm tiêu phí tinh lực, nhưng vừa rồi ở trong điện thoại nghe xong Nguyễn Mạnh Mạnh nói chuyện năm xưa, Lệ Quân Ngu quyết định chính mình động thủ. (Anh đau lòng muốn sủng rồi đóaa □)

Quan câu lưu sở tính cái gì?

Nếu bọn họ muốn sĩ diện, kia hần liền

khẩn cho Nguyễn Kiều Kiều với bà ta biết cái gì gọi là mặt mũi vứt vào đồng rác.

"A, hào đi....." Nguyễn Mạnh Mạnh gật đầu, tổng cảm thấy sự tình vẫn là không đúng.

Chờ đến lúc ngắt điện thoại, nằng mới đột nhiên phản ứng lại.

Lệ Quân Ngu vừa rồi nói, chờ hần trở về chúc mừng nằng..... Đây là muốn chúc mừng nằng làm bài kiểm tra có tiến bộ sao?

Nhưng, chính là, chờ điểm thành tích kiểm tra của nằng có thì khẳng định sẽ không làm Lệ bạo quân vừa lòng.

Nghĩ đến Lệ bạo quân khi biết thành tích của mình liền sẽ trưng ra khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt lãnh lệ băng hàn, Nguyễn Mạnh Mạnh không khỏi đánh cái rùng mình.

Bằng không, hào hào làm?

Không, không được.....

Ài, dù sao đến lúc đó nằng liền nói là chính mình rất ngốc, có nỗ lực học như thế nào đều cũng không tốt lên.

Lệ Quân Ngu không có khả năng đem đầu óc nằng mở ra, sửa chữa lại câu tạo đại não của nằng đi?

Hừ hừ.....

Nguyễn Mạnh Mạnh lạc quan tích cực (thần kinh đại điều), thực mau lẹ đem chuyện này ném ra sau đầu.

Một tiết cuối cùng của khóa học buổi chiều vừa mới kết thúc, âm thanh của nữ hải tử kiều mềm mại đột nhiên từ vườn trường truyền tới.

"Các vị lão sư, các vị đồng học, buổi chiều hảo..... Tôi là phó hội trưởng Hội Học Sinh - Nguyễn Kiều Kiều, hôm nay mượn loa của trường muốn biểu đạt một điều, tôi chân thành tha thiết xin lỗi một vị đồng học....."

Âm thanh Nguyễn Kiều Kiều vừa mới vang lên, theo lời cô nói, tất cả ánh mắt đồng học trong lớp dần dần chuyển tới trên người Nguyễn Mạnh Mạnh.

Giữa trưa ở nhà ăn trường học phát sinh chuyện, có một số bộ phận người đã nghe được tin từ người trong lớp truyền ra.

Có người cảm thấy Nguyễn Mạnh Mạnh làm quá, một chút việc nhỏ cũng cố ý thượng cương thượng tuyến, làm Nguyễn Kiều Kiều mất mặt trước toàn trường

Có người lại cảm thấy Càng Quân Triệt nói rất có đạo lý, bởi vậy đối với Mạnh Mạnh sinh ra một chút áy náy.

Âm thanh Nguyễn Kiều Kiều vẫn tiếp tục.

Cô xin lỗi xem như phi thường thành khẩn, thái độ cùng ngữ khí có thể nói hoàn mỹ.

Quả thực xin lỗi một cách chuẩn mực như phim truyền hình.

"Tuy rằng lời nói lúc ấy của tôi chỉ là một lời nói vô tâm, nhưng rõ ràng lại thương tổn đến danh dự của đồng học Nguyễn Mạnh Mạnh. Tôi thật lòng xin lỗi, cũng lần nữa làm sáng tỏ chuyện chị và Nguyễn Thơ Thơ chết cùng chị Nguyễn Mạnh Mạnh không quan hệ."

Nguyễn Kiều Kiều ở Trí Học luôn luôn là giữ hình tượng tốt đẹp.

Thân phận có tuy rằng là một đứa con riêng, nhưng nhanh chóng có người liền đứng ra nói, sinh ra như thế nào không phải là chuyện mình có thể quyết định, nhân phẩm ra sao mới là quan trọng nhất.

Đại đa số đồng học tuy rằng chán ghét chuyện xưa của lão thái thái cùng tiểu tam, nhưng lại cảm thấy Nguyễn Kiều Kiều vô tội.

Cô cũng không quyết định được chuyện mình sẽ sinh ra hay là không, huống chi, Nguyễn Kiều Kiều ở trường học vẫn luôn là một người hoàn mỹ như vậy.

Âm thanh xin lỗi của Nguyễn Kiều Kiều vừa rồi rất khiêm tốn nhưng bỗng nhiên lại thay đổi.

"Tôi sai, tôi nhận, thẳng thắn không có gì phải giấu diếm. Nhưng tôi cũng hy vọng chị tôi có thể đừng cảm thừa nhận mình sai. Ở chỗ này, mượn loa từ trường học nói, đồng học Nguyễn Mạnh Mạnh có thể giống như tôi vậy, đứng ra cho bà ngoại tôi một câu xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Lệ Quân Ngự giúp nàng báo thù

Ở phòng học nghe được, Nguyễn Mạnh Mạnh tức khắc nhăn mi.

A, Nguyễn Kiều Kiều quả nhiên là Nguyễn Kiều Kiều, cô ta vĩnh viễn sẽ không để mình ở thế hạ phong.

"Chị à, trên đầu bà ngoại phùng hơn mười chấm, bà là người lớn tuổi nhưng dưới tình huống như thế vẫn bị mang đi đến sở cảnh sát. Tất cả là do chị nói bị lấy bình hoa đánh chị mà ra. Nhưng trên thực tế, bị bình hoa làm bị thương chính là bà ngoại, mà chị lại có thể bình yên vô sự ở trường học đi học như chưa từng xảy ra chuyện gì."

"Liền bởi vì chúng ta là người một nhà, ngay tình huống lúc đó em cũng không nghĩ cần truy cứu. Đây vốn dĩ chỉ là việc xấu trong nhà, việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết. Nhưng cố tình, chị lại muốn đem chuyện này nhào lớn....."

"Hôm nay giữa trưa ở nhà ăn, em chỉ muốn cùng chị nói chuyện. Em biết chị hận em cùng với mẹ em, nhưng bà ngoại là vô tội. Chỉ tiếc..... A....."

Nguyễn Kiều Kiều cười khổ một tiếng, trong tiếng cười kia có nhiều bất đắc dĩ cùng chua xót.

Mọi người thôn thức đồng tình, mà Nguyễn Mạnh Mạnh lại nghe không nổi nữa.

Nàng phát hiện, thời gian qua thật sự đúng là đã xem nhẹ da mặt dày của Nguyễn Kiều Kiều.

Loại chuyện đối trắng thay đen này cũng chỉ có cô ta nói được.

Nguyễn Mạnh Mạnh không kiên nhẫn, bỗng chốc đứng lên.

"Cô đi đâu?" Âm thanh nhàn nhạt của thiếu niên truyền đến.

Lệ Quân Triệt túm chặt Nguyễn Mạnh Mạnh, cản nàng.

Anh hấn đã nói qua, chuyện này không cần Nguyễn Mạnh Mạnh nhúng tay.

"Đương nhiên là đi gặp cô ta.....Miệng đầy lời nói dối, không một câu đúng đắn."

Nàng muốn đến trước mặt Nguyễn Kiều Kiều lấy microphone đem chân tướng nói sạch ra.

"....." Lệ Quân Triệt vô ngữ, trách không được anh hấn lên đạn dò hấn coi chừng Nguyễn Mạnh Mạnh.

Nguyễn lai, bởi vì cái này.

Rõ ràng là bề ngoài mềm mại như kẹo bông gòn giống nhau nhưng tính cách lại xúc động như vậy.

"Chuyện này không cần cố can thiệp, đi về nhà."

"Chính là, tôi....."

"Như thế nào, muốn tôi hiện tại gọi điện thoại nói cho anh cả?" Mỹ thiếu niên nhường mảy, một câu khiến cho Nguyễn Mạnh Mạnh tất hóa.

Tức giận..... Chính là lại lấy Lệ Quân Ngự ra hù dọa, nàng lại không có biện pháp.

Nàng chính là sợ Lệ Quân Ngự a, chỉ là qua điện thoại, cũng sợ.

Roi vào đường cùng, Nguyễn Mạnh Mạnh chỉ có thể áp xuống lửa giận, không tình nguyện rời khỏi trường học, bỏ qua những ánh mắt tìm tòi nghiên cứu với những lời chỉ trích khinh thường khác.

Mà đối với bóng lưng vô lực của nàng, ở trong mắt người khác lại trở thành kẻ chột dạ rụt rè không dám biện minh.

Bất quá nửa giờ sau, Nguyễn Kiều Kiều đã thành công lấy lại hình tượng nữ sinh ôn nhu hoàn mỹ.

Mà Nguyễn Mạnh Mạnh, lại lần nữa biến thành đối tượng bị mọi người bàn tán, chán ghét.

*

Trên xe, Nguyễn Mạnh Mạnh cúi kín thở dài một hơi.

"Ai....." Thanh danh của nàng lại một lần nữa bị Nguyễn Kiều Kiều bôi nhọ.

Mà nàng, còn cố tình không thể phản bác.

Chính mình sinh hồn đổi, đột nhiên tiếng chuông di động vang lên.

Nàng đưa mắt nhìn, là Mộ Cảnh Hành gọi đến

"Uy....." Buồn bã ịu xù âm ừ, nàng bảy giờ thật muốn đánh người.

"Mạnh Mạnh, cậu mau lên Weibo xem, con mẹ nó quá sáng khoái!"

Âm thanh Mộ Cảnh Hành hưng phấn từ ống nghe truyền tới: "Chính phủ Ngự Đường đăng tải video trên Weibo, cư nhiên @ "bình an S thành!"".

"Bọn họ đem video bà ngoại Nguyễn Kiều Kiều dùng bình hoa đánh cậu đăng tải trên Weibo. Hiện tại người trên mạng đều đang xôn xao chuyện này. Cái video kia còn bị chuyển phát đến trường học Tieba, toàn Tri Học đều rành mạch thấy là bà ngoại Nguyễn Kiều Kiều động thù muốn đánh cậu trước!".

Lời Mộ ăn chơi trác táng nói ra làm mất hạnh Nguyễn Mạnh Mạnh hơi mù mịt.

Nàng lập tức treo điện thoại, lướt Weibo xem tin tức.

Quả nhiên, đúng như Mộ Cảnh Hành nói.

Phía chính phủ Ngự Đường tung ra video trên Weibo, hơn nữa @ đại biểu công an của thành phố S "bình an S thành ". (cũng có thể hiểu như là tag ai vào cái đó nha mấy chế, như trường hợp này là tag cảnh sát vào =))).

Hồ hạo cảnh sát điều tra việc này, cũng cường điệu nói ra người trong video có quan hệ gia đình với nhau.

Hiện tại ở trên Weibo, đề tài "mẹ con tức tam mưu hại vợ chính" "mẹ kế ngược đãi con".... tất cả đều nổi bật trên trang chủ.

Mà trường học Tieba.

"Nguyễn Kiều Kiều chân thành xin lỗi, hồ hạo Nguyễn Mạnh Mạnh đối mặt sai lầm."

Lướt xuống một chút, tin tức lại tiếp tục hiện ra, vừa đúng là video ghi lại chân tướng sự việc hôm đó.

Hai tin này xuất hiện bên nhau, vô hình trung chính là đánh trên mặt Nguyễn Kiều Kiều.

Cái gọi là sự thật trong miệng cô ta căn bản không cần Nguyễn Mạnh Mạnh giải thích, liền tự sụp đổ.

"HaHa..... Lần này còn không đem mặt

Nguyễn Kiều Kiều đánh sưng lên!"

Nguyễn Mạnh Mạnh cười đến bụng đau, hướng ghế da thật dựa vào, trong đầu không hề dự liệu, đột nhiên hiện lên một đôi mắt đen thâm thúy thanh lãnh.

Lệ Quân Ngự.....

Đứng rồi, nàng nhớ ra rồi, ông chủ của Ngự Đường chính là Lệ Quân Ngự.

Nói cách khác, chuyện lần này là do Lệ Quân Ngự làm?

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Bị Tiểu Nãi Miêu chọc cười

Ân sao sao sao.....

Nguyễn Mạnh Mạnh đột nhiên có chút rối rắm.

Lệ Quân Ngự vì nàng mà ra mặt, còn giúp nàng cho Nguyễn Kiều Kiều một "kinh hi" lớn như vậy.

Mặt Nguyễn Kiều Kiều không chỉ là bị đánh sưng, thậm chí có thể nói là đánh thành nát bét đi. (cách nói của Mạnh tỷ thực sự là ba chấm =))).

Dưới tình huống như vậy, theo đạo lý nàng hẳn là phải hảo hảo cảm ơn Lệ Quân Ngự.

Nhưng nghĩ đến hẳn không hỏi ý kiến nàng liền tự tiện làm chủ an bài một đồng chương trình học, chiếm dụng thời gian chơi game của nàng, lại cảm thấy người nam nhân này hư đến đáng giận.

"Hừ, không cần phải để ý đến hắn....."

Âm thanh mềm mại mang theo oán giận nho nhỏ.

Nói là nói như vậy, nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh vẫn là lấy ra di động, ấn vào dãy số "bạo quân" gửi một dòng tin nhắn.

*

Châu Âu, 10 giờ sáng.

Ngay mùa thu ẩm áp, ánh mặt trời vàng nhạt trong trẻo từ cửa sổ sát đất chiếu xạ vào, làm cho cả nhà ấm pha lê trồng hoa đều nhuộm một mảnh sương mù kim sắc.

Lệ Quân Ngự lúc này đang ngồi trên sofa da bò ở nhà ấm pha lê trồng hoa.

Một tay tiếp điện thoại, một tay khác dừng ở trên mái tóc đen mềm mại của tiểu nam hài, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa.

Ở bên cạnh hắn, có một thân ảnh nhỏ nhoi an tĩnh cúi đầu đùa nghịch trò chơi ghép hình.

Tiểu nam hài tương mạo xinh đẹp đến mức có thể đủ sức hấp dẫn ánh mắt của bất luận kẻ nào.

Đôi mắt của hai người không sai biệt lắm đều là mắt phượng hẹp dài, nhưng không giống Lệ Quân Ngự đen nhánh thâm thúy, mà ngược lại giống như biển rộng, nhuộm một màu lam phiếm, vô cùng thần bí.

Lệ Quân Ngự không chút để ý xoa đầu hắn, tiểu nam hài lại không có phản ứng gì, chỉ là trầm mặc không nói, lặng lẽ chơi đồ vật của mình.

Trong điện thoại, Lăng Bắc đang báo cáo.

"Đại thiếu gia, tình huống ở quốc nội đại khái chính là như vậy. Bước tiếp theo, chúng ta có phải hay không nên hướng cảnh sát tạo áp lực?".

"Không cần." Lệ Quân Ngự ngữ khí lãnh đạm mà trầm thấp.

"Nói cho thím ba, vì nề mặt người, Ngr Đường đối với chuyện Tần lão thái thái đánh hư bình hoa không hề truy cứu."

"Không, không truy cứu? Thiếu gia, này....." Lăng Bắc bị lời nói của Lệ Quân Ngr làm cho hồ đồ.

Nếu là không truy cứu, vì cái gì lại đăng tải video Tần lão thái thái lấy bình hoa đánh người trên weibo?

"Nếu thím ba tìm chủ ba tới cầu tình, lại nói Tần lão thái thái cùng nhà mẹ đẻ cháu ngoại trai của thím có quan hệ thông gia. Vậy xem như cho chủ ba một ân tình, ra lệnh cục cảnh sát đem Tần lão thái thái thả, hai ngàn vạn kia cũng không cần bồi thường" (quan hệ thân sơ đây dợ rau má của truyện này có rất rất là rắc rối luôn, đầu ra nháy thêm một thím một chủ gì đấy làm toy đẩy hoang mang, còn quan hệ thông gia gì gì, đau đầu quá ☹)

"....." Lăng Bắc không dám lên tiếng.

Lấy hiểu biết của hắn đối với đại thiếu gia, đại thiếu gia chính là ghét nhất bị người ta uy hiếp nhất.

Tần lão thái thái kia quan hệ cũng thật rộng rãi, tìm được tam phu nhân cầu tình, chẳng khác nào là dùng mặt mũi

tam lão gia tới áp chế Lệ Quân Ngr.

Thiếu gia liền tính mặt ngoài nhượng bộ, nhưng..... Đại thiếu gia nhà hắn nhưng cũng không là nhà từ thiện, làm Lệ Quân Ngr vô duyên vô cớ nhượng bộ, tuyệt không đơn giản.

Quả nhiên, giây tiếp theo, liền nghe được âm thanh lạnh lẽo không chút tình cảm của Lệ Quân Ngr vang lên.

"Nói cho thím ba, vì mặt mũi của người, Ngr Đường nguyện ý cho Tần lão thái thái tổ chức tiệc mừng thọ. Ân..... Coi như Ngr Đường bồi tội lỗi lão thái thái, tổ chức thành ý an ủi."

Bồi tội?

An ủi?

Ai, ai tin? Đến ma quỷ còn không tin Lệ Quân Ngr thật lòng nghĩ như vậy.

Lăng Bắc dám cam đoan, "bạo quân đại nhân" ở thượng giới ăn thịt người không nhà xương nhất định là lại nghĩ ra cách tàn nhẫn hơn để đối đãi với bọn người kia.

.....

Cúp điện thoại, sắc mặt Lệ Quân Ngr càng thêm lạnh lùng.

Đúng lúc này, di động chợt rung lên.

Click mở tin nhắn, nam nhân khẽ nhíu mi liền không tự giác giãn ra.

【 Cái kia..... video trên Weibo chắc chắn là do anh làm. Ân, anh trai yêu quý, cảm ơn anh. 】

Ngẩng khí ngượng ngùng, nhìn ra được Tiểu Nãi Miêu kia nghĩ rồi lại nghĩ, viết xóa rồi lại viết xóa.

Giữa những hàng chữ, lộ ra muốn nói lời cảm ơn nhưng lại mâu thuẫn ngượng ngùng.

Xem xong tin nhắn, Lệ Quân Ngr vừa rồi còn nhẹ nháp khóe môi, bây giờ lại cực kỳ thông thả hiện lên ý cười.

Như ẩn như hiện, như có như không.

Nhưng độ cong kia, so với nụ cười đậm nhạt lương bạc của hắn ngày thường hoàn toàn bất đồng.

Cười thành thật như vậy, làm cả người hắn như bỏ đi lớp hàn băng bao phủ, thói quen tàn mát ra lãnh lệ khí trắng trong nháy mắt này biến mất.

Vẫn luôn cúi đầu trầm mặc không nói, tiểu nam hài đột nhiên ngừng đầu.

Lộ ra đôi mắt màu lam trong suốt.

Hắn vươn cánh tay nhỏ non nớt nhẹ nhàng kéo kéo ống quần Lệ Quân Ngr, yên lặng nhìn.

Mặc dù không nói lời nào nhưng Lệ Quân Ngr cũng có thể từ trong đôi mắt lam thanh triệt ấy nhìn ra hắn suy nghĩ cái gì.

Tiểu gia hóa tuy rằng bị tự ki nhưng lại cùng hắn phi thường ăn ý.

Tiểu nam hài vươn ngón tay trắng nõn, ở trong lòng bàn tay hắn viết xuống một chữ "cười".

Theo sau đó, lại vẽ thêm một dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Tra nam Cố Huyền

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

{ Tra nam chi người đàn ông không ra gì, vong ân bội nghĩa, làm điều tồi tệ. Tóm lại là già đàn ông tồi tệ, toy muốn tiêu đề ngắn gọn nên sd từ tra nam luôn =))) }

Thấy được thắc mắc của đứa nhỏ, nụ cười trên môi Lệ Quân Ngr bỗng chốc tắt ngấm.

"Tiểu Trạch, thời tiết tốt thì phải ra ngoài phơi nắng nhiều, đừng chỉ có ở mãi trong phòng."

Bàn tay to thoải mái ở trên đầu bé trai xoa xoa, ngửi khí của nam nhân lại khôi phục thành thanh lãnh đậm mạc thường ngày.

"Trò chơi ghép hình sao? Để anh nhìn xem....."

Con người xanh thẫm của bé trai nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc của Lệ Quân Ngr, mắt chớp chớp.

Hắn rõ ràng có cảm giác anh họ cố ý nói sang chuyện khác.

Ân.....

Nguyên lai, Lệ Quân Ngr cũng có thời điểm trốn tránh nghi vấn của hắn.

Tiểu Càng Trạch suy nghĩ, cúi đầu, nhớ kỹ cái tên trong di động kia.

"Tiểu Nãi Miêu".....

Kia nhất định là người rất quan trọng đối với anh họ.

*

S quốc, phòng bệnh Tần Phương ở cũ.

Nguyễn Kiều Kiều đứng bên mép giường của Tần Phương khóc đến hai mắt sưng đỏ, mặt đầy ụy khuất.

"Mẹ, rõ ràng ông chủ của Ngự Đường là bạn thân thích với Cố gia. Vì cái gì bọn họ còn muốn phát video này ra ngoài? Mẹ nói đi, hiện tại con nên làm cái gì bây giờ..... Hiện tại Cố Huyền sẽ nghĩ con là người như thế nào? Còn có đồng học, lão sư sẽ đánh giá con ra sao?"

Nguyễn Kiều Kiều càng nghĩ càng giận, khóc đến thở hổn hển.

Nhiều năm như vậy, cô ở trường học giữ gìn thanh danh thật tốt, nhưng bây giờ hình tượng hoàn mỹ của cô cơ hồ đã bị hủy hoại chỉ trong một ngày!

Bị Nguyễn Mạnh Mạnh trực tiếp vạch trần thân phận, nói cô là con gái của tiểu tam, cô còn có thể nói thân bất do kỷ, chuyện được sinh ra là không có quyền lựa chọn.

Nhưng hiện tại, cô chân trước mới vừa nhò vào quan hệ Cố gia, cho rằng có thể thu phục được Ngự Đường, vu oan giá họa cho Nguyễn Mạnh Mạnh.

Ai biết sau lưng, đã bị Ngự Đường phát ra video, hung hăng đánh vào mặt cô.

"Con, dựa nhờ này, chính là do con quá nóng vội. Mẹ không phải đã nói với con rồi sao, chuyện gì cũng đều phải nhẫn, cười đến cuối cùng mới chân chính là người thắng. Con nhìn mẹ đi, nhìn Trần Tĩnh Chi nhiều năm như vậy, cũng nhìn bà nội con qua nhiều năm, hiện tại..... Sinh hạ nhi tử, mẹ không phải cuối cùng cũng trở thành nữ chủ nhân của Nguyễn gia sao?"

Tần Phương một bên dạy dỗ, một bên vỗ vỗ tay cô.

"Yên tâm đi, đây chỉ là chuyện nhỏ. Chờ sau này khu con được gả vào đại gia tộc Cố gia còn không biết sẽ gặp ít nhiều chuyện lớn. Ngã một lần khôn hơn một chút, coi như đây là một bài học tiếp sức thêm cho con."

Nguyễn Kiều Kiều ngược mắt, trong đôi mắt ngập nước kia hiện lên một tia kinh ngạc.

"Mẹ, ý của mẹ là..... Mẹ có cách?"

Tần Phương cười, "Đương nhiên, loại chuyện này mẹ căn bản không để ở trong mắt."

Dứt lời, liền ghé sát vào, nói cho Nguyễn Kiều Kiều kế hoạch của mình.

*

Bên trong Lệ gia, Nguyễn Mạnh Mạnh vừa mới kết thúc xong một khoá "học bổ túc".

Suốt hai giờ, nàng đều chơi game.

Nhưng thực tế, tâm tư vẫn để trên tin nhắn ở di động.

Cư nhiên nàng lại chờ Lệ Quân Ngự trả lời!

Đáng tiếc, hai giờ qua đi, Lệ Quân Ngự vẫn như cũ không có đáp lại gì.

Nguyễn Mạnh Mạnh trong lòng tức giận bất bình, cảm thấy Lệ Quân Ngự chính là làm lơ mình.

Đang muốn tiếp tục gửi thêm một tin nhắn qua, di động đột nhiên "ding" một tiếng.

Tương Lệ Quân Ngự nhắn lại, Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức mở ra di động, không nghĩ tới lại là một tin nhắn từ WeChat.

Nàng đã đổi tên mới, thật lâu rồi còn chưa có ai nhắn từ Wechat cho nàng.

Huyền:【Mạnh Mạnh, cô trước kia không phải như thế. Hiện tại sao lại có thể ác độc như vậy, cô có biết hay không Kiều Kiều bị cô chọc giận đến mức ngã bệnh?】

Oa!

Nguyễn Mạnh Mạnh sợ ngây người.

Từ lúc chị nàng qua đời, Cố Huyền cùng nàng giải trừ hôn ước, liền mấy trăm năm cũng không liên lạc với nàng.

Kết quả hiện tại, lên dây cót ở WeChat, vẫn là mắng nàng.

Lệ gia mỹ nam như mây, kiến thức lại rộng, Nguyễn Mạnh Mạnh đã sớm không giống trước kia, đối với Cố Huyền thiên y bách thuận. (thiên y bách thuận nghĩa là trăm nghìn theo vạn lần thuận theo, nhưng toy thích để zậy cho nó hay =)))))

Nàng bấu môi, trả lời tin nhắn.

Mạnh miêu miêu:【 Anh xác định Nguyễn Kiều Kiều là bị tôi làm cho ngã bệnh? Để tôi xem, cô ta hẳn là làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm, đạo đức bị khí đoán làm ngã bệnh mới đúng!】

Huyền:【Cô sao lại có thể nói em gái mình như vậy? Mạnh mạnh, cô quá làm tôi thất vọng rồi!】

Mạnh miêu miêu:【Nga, vậy anh liền tiếp tục thất vọng đi, tôi không ngại!】

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Nguyễn Kiều Kiều bị bệnh

Cố Huyền sớm đã hình thành thói quen xem Nguyễn Mạnh Mạnh như cái đuôi nhỏ luôn ở sau lưng mình.

Trước nay đều là hắn nói một, Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ không dám nói hai.

Hắn hướng trái, Nguyễn Mạnh Mạnh sẽ không hướng phải.

Ở trước mặt người ngoài bày ra vẻ cao ngạo tùy hứng của tiểu thư Nguyễn gia được nuông chiều, duy nhất ở trước mặt hắn lại ngoan ngoãn không có một chút tính khí.

Nhưng hiện tại, Nguyễn Mạnh Mạnh lại cùng hắn lên giọng, thậm chí biểu hiện ra mặt địch ý với hắn.

Cố Huyền nghĩ nghĩ, nhàu mày trả lời.

Huyền:【 Mạnh Mạnh, tôi biết..... Cô hiện tại còn đang trách tôi lựa chọn Kiều Kiều. Chuyện này, tôi thật lòng xin lỗi. Tôi biết, cô vẫn luôn thích tôi, chính là chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.....】

Nguyễn Mạnh Mạnh nhìn tin nhắn Cố Huyền gửi qua, mắt tròn trắng.

Tôi chết đây!

Nàng trước kia như thế nào không phát hiện Cố Huyền là người tự luyến như vậy?

Đến lúc này, hắn vẫn cho rằng chính mình còn thích hắn!

Mạnh miêu miêu:【 nói tiếng người! Anh nếu là lại nói những chuyện linh tinh, tôi liền đánh chết anh! 】

Cố Huyền:.....

Huyền:【 khụ, kỳ thật hôm nay tôi tìm cô là muốn cô đứng ra giúp Kiều Kiều làm sáng tỏ một chút. Chuyện lần này đã ảnh hưởng đến cô ấy rất lớn, còn làm cô ấy ngã bệnh. Cô lại là đương sự, ra giải thích mọi chuyện chính là biện pháp duy nhất có thể làm bình ổn phong ba hiện tại. 】

Mạnh miêu miêu:【 nga, anh muốn tôi làm sáng tỏ cái gì? 】

Huyền:【 nói sự thật, Kiều Kiều cũng không biết chân tướng, cô ấy cũng chỉ là vì bà ngoại của mình. 】

Mạnh miêu miêu:【 ý của anh là nói, Nguyễn Kiều Kiều cũng không biết chuyện phát sinh ở Ngự Đường nhưng vẫn như cũ đứng ra ở nói tôi xin lỗi bà ngoại cô ta? 】

Trong lời nói của Mạnh Mạnh cất giấu châm chọc, nhưng hiển nhiên Cố Huyền không hiểu được.

Huyền:【 không sai, Kiều Kiều là vô tội. 】

Nguyễn Mạnh Mạnh cười, Nguyễn Kiều Kiều là vô tội, chẳng lẽ nàng không vô tội sao?

Nàng nhịn không được đáp lại:【 a, cô ta nếu cái gì cũng không biết, kia vì cái gì muốn tôi xin lỗi bà ngoại cô? Nga, cô ta thật biết cách bịa đặt, bắt đầu từ một cái mạch, còn nội dung chuyện cũ đều tự biên tự diễn? 】

Huyền:【 Mạnh Mạnh, Kiều Kiều chỉ là tôn kính lão nhân, không giống cô.....】

Xuy, Nguyễn Mạnh Mạnh chịu không nổi nữa.

Cố Huyền này đã không phải là tra nam trong phạm vi bình thường nữa, hoàn toàn bị Nguyễn Kiều Kiều tẩy não thành não tàn rồi.

Nói thêm gì nữa, năng sợ chính mình sẽ ghen đến nội thương.

Nguyễn Mạnh Mạnh không tính toán tra tấn chính mình, trực tiếp tắt WeChat, đỡ phải tiếp tục nghe hắn xàm ngôn.

Ghen một bụng khí, đúng lúc này, di động lại vang lên, thông báo một tin nhắn vừa gửi đến.

Tâm tình bị đè nén, giờ phút này lại hoá hư không.

Nguyễn Mạnh Mạnh lập tức click mở tin nhắn.

Đáng tiếc....Lúc nàng thấy rõ tin nhắn Lê Quân Ngự gửi qua, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

"Hào hào học tập?"

Lê Quân Ngự cư nhiên liền trả cho nàng bốn chữ: Hào, hào, học, tập!

Tiểu tâm can (tâm tư, đầy lòng) chờ mong tức khắc nhói lên.

Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không biết, năng vì cái gì sẽ mất mát như vậy.

Nhưng vừa rồi trong nháy mắt kia, nghe được tiếng tin nhắn tiếng vang lên, cái cảm giác mong chờ không biết từ đâu đến lại lấp đầy ngực nàng, nó tồn tại rất chân thật.

Nàng tưởng..... Đại khái là năng khó được một lần ngoan ngoãn, chủ động nói lời cảm ơn, muốn được Lê Quân Ngự khen ngợi đi.

Ấn, nhất định là như thế.

Mạnh Mạnh mỉm cười, thu thập lại tâm tình, đem tin nhắn kia tắt đi.

Không muốn trả lời, cũng không nghĩ sẽ trả lời, Lê Quân Ngự dù sao cũng chỉ là tùy tiện nhắn qua hỏi thăm rồi lại tiếp tục xử lý công việc dày đặc kia.

Con người xinh đẹp hơi hơi buồn xuống, chỗ sâu nhất trong mắt hạnh chợt lóe qua tia thất vọng.

Mà ở bên kia đại dương, có một nam nhân một bên làm xử lý văn kiện một bên đùa nghịch di động.

Thẳng đến khi đêm đã khuya, chờ đợi thật lâu âm thanh báo tin nhắn tới mãi chẳng vang lên. (tương tư về em biết bao nhiêu cho đủ □)

*

Ngày hôm sau, Nguyễn Kiều Kiều quả nhiên không có tới trường học.

"Các người biết gì chưa? Hôm nay Nguyễn Kiều Kiều xin nghỉ học, nói là bị bệnh."

"Xin nghỉ bệnh, không có khả năng đi..... Ngày hôm qua còn tốt, như thế nào sẽ ngã bệnh nhanh như vậy. Tôi còn muốn nhìn một chút, cô ta hôm nay tới trường học sẽ nói như thế nào."

"Ai biết a..... Bất quá tôi cảm thấy này bệnh cũng tới quá đúng lúc, nói bệnh liền bệnh. Cô ta nếu là không sinh bệnh, hôm nay tới trường học, như thế nào cũng phải cho Nguyễn Mạnh Mạnh một công đạo đi?".

"Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy..... Tuy rằng Kiều Kiều ngày thường rất tốt, nhưng chuyện lần này cũng thật quá đáng. Cái kia video tôi đã xem qua, rõ ràng là bà ngoại cô ta động thủ trước. Bình hoa lớn như vậy lại hướng đến trên đầu Nguyễn Mạnh Mạnh đập xuống....."

Trong phòng học cao tam ban 1, biết được Nguyễn Kiều Kiều xin nghỉ bệnh, rất nhiều đồng học xúm lại thành nhóm khe khẽ nói nhỏ.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi ở bàn học cũ đầu đùa nghịch di động, làm bộ như không nghe thấy.

Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang đến.

"Đù rồi —— Kiều Kiều đã ngã bệnh, các người còn ở sau lưng nói mát (nói như khen nhưng thật ra là chê bai trách móc đó các chế). Các người như vậy, còn tính là bạn bè tốt sao?!".

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Cút

"Các người thật sự rất quá đáng!"

Diệp Phong - một trong những đám fan nào tàn của Nguyễn Kiều Kiều đột nhiên đứng lên cùng những người khác tranh chấp.

"Chúng ta chỉ là chỉ tùy tiện thảo luận, Diệp Phong, cậu đừng nóng giận....."

Đều là đồng học chung lớp, tốt xấu gì Nguyễn Kiều Kiều với Diệp Phong cũng đều là bạn lâu năm của họ.

Bọn họ không giống Nguyễn Manh Manh, là người từ ngoài chuyển đến.

Ở chung lớp học một thời gian dài, tóm lại sẽ có cảm tình.

"Hừ, com có thể ăn bậy, lời nói không thể nói bậy, các người chẳng lẽ không biết bốn chữ "nhân ngôn đáng sợ" này viết như thế nào sao? Kiều Kiều mới xin nghỉ bệnh, nếu biết sau lưng bị các người nói mình như vậy, còn không biết sẽ chịu thêm bao nhiêu thương tâm!".

Lời của Diệp Phong nói làm các đồng học ngượng ngùng, từ sôi nổi chuyển sang trầm mặc.

Đúng lúc này, một tiếng cười khê rất nhỏ khó phát hiện từ phía sau phòng học truyền đến.

Bởi vì cả lớp đột nhiên an tĩnh lại, âm thanh tiếng cười này liền trở nên dị thường rõ ràng.

"Nguyễn Manh Manh, cô cười cái gì?"

Diệp Phong quay đầu lại nhìn về phía Nguyễn Manh Manh, khoe môi khê nhếch.

"Tô?" "Nguyễn Manh Manh vẫn tươi cười, mi mắt như cũ cong cong.

"Tôi không cười cái gì a, chính là cười có người chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn."

"Cô có ý tứ gì? Cô nói ai là quan châu, ai là dân chúng?" Diệp Phong cũng không ngu, lập tức tìm ra trào ý trong lời nói của Manh Manh.

"Tôi không có ý tứ gì, ai là song tiêu cầu, ai chính là châu quan lạc."

Người khác nói Nguyễn Kiều Kiều, đó chính là "nhân ngôn đáng sợ".

Nhưng thời điểm Nguyễn Kiều Kiều cùng với Diệp Phong tùy ý bịa đặt bôi nhọ nàng, như thế nào không nói đến bốn chữ "nhân ngôn đáng sợ" này?

Ai song tiêu cầu, ai chính là châu quan, quả thực vừa nghe là hiểu ngay.

"Nguyễn Manh Manh, cô đứng cho là tôi không thể làm gì cô. Tôi khuyên cô đem những lời này thu hồi ngay đi, bằng không tôi sẽ không dễ yên cho cô!".

Nữ thần trong lòng hần ngã bệnh, riêng chuyện này đã làm cho Diệp Phong hoàn toàn mất lý trí.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Nguyễn Manh Manh có thể thoải mái ngồi ở trong phòng học, hần liền nhịn không được cất giọng châm chọc mỉa mai.

Mà Nguyễn Kiều Kiều lại bởi vì quá hiểu thuận, vô tội liên lụy, Diệp Phong liền hận không thể thay nữ thần bị bệnh, giúp nữ thần lau nước mắt.

"Phốc, hạo đi..... Cậu nói đúng, tôi đích xác là nên đem những lời này thu hồi đi." Nguyễn Manh Manh nghiêng nghiêng đầu, con ngươi trong đáy mắt tràn ngập bồn cợt.

"Rốt cuộc, cầu cầu là động vật đáng yêu như vậy, tôi không nên nhục cầu."

"Nguyễn Manh Manh, cô....." Diệp Phong nhịn không được đưa lên nắm đấm tiến đến trước mặt Nguyễn Manh Manh.

Nguyễn Manh Manh không hề sợ sệt ngồi yên tại chỗ.

Nàng là đang chờ Diệp Phong qua đây.

Chỉ cần hần dám ra tay, nàng nhất định sẽ làm Diệp Phong hối hận đến mức sống không bằng chết!

Thời điểm Diệp Phong dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước mặt Nguyễn Manh Manh.

Vẫn luôn nằm ngủ say sưa trên bàn, Lệ Quân Triệt đột nhiên nâng lên khuôn mặt nhập nhèm vừa mới tỉnh.

Ánh mắt hơi lơ, mỹ thiếu niên liền đứng lên.

Hần tuy rằng mới 16 tuổi, nhưng thân cao một m78, so với Diệp Phong cao hơn một cái đầu.

Thiếu niên tay dài chân dài, cánh tay dài đuổi thân, tay phải nhẹ nhàng chắn ở phía trước Diệp Phong.

"Rác rưởi, ngươi ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta."

Thiếu niên từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt tuấn tú tràn ngập ghét bỏ, lạnh nhạt.

Hần kêu Diệp Phong là "rác rưởi", kêu đến cực kỳ thuận miệng.

Đồng học trong lớp đều còn nhớ rõ, cái danh "rác rưởi" này cũng là do Diệp Phong tự tìm lấy.

Ai kêu hần lần trước ở trước mặt Càng Quân Triệt nói đồng đặc "ai chỉ số thông minh thấp chính là rác rưởi!"

"Càng Quân Triệt, chuyện này cùng cậu không quan hệ, cậu đừng xen vào việc người khác!" Diệp Phong khó thờ công tâm, lại bị Càng Quân Triệt chửi một tiếng "rác rưởi" ngay vào mặt, lập tức gấp đến độ mất.

Lúc này, cũng không rảnh lo Nguyễn Manh Manh là nữ sinh, Càng Quân Triệt là học sinh lão sư xem trọng nhất.

Tóm lại, hần muốn đem ác khí trong lòng giải phóng ra ngoài!

"Ta nói lại lần nữa, ngươi..... Quấy rầy đến giấc ngủ của ta." Lệ Quân Triệt neho lại con ngươi đẹp dài, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra hần khí lạnh lẽo.

Từ góc độ Nguyễn Manh Manh nhìn qua, giờ khắc này Lệ Quân Triệt không giống ngày thường luôn bày ra vẻ mặt vô hại.

Ngược lại, có một khí phách rất giống Lệ Quân Ngu, lạnh lùng nguy hiểm.

"Càng Quân Triệt..... Cậu có biết hay không. Diệp gia chúng tôi....."

Diệp Phong còn chưa nói xong. Ánh mắt thanh lãnh của mỹ thiếu niên đã không chút để ý quét tới.

Chỉ thấy môi mỏng hần khẽ mở, âm thanh thâm trầm, thấp lãnh, phun ra một chữ ——

"Cút."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sùng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89: Đau lòng Manh Manh

"Diệp Phong, cậu đang làm cái gì?"

Âm thanh của nam nhân trung niên rỗng giân đột nhiên từ ngoài cửa phòng

học truyền đến.

Là Cao Hán Thu!

"Cao lão sư, tôi....." Diệp Phong lập tức thu hồi nắm tay.

"Câm miệng!" Nhìn trên khuôn mặt tuần tử của học trò bảo bối tràn ngập khó chịu, Cao Hán Thu lập tức đau lòng không thôi.

"Đi theo tôi qua chỗ khác nói chuyện, không được quấy rầy Quân Triệt nghỉ ngơi. Quân Triệt cùng các người không giống nhau, buổi tối mỗi ngày trở về đều phải học bài đến hừng đông, hẳn thật vất vả đến buổi sáng mới có thể ngủ được một giấc, ai cho cậu đánh thức hắn?!"

Nguyễn Manh Manh ngồi ở chỗ ngồi nghe lão Cao phê bình Diệp Phong một hồi không dứt, thật sự là xem đủ rồi.

Lệ Quân Triệt mỗi đêm trở về đều học đến hừng đông?

Vui đùa cái gì vậy.

Hắn mỗi đêm trở về liền ăn ăn ăn, ăn xong một bàn món điểm tâm ngọt mới có thể thoả mãn trở về phòng ngủ.

Hắn sẽ học bài sao?

Haha, toàn bộ Lệ gia rõ ràng chỉ có một mình nàng bị yêu cầu "học tập" mỗi đêm.

Bất quá, nghe lão Cao mắng Diệp Phong, nàng xem đến cao hứng.

Tâm tình tốt lấy tay chống cằm, mặt mày mỉm cười ở một bên xem diễn.

Ai ngờ, lão cao mắng xong Diệp Phong xong, tầm mắt vừa chuyển liền rơi xuống trên mặt nàng.

"Nguyễn Manh Manh, cô..... Cùng tôi đi văn phòng một chuyện."

Mở đầu ba chữ, ngữ khí tựa hồ còn có chút hung ác.

Nhưng nói xong mấy chữ cuối cùng, đã thay đổi ngữ khí, âm thanh nhẹ nhàng còn mang theo một chút ý vị hồng nhệ.

Mặt khác những đồng học nghe được, lông tơ đều dựng thẳng lên.

Lão Cao đột nhiên thay đổi thái độ, khẳng định có âm mưu!

Nói không chừng là lừa Nguyễn Manh Manh đi văn phòng, sau đó hung hăng đánh mắng một trận.

Bởi vì video tối hôm qua, hiện tại đồng học cả lớp liên đới với thành kiến Nguyễn Manh Manh giảm đi không ít, còn có rất nhiều người tò mò đồng tình với nàng.

Bất quá Nguyễn Manh Manh không tìm không phôi, không chút nào để ý tới.

Đứng lên, liền cùng lão Cao rời đi.

.....

Hai người một trước một sau, mới vừa vào văn phòng. Nguyễn Manh Manh liền nhìn thấy vợ của Cao Hán Thu, chủ nhiệm ban 13 - Lý Tú Lệ đang đứng bên cạnh bàn công tác.

Nguyễn Manh Manh hơi hơi nhàu mày, không hiểu lão Cao có ý tứ gì, như thế nào lại đem nàng tới gặp Lý Tú Lệ.

Chờ nàng đến gần, Lý Tú Lệ mở miệng trước.

"Manh Manh, chuyện lúc trước là Lý lão sư hiểu lầm con, Lý lão sư đến đây là để xin lỗi."

Cái gì, cùng nàng xin lỗi?

Nguyễn Manh Manh hoài nghi chính mình nghe lầm.

"Tiểu sư muội, cô không nghe lầm." Cao Hán Thu liếc mắt một cái liền nhìn ra Nguyễn Manh Manh suy nghĩ gì.

"Tôi kêu cô lại đây, kỳ thật là do vợ tôi muốn gặp cô. Qua đây, hai vợ chồng chúng ta đối với cô có thành kiến chủ yếu là bởi vì chúng ta cũng cùng những người khác giống nhau, nghĩ lầm cô hại chết Thor Thor."

"Đưa nhò Thor Thor kia, tuy rằng chỉ học với chúng ta hơn một năm nhưng lại là học sinh đặc ý nhất của chúng ta đời này. Khi nghe tin học trò mình yêu thương nhất đã chết, ngoài ý muốn đã làm chúng ta đau lòng vô cùng. Lúc trước nghe nói cô hại chết Thor Thor, cũng không nghĩ nhiều, liền đem tâm tình ghét bỏ, căm giận đó lên trên đầu cô....." (mình để Cao Hán Thu xưng là tôi - cô nhưng Lý Tú Lệ với Manh Manh là ta - con cho tình cảm nháo)

Cao Hán Thu cùng Lý Tú Lệ giữ lại nàng nói xin lỗi nửa ngày.

Sự tình được nói rõ ràng, Nguyễn Manh Manh nhưng thật ra không thêm để ý.

Rốt cuộc bọn họ cũng chỉ là bị Nguyễn Kiều Kiều làm hiểu lầm.

Nhưng hai người lại không cho rằng như vậy. Bởi vì áy náy, đều muốn đền bù.

Cao Hán Thu nguyên bản bởi vì có quan hệ với Tào lão nhân, đem nàng trở thành Tiểu sư muội. Đối tốt với nàng, nàng có thể lý giải.

Nhưng Lý Tú Lệ, lại có chút khoa trương.

Bất lấy Nguyễn Manh Manh hỏi han ân cần, thậm chí còn rơi nước mắt.

"Manh Manh, con thật là không dễ dàng..... Lão sư trước kia không biết quan hệ Nguyễn gia phức tạp như vậy. Còn vẫn luôn dận dò lão Cao vì tình thương đối với Thor Thor, phải chăm sóc Nguyễn Kiều Kiều thật tốt. Thắng đến ngày

hôm qua, biết rõ chuyện này, lão sư mới biết được chính mình sai đến thái quá....."

Là phụ nữ, trong nhà cũng có con nhỏ, Lý Tú Lệ quả thực đối với Nguyễn Mạnh Mạnh vô cùng đau lòng.

Từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh, cùng chị gái sống nương tựa lẫn nhau, ở hoàn cảnh như vậy lớn lên, không biết đã bị mẹ kế kia đẩy đoạ thành cái dạng gì.

"Mạnh Mạnh, về sau con có việc gì khó khăn cứ việc nói với lão sư. Còn có, chuyện học tập con cũng phải cố gắng lên, không thể để cho gái mình mất mặt. Đúng rồi, bài thi ngữ văn lúc trước ta nhìn kỹ rồi, Mạnh Mạnh.....Con thành thật nói cho ta biết, những cái đề đó, có phải hay không có ý không làm?"

Nguyễn Mạnh Mạnh thái dương giật giật.

Oa, cư nhiên bị phát hiện!

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Cậu nam nữ

"Tôi....."

Nguyễn Mạnh Mạnh nhấp môi, "Tôi sao có thể cố ý không làm. Lý lão sư, tôi chính là sẽ không..... Bất quá lão sư yên tâm, về sau tôi sẽ nỗ lực, tận lực đuổi kịp tiến độ."

"Con....."

"Được rồi, Mạnh Mạnh nếu đã nói như vậy thì hãy xem kết quả khảo thí ngày thứ 6 của nó. Tin tưởng nó nhất định sẽ phát huy ra thực lực."

Cao Hán Thu mở miệng, ngăn cản lời Lý Tú Lệ chưa nói xong.

"Tốt, cô về lớp học đi. Sắp tới còn khảo thí, đừng chậm trễ việc học. Diệp Phong nếu còn dám tìm cớ gây phiền toái, trực tiếp nói với ta."

"Àn, tôi về lớp đây, cảm ơn lão sư."

Nguyễn Mạnh Mạnh nghĩ thầm, Diệp Phong nếu là lại tìm nạng gây phiền toái, nàng còn cầu mà không được.

Vừa lúc có thể giáo huấn hần một chút.

Bất quá, lão Cao có ý tốt, vẫn là nên cảm ơn.

Chờ Nguyễn Mạnh Mạnh rời đi, Lý Tú Lệ nhịn không được cất giọng cảnh nhắc:

"Anh như thế nào lại ngăn em, không cho em nói?"

"Đưa nhò kia cố ý không làm những đề đó khẳng định là có nguyên nhân. Để anh xem a, Mạnh Mạnh đang trong độ tuổi dậy thì, nguyên nhân hơn phân nửa là bởi vì gia đình, nói không chừng nó làm như vậy là vì hấp dẫn sự chú ý của ba mình!".

"Aiz, anh đừng đoán mò. Mạnh Mạnh nếu nói sẽ nỗ lực, vậy nó sẽ cố gắng. Đưa nhò kia là học trò của Tào lão nhân, có ông ấy dạy dỗ, Mạnh Mạnh sẽ không kém, chờ thứ sáu xem kết quả sẽ biết."

.....

Thực mau, đã tới ngày khảo thí.

Nguyễn Mạnh Mạnh vừa mới đi đến cổng trường đã bị hai thân ảnh chán ghét chặn đường lại.

"Chị....." Nguyễn Kiều Kiều toàn thân suy yếu, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn bệnh cũng không nhẹ, cơ thể dựa hoàn toàn vào người Cố Huyền mới có thể đứng vững.

"Chị, thật xin lỗi..... Nhìn thấy video kia em mới biết được chính mình sai đến thái quá. Em, em cũng không nghĩ tới bà ngoại cư nhiên sẽ gạt em.... Chị tha thứ cho em được không?"

Nguyễn Kiều Kiều hơi thở mong manh, thời điểm nói chuyện cơ hồ đều thở hổn hển.

Đôi mắt kia gắt gao nhìn chăm chăm Nguyễn Mạnh Mạnh.

Tựa hồ chỉ cần Nguyễn Mạnh Mạnh nói một chữ "không", nước mắt sẽ liên vớ đề mà chảy ra.

Đáng tiếc, Nguyễn Mạnh Mạnh từ trước đến nay xem Nguyễn Kiều Kiều đóng vai đáng thương đã ngăn tận xương rồi.

Cô ta chính là khóc đến chết, nàng cũng sẽ không nằng một chút lông mày.

"Được rồi, muốn khóc thì đi chỗ khác khóc. Nơi này là cổng trường, tất cả mọi người đều vội vàng ra vào, mời cô tránh ra, tôi còn phải đi vào khảo thí."

"Chị....." Nguyễn Mạnh Mạnh vừa dứt lời, quả nhiên những giọt nước mắt từ trong hốc mắt của Nguyễn Kiều Kiều liên chảy ra.

Nước mắt từng giọt lăn xuống, tràn đầy thống khổ.

"Nguyễn Mạnh Mạnh, cô như thế nào liền trở nên quá phận như vậy! Kiều Kiều biết hôm nay cô khảo thí, sợ tâm tình cô không tốt, ảnh hưởng đến việc làm bài nên cố ý đến đây xin lỗi cô. Cô không nhận thì thôi, vì cái gì còn muốn nói ra những lời nói vô tình máu lạnh như vậy?"

Cố Huyền chỉ trích, nói năng có khí phách, tựa như Nguyễn Mạnh Mạnh vừa làm ra chuyện tội ác tày trời.

"A, sợ tôi tâm tình không tốt, ảnh hưởng đến việc làm bài? Các người không biết việc cậu nam nữ hai người đứng trước mặt tôi sẽ làm tâm trạng tôi không tốt hơn sao?"

Tâm cơ trong lòng Nguyễn Kiều Kiều là gì, đừng tưởng rằng nàng không biết.

Tám phần là sợ nàng lần này khảo thí không đủ tốt, cho nên "có lòng" đến ghé thăm nàng.

Hướng chỉ, Cố Huyền nào tàn sè nhìn không ra nhưng Nguyễn Mạnh Mạnh lại là liếc mắt một cái liền đã nhìn ra.

Tuy nói Nguyễn Kiều Kiều thoạt nhìn ốm yếu, nhưng những sợi tóc hỗn độn trước trán lại mang theo mỹ cảm, sắc mặt tuy tái nhợt, nhưng sắc môi lại không trắng bệch.

Sẽ không làm người ta cảm thấy khó coi, ngược lại mang theo cảm giác nhu nhược thống khổ đáng thương.

Một tiểu bạch hoa trang như vậy, rõ ràng chính là có người cố ý giúp cô ta thu xếp.

Đáng tiếc, không phải ai cũng có tuệ nhãn như đuốc giống nàng. (ý tỷ là mắt tỷ vạn tiền xuyên tâm á □)

Mất mủ chắc không chỉ là dừng lại ở Cố Huyền, ngay cả một ít đồng học vừa vận đến trường, lúc này cũng cùng nhau mù theo.

"Nguyễn Kiều Kiều kỳ thật cũng rất không dễ dàng, cô lại không phải cố ý....."

"Chính là cô ấy cũng là bị người trong nhà lừa bịp. Nguyễn Kiều Kiều đều đã xin lỗi, cô ta vì cái gì còn không tha thứ?"

"Xuy, còn có cái gì, đó là keo kiệt cùng ghen ghét. Không nghe cô ta kêu Nguyễn Kiều Kiều cùng Cố Huyền học trường là cậu nam nữ a. Nữ nhân a, không chiếm được nam nhân mình thích luôn là ghen ghét."

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 91: Ngoài ý muốn xuất hiện

"Cô nói đúng, Cố Huyền học trường là nam nhân tốt, ai cũng muốn có được. Đừng nói hai người không phải cùng mẹ sinh ra, liên tính là cùng một mẹ sinh, nói không chừng đều sẽ trở mặt thành thù."

"Nguyễn Mạnh Mạnh thái độ kém như vậy, tám phần là tranh giành tình cảm."

Ảnh hưởng mọi người nói chuyện cũng không thấp, Cố Huyền tự nhiên cũng sẽ nghe thấy.

Hắn không khỏi dắc ý.

Quả nhiên lời bọn họ nói cùng suy nghĩ của hắn đều giống nhau, biểu hiện Nguyễn Mạnh Mạnh mấy ngày nay chỉ là cố ý khiến cho hắn chú ý.

Vì muốn níu kéo đoạn tình cảm không hồi kết, nâng đỡ nên điều ngoa tùy hứng, cho rằng như vậy liền có thể hấp dẫn sự chú ý của Cố Huyền anh.

Cố Huyền là người rất có tự tin, tuy rằng lựa chọn Nguyễn Kiều Kiều nhưng hắn cũng không ngại để cho mình có thêm một người ái mộ.

Nghe vậy, sắc mặt hắn liền tốt hơn một chút, nhàn nhạt tính tình: "Mạnh Mạnh, cô cũng coi như là người tôi nhìn lớn lên. Tôi biết, chuyện tôi với Kiều Kiều ở bên nhau, cô nhất thời không thể tiếp nhận. Bất quá cô yên tâm, cho dù có Kiều Kiều, nhưng tình thương của Cố Huyền ca ca đối với cô vĩnh viễn bất biến. Ngoan, cô cũng đứng cùng Kiều Kiều đầu đầu đá lẫn nhau, nhìn chị em các người nháo thành như vậy, Cố Huyền ca ca sẽ cảm thấy tự trách."

Xuy.....

Nguyễn Mạnh Mạnh thật cảm thấy Cố Huyền hắn là nên đi kiểm tra đầu óc một chút.

Khi còn nhỏ, hắn rất bình thường a, đối với mình vẫn luôn che chở quan tâm

Sau đó, Tần Phương vào được Nguyễn gia rồi mang Nguyễn Kiều Kiều đẩy đến cho hắn, thời điểm đó thái độ của hắn đối với nàng tuy rằng có chút phai nhạt.

Nhưng lúc đó Cố Huyền cũng là nam nhân đang trong độ tuổi trưởng thành, cùng con gái lĩnh đạm xa cách một chút cũng không có gì xấu.

Chính là hiện tại.....

Haha, Nguyễn Mạnh Mạnh hận không thể tự chọc hai mắt mình!

Đang chuẩn bị nói mấy câu kích thích cảm giác về sự ưu việt quá mức tốt đẹp Cố Huyền.

Phía sau đột nhiên vươn ra một bàn tay to, đặt trên vai trái của nàng.

"Đã đến giờ khảo thí, còn không đi vào?" Âm thanh từ tính trầm thấp truyền đến.

Lúc lời nói kia vang lên, trái tim Nguyễn Mạnh Mạnh phảng phất như bị thứ gì hung hăng nắm chặt.

Nàng quay đầu lại, trái tim khẽ run rẩy.

"Lệ..... Lệ....."

Nhìn thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, đại não nàng có chút trống rỗng.

Đánh chết Nguyễn Mạnh Mạnh cũng không thể tưởng tượng ra được Lệ Quân Ngự cư nhiên sẽ xuất hiện ở cổng trường!

Thân ảnh nam nhân cao lớn đỉnh đạc đứng lẳng lẳng bên trong đám người, trong khoảnh khắc liền hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Có người đứng sững nhìn chăm chăm, có người thấp giọng kinh hô.

Lần trước khi tan học, nam nhân ngồi ở bên trong xe, mọi người chỉ có thể thoáng nhìn.

Mà hiện tại, "bão bán than đá" trong truyền thuyết rất có thể bao đường Nguyễn Mạnh Mạnh lại lần nữa xuất hiện.

Khiến cho toàn bộ chấn động.

"Này..... Đây là hoàng lão bán trong truyền thuyết?"

"Không có khả năng đi, chân hắn không què, mặt cũng không đỏ, hơn nữa..... Hơn nữa hảo soái a....."

"Đúng vậy, so với Cố Huyền học trường còn soái, soái hơn rất nhiều!!! Người kia là ai a? Nếu hắn là bạn trai của Nguyễn Mạnh Mạnh, Nguyễn Mạnh Mạnh còn ăn dấm cái rắm a, hắn so với Cố Huyền học trường còn đẹp trai hơn rất nhiều!"

Trong đám người, Lệ Quân Ngự như nghe không thấy lời của những người khác bát quái.

Đôi mắt đen thâm thúy lạnh băng chỉ duy nhất dừng lại trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp của Tiểu Nãi Miêu.

"Bên kia vừa lúc xong việc, liền tới đây xem cô." Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt nói.

Nghe khí thanh lãnh đạm mạc, tuần nhan cực phẩm như điều khắc được bao phủ một tầng hàn khí.

Cổ tĩnh, ánh mắt nhìn Nguyễn Mạnh Mạnh lại cất giấu một tia ảm áp không dễ phát hiện.

Kỳ thật là hắn cố ý tăng ca, rồi gấp gấp từ nước ngoài trở về.

Quốc nội gần đây có quá nhiều chuyện không hay xảy ra, hắn không tự mình trở về xác nhận nàng còn khoẻ mạnh thì vẫn luôn không yên tâm.

Quả nhiên, mấy ngày không thấy, Tiểu Nãi Miêu giống như gầy đi.

Sau khi về nhà liền phải nói quần gia chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon tâm bổ cho nàng, không thể để nàng học hành đến mức bỏ quên thân thể mình được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 92: Vẫn là anh yêu nhà nàng tốt

Ngay lúc này, một giọng nói phi thường bất mãn xen vào giữa hai người.

"Manh Manh, hần là ai?" Trong giọng nói Cổ Huyền cất giấu cảnh giác cùng bài xích.

Sao với Nguyễn Manh Manh, hần đích xác thích ở Nguyễn gia được sủng ái, cũng càng thích nữ nhân có mùi vị ngọt ngào như Nguyễn Kiều Kiều.

Nhưng này không đại biểu, hần có thể mặc kệ cho Nguyễn Manh Manh thích người khác.

Nguyễn Manh Manh vẫn luôn là cái đuôi nhỏ theo sau lưng hần, tuy rằng sau này không có khả năng kế thừa Nguyễn thị, nhưng khuôn mặt xinh đẹp kia vẫn làm hần động lòng trắc ẩn.

Có năng theo đuôi, Cổ Huyền cho rằng giá trị con người mình lên cao như thuyền gặp nước.

Cho nên, hần tuyệt đối không cho phép tâm mất Nguyễn Manh Manh từ trên người mình rời đi.

"Kiều Kiều quả nhiên nói không sai, Nguyễn Manh Manh, cô thay đổi..... Cô nói đi, cô cùng người nam nhân này rốt cuộc là quan hệ gì? Cô có thể chuyển đến Trí Học có phải hay không là nhờ hần? Vì cái này cô liền chấp nhận bị hần bao dưỡng?"

Cổ Huyền nghĩ rất đơn giản, Nguyễn Manh Manh chính là không có năng lực chuyển đến Trí Học.

Nàng có thể vào được Trí Học, nhất định là dựa vào quan hệ nào đó.

Người nam nhân này xuất hiện gần đúng chỗ ngựa, hần nhất định chính là kim chủ sau lưng Nguyễn Manh Manh!

Lời nói của Cổ Huyền lập tức khiến cho đồng học chung quanh tò mò.

Trong trường học đã từng lan ra tin đồn Nguyễn Manh Manh bị Hoàng lão bán bao dưỡng.

Người nam nhân trước mắt này, tuy rằng vừa nhìn thấy liền không có khả năng là Hoàng lão bán chân què mắt rở trong lời đồn.

Nhưng bất luận như thế nào, một nữ sinh cao trung, cùng "kim chủ" nhắc lên quan hệ, tóm lại là không tốt.

"Buồn cười, Nguyễn Kiều Kiều là con riêng ở Nguyễn gia, cô ta có tư cách đến Trí Học đọc sách, mà tôi lại là nhị tiểu thư chân chính của Nguyễn gia, vì cái gì không có tư cách?"

Đôi mắt trong veo của Nguyễn Manh Manh lưu chuyển, cười khẽ quay đầu lại, ôm lấy cánh tay Lệ Quân Ngự.

"Còn có, bao dưỡng là cái quý gì? Tôi cùng anh yêu nhà tôi thân mật, sao có thể là loại quan hệ này."

Nói xong, hất lên cằm nhỏ tinh xảo hướng khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt của nam nhân ngọt ngào cười.

"Anh yêu, anh nói có phải hay không?"

Đôi mắt long lanh như lưu ly lộ sáng.

Cằm nhỏ tinh tế là lướt ngang một cách cao ngạo, giống như bảo bối được nuông chiều đến kiêu căng.

Lời nói Nguyễn Manh Manh chứa rõ ràng khoe khoang cùng thách thức.

Mà Lệ Quân Ngự từ trước đến nay luôn chán ghét bị người khác dùng ngữ khí khoe khoang cùng thách thức.

Nhưng rũ mắt, nhìn mắt hạnh lấp lánh cất giấu bất an cùng khẩn cầu, hần muốn vạch trần lời nói của nàng lại như thế nào đều nói không nên lời.

Nam nhân nhún mị lại, dưới đáy lòng yên lặng thờ dài.

Hừ, chỉ một lần này, trở về liền phải quân giáo lại nàng.

Trước mặt người ngoài, muốn cho cô gái nhỏ một chút mặt mũi.

Bàn tay lạnh lẽo từ trên vai ngọc Manh Manh di chuyển xuống vòng eo thon thả của nàng, rồi ôm lấy.

Thân thể mềm mại không xương của Manh Manh đã bị Lệ Quân Ngự nhẹ nhàng ôm vào trong lồng ngực.

Không chút nào kiêng kỵ thân mật.

Đặt cằm lên mái tóc thơm mát của nàng dụi vài cái, nam nhân mới phun ra mấy chữ:

"Ừ, em nói cái gì chính là cái đó."

Ấm diệu như cũ lạnh lẽo đậm nhạt nhưng lời nói mang theo nồng đậm sủng nịch.

"Không có khả năng, người cô thích rõ ràng là tôi!" Cổ Huyền sắc mặt khẽ biến, đáy mắt hiện lên rồi rầm

Hần không thích Nguyễn Manh Manh, nhưng sớm đã thành thói quen được Nguyễn Manh Manh theo đuôi.

Vô pháp đoán trước!

Không thể chấp nhận, tiểu nha đầu vẫn luôn theo sau lưng mình cư nhiên sẽ đi tình biệt ly.

Cổ Huyền tình nguyện bị Nguyễn Manh Manh trả thù.

Cũng không thể chấp nhận sự thật nàng không yêu mình!

"Manh Manh..... tôi không tin....." Cổ Huyền bất giác buông Nguyễn Kiều Kiều ra, muốn đi lên bắt lấy Nguyễn Manh Manh.

Ai ngờ, vừa mới đi tới phía trước một bước, đã bị ánh mắt băng hàn lạnh lẽo chặn trở về.

Nam nhân kia..... cướp đi Nguyễn Manh Manh.....

Hần chỉ là ngược mắt liếc nhìn Cổ Huyền một cái.

Khiến cho Cổ Huyền - người vừa mới bước vào vườn trường đại học, khắc sâu cảm nhận được, cái gì gọi là lạnh băng sợ hãi, hàn lâm đến xương.

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Sủng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Tim đập rộn ràng là người cô thương yêu

Được gọi là "bạo chúa" trong giới kinh doanh, anh chỉ dùng một cái ánh mắt, liền làm cho Cổ Huyền mới bước vào xã hội, vội thu móng vuốt đang đưa về phía Nguyễn Manh Manh về.

"Anh Huyền, em thấy chóng mặt..." Nguyễn Kiều Kiều cũng không phải ngồi không, nhìn thấy nội tâm Cổ Huyền dao động, lập tức nũng nịu gọi anh ta lại.

Lúc này Cổ Huyền mới hoàn hồn, quay đầu đỡ lấy Nguyễn Kiều Kiều.

Nguyễn Kiều Kiều liền thuận thế ngã vào trong lòng ngực của anh, vờ như Cố Huyền vừa rời đi, liền đứng không được.

"Đứng là làm trò..." Nguyễn Mạnh Mạnh thấp giọng trào phúng, còn muốn tiến lên tiếp tục tranh cãi, bỗng một bàn tay lớn mát lạnh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

"Em cũng đừng chấp nhất nữa." Tiếng nói thấp lạnh từ tính của người đàn ông ở phía sau tai vang lên, "Không còn sớm nữa, em vào đi."

Anh là tôi đây để đưa cô đi thi.

Không phải làm chỗ dựa cho con bé này đi cãi nhau.

Ánh mắt sáng lấp lánh của Nguyễn Mạnh Mạnh, suy nghĩ một chút, thu lại bước chân vừa định tiến tới.

"Biết rồi... Em bây giờ đi vào đây."

Ở bề ngoài gât đầu đồng ý, trong lòng cô nghĩ dù sao có Lê Quân Ngự ở đây cô cãi nhau dù có tức giận thế nào cũng không thể ra tay đánh người, không bằng để lần sau vậy.

"Ngoan." Như dỗ dành mèo con, anh xoa nhẹ hai cái trên đầu cô, "Em đã cố gắng rất nhiều rồi, cố gắng thi cho tốt."

Chạy về đây chỉ vì để nói câu này.

Lăng Bắc nói với anh, mèo con ở nhà rất nỗ lực học tập, gia sư các môn cũng khen cô tiến bộ rất nhiều.

Nghĩ đến một tuần này, cô ngày đêm cố gắng ôn luyện kiến thức, Lê Quân Ngự thân là anh cả, tất nhiên phải động viên tinh thần cho cô trước khi bước vào phòng thi.

Anh nhẫn nại như vậy cũng chỉ với cô, còn mấy đứa em trai tới bây giờ vẫn chưa từng được hưởng qua.

Tay phải của anh còn choàng lên eo, tay trái thì lại xoa lên mái tóc mềm mại của cô.

Khoảng cách của hai người trở nên rất gần.

Bị Lê Quân Ngự ôm vào trong ngực, Nguyễn Mạnh Mạnh mỗi lần hô hấp, đều sẽ ngửi thấy mùi hương phát ra từ cơ thể người đàn ông trước mặt, đặc biệt là hơi thở đầy nam tính của anh.

Nguyễn Mạnh Mạnh cảm thấy đầu có chút mơ màng, tiếng tim đập "thình thịch" tần suất ngày càng tăng.

Từ trước đến giờ cô đối với sắc đẹp không có năng lực chống cự.

Hướng chỉ, trước mắt cô đây lại là khuôn mặt có thể nói là đẹp nhất thành phố này.

Tim đập càng lúc càng nhanh.

Nhanh đến mức cô cảm giác như nó sắp nhảy lên cổ họng của mình.

"Ừm... Em, em biết rồi..." Bối rối lấy bàn tay anh từ trên đầu xuống, chỉnh lại tóc của mình.

Cô hạ mắt, hiếm khi rụt rè, "Em, cái kia... Em đi vào đây. Anh yên tâm đi, em sẽ cố gắng thi tốt!"

Nói xong, cô gái liền đeo cặp sách hướng cửa trường chạy vào.

Đồng phục nữ sinh là váy ngắn trần ngực thanh xuân, tươi trẻ, ở giữa không trung phát phơ nhẹ như những gợn sóng trong gió.

Sóng mắt Lê Quân Ngự bình tĩnh.

Chỉ là, nhìn bóng lưng Nguyễn Mạnh Mạnh đang dần xa, một ý nghĩ bỗng nhiên từ trong đầu lóe lên.

Váy đồng phục nữ sinh ở Tri Học, có cần ngắn quá như thế không?

*

Một bên khác, Nguyễn Mạnh Mạnh chạy vào phòng học, ngồi vào chỗ ngồi, từng ngum từng ngum thờ dốc.

Tiểu rồi... Vừa này cô làm sao vậy...?

Tại sao tim đập nhanh như vậy, hơn nữa mặt còn rất nóng, có loại ảo giác không dám nhìn thẳng Lê Quân Ngự.

Cô sẽ không phải là bị bệnh đi!

Trong đời, cô chưa bao giờ có cảm giác như vậy.

Dù cho trong quá khứ đối mặt với Cố Huyền, đối mặt với các anh đẹp trai lúc nhỏ, cũng chưa từng "tâm hoảng ý loạn" như vậy.

Nguyễn Mạnh Mạnh ngồi lên ghế, chôn đầu ở hai tay, thật lâu không cách nào bình tĩnh.

Một lát sau, cô rút cuộc tìm được mấu chốt.

Đúng rồi!

Nhất định là bởi vì chột dạ.

Đột nhiên Lê Quân Ngự xuất hiện đưa cô vào phòng thi, còn chấp nhận làm chỗ dựa cho cô, động viên cô trước khi thi.

Nhưng cô, lại không có cách nào như ước nguyện của anh, đạt được thành tích như anh mong muốn.

Đúng, nhất định là như vậy.

Cô chỉ là đang hồ thẹn, cảm thấy không mặt mũi nào đối mặt, mới bởi vì chột dạ mà mặt đỏ tím đập.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Nguyễn Mạnh Mạnh rốt cuộc thờ phảo nhẹ nhõm.

Chính vào lúc này, tiếng xôn xao ngoài cửa truyền vào.

Cô nhấc mắt nhìn lại, vừa vận nhìn thấy Nguyễn Kiều Kiều thân thể yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, được mấy bạn học tốt bụng dìu vào phòng học.

Nguyễn Kiều Kiều...

Cô ta cũng tham gia cuộc thi lần này?

*

Phía ngoài cửa trường, tiền cô xong Lê Quân Ngự ngồi vào xe, đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

"Đại thiếu gia, số liệu trung tâm đã sớm được gửi đi... Mới vừa này, đã tìm ra được danh tính của "Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ"..."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ, hả?

Thì xong, từ trên xe bước xuống, Nguyễn Manh Manh cảm giác mình đã rơi mất nửa cái mạng.

Bởi vì nghe Lệ Quân Ngự cổ vũ, cô liền dốc hết sức mình làm bài thi.

Nhưng... Vẫn không được.

Mỗi lần đều là như vậy, cái bệnh cũ kia luôn tái phát mỗi khi cô vào phòng thi.

Bây giờ cô chỉ muốn trở về phòng ngủ, ai kêu cũng làm lơ.

"Chú Triệu, con không ăn cơm tối, con mệt một chút nên về phòng ngủ một chút." Nguyễn Manh Manh thông báo với quản gia đang đứng chào cô ở trước cửa xong, liền đeo cặp sách lên lầu.

Chú Triệu muốn nói lại thôi, muốn gọi cô lại.

Nhưng nhớ tới dặn dò của Đại thiếu gia, lại không thốt nên lời.

"Manh Manh tiểu thư, không phải chú Triệu không muốn giúp con." Bác quản gia nghĩ.

Thật sự là đại thiếu gia nổi nóng lên, dù là ông chủ cũng không dám lấy cứng đối cứng đâu.

Haiz, chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện cho Manh tiểu thư thôi.

*

Nguyễn Manh Manh như bình thường đẩy cửa tiến vào phòng.

Ngày hôm nay là ngày thi nên Lệ Quân Ngự rũ lòng từ bi mà không xếp lịch học gia sư cho cô.

May là như vậy, ngày hôm nay cô đã dùng hết khả năng của mình rồi, thực sự quá mệt mỏi.

Mơ mơ màng màng bỏ túi sách xuống, cởi áo khoác đồng phục học sinh.

Ngón tay thon dài nắm lấy cúc áo bắt đầu gỡ từng cái.

Một cúc rồi lại một cúc đi xuống, áo sơ mi trắng liền triệt để mở rộng, lộ ra áo ngực hồng nhạt đáng yêu bên trong.

Vừa cởi vừa đi về hướng giường lớn, hai cái tay nhỏ bé vừa cởi xong cúc áo, đang chuẩn bị kéo chiếc váy màu xanh xuống.

"Nguyễn Manh Manh, em thử cởi thêm một thứ nữa xem!"

Một giọng nói trầm thấp nghiêm nghị, đột nhiên vang lên.

Ngữ điệu lạnh nhạt cất giấu một loại cảm giác không hiểu nổi.

Người đàn ông từ sớm đã ngồi ở bàn học, không hề có dự báo trước nhìn thấy hình ảnh thiếu nữ cởi đồ.

Tầm mắt nặng nề, lạnh lùng, đặt vào chiếc eo nhỏ như ẩn như hiện trong chiếc áo sơ mi đã cởi gần nửa.

Theo động tác dừng lại của Nguyễn Manh Manh, tròng mắt âm trầm của người đàn ông không khỏi sâu sắc thêm.

Bởi vì lúc này, từ góc độ anh nhìn, vừa vặn có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu hồng nhỏ ôm lấy chỗ tư mật của cô gái.

Bụng dưới bỗng bùng lên ngọn lửa, nháy mắt đốt cháy lý trí của anh.

Mắt phượng Lệ Quân Ngự hip lại, cố gắng kìm chế xúc động của mình.

Mà Nguyễn Manh Manh vẫn còn trì hoãn đứng yên, một lúc sau, mới rốt cục phát hiện đáng người che bị che khuất trong bóng tối.

"Anh, anh... A!!!!" Cô chậm nửa nhịp kêu lên sợ hãi, nhanh chóng nhảy lên giường, kéo chăn che khuất cơ thể mình.

"Lệ Quân Ngự, anh là tên biến thái! Ai cho anh quyền tự tiện bước vào phòng của em! Anh, anh đi ra ngoài cho em... Đi ra ngoài!"

Nguyễn Manh Manh bị kích thích thật lớn.

Cởi quần áo cởi đến một nửa, trong phòng đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, dù là ai cũng không bình tĩnh được.

Nhưng cô càng quát, sắc mặt Lệ Quân Ngự liền càng ngày càng khó coi.

Người đàn ông ngồi ở đằng kia, trên mặt âm trầm khó lường, giống như có thể chảy ra nước.

Cô hét đến khô cổ họng, Nguyễn Manh Manh phát giác tình hình không đúng.

Đến cuối cùng, giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp ngừng lại.

"Anh... Anh ở trong phòng em làm gì?" Cô trốn trong chăn, chỉ lộ ra đôi mắt hạnh có một tầng nước mòng long lanh, đáng vẻ đáng thương, rất giống cô vợ nhỏ vừa bị bắt nạt.

Nếu như là thường ngày, Lệ Quân Ngự sẽ buông tha cho cô bé này.

Nhưng ngày hôm nay...

Nguyễn Manh Manh cảm giác được khí áp trên thân người đàn ông đột nhiên hạ thấp.

Sau đó ngay lập tức, cô nhìn thấy Lệ Quân Ngự đứng dậy, chân dài bước từng bước hướng cô đi tới.

Bóng dáng cao khoảng 1m9 càng thể hiện khi chất áp đảo người của mình.

Người đàn ông nhích môi, biểu hiện lạnh lùng lạnh nhạt, tầm mắt âm trầm chăm chú nhìn mặt cô.

Bị ánh mắt như thể nhìn chằm chằm, Nguyễn Manh Manh từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất, vậy mà lại có cảm giác căng thẳng tội độ.

"Anh... Anh muốn làm gì... Anh, anh đừng tới đây..." Theo bản năng lui về phía sau, một mực thối lui về phía đầu giường, cô nắm chặt lấy chân.

Trời mới biết hành động bây giờ của cô, như cô gái bị lưu manh đùa giỡn vậy.

Nếu như lại thốt lên hai câu 'Anh đừng tới đây, tới nữa em sẽ hét lên', vậy thì lại càng giống.

Chi tiếc, sự chống cự của cô lại bị anh làm như không thấy.

Lệ Quân Ngự chân dài, vài bước chân đã đi tới bên giường.

Cúi người xuống, hai cánh tay dài cường tráng chống hai bên đầu của cô.

Rầm, rầm hai tiếng, vừa vặn đầu cô áp sát lên đầu giường.

Đôi mắt anh trầm xuống, sắc bén như chim ưng, quan sát thật kỹ con mèo con dưới thân anh.

Làn môi mỏng cong lên, lạnh lùng phun ra vài chữ: "Sao hà Cô chủ đáng yêu nhất thống thiên hạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Vậy mà là loại trùng phạt này

"Sao, cái gì mà cô chủ cái gì là thiên hạ? Lệ Quân Ngự, anh... Anh không nên tùy tiện đặt biệt hiệu cho em." Nguyễn Manh Manh nhìn sang bên khác, không dám nhìn thẳng gương mặt đẹp trai kia.

đôi này của cô, chưa bao giờ chặt vật như vậy.

Tất cả hô hấp đều là hơi thở quen thuộc lại xa lạ của người đàn ông.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Lệ Quân Ngự cup mắt, tầm mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt đỏ ửng của thiếu nữ.

Nhìn thấy hai bên má cô đỏ ửng lan đến bên tai, cổ, xương quai xanh thậm chí là áo sơ mi trắng hơi mờ rộng, lộ ra...

Ánh mắt anh càng trở nên âm trầm hơn.

Ánh mắt lạnh lùng sâu không thấy đáy hơi neo lại, nắm khớp xương ngón tay nắm chặt chiếc cầm khéo léo tinh xảo của thiếu nữ, không hề thương tiếc ép cô ngược mặt lên.

"Nguyễn Manh Manh, nghe..." Lệ Quân Ngự chăm chú nhìn cô, tiếng nói nghiêm túc lạnh lẽo, mang theo nồng đậm uy hiếp.

"Anh đã cảnh cáo em, ngoan ngoãn nghe lời không nên gây phiền toái, anh sẽ thương yêu em như em gái. Có điều, rất đáng tiếc, hành vi của em đánh vỡ quan hệ hợp tác tốt đẹp giữa chúng ta. Nếu kết quả thi sắp tới không đạt tiêu chuẩn, anh liền dùng biện pháp trừng phạt em."

"Anh, anh tha em ra... Em không biết anh đang nói cái gì!" Nguyễn Manh Manh chán ghét cảm giác bị người uy hiếp, Lệ Quân Ngự nắm chặt cầm của cô, hành động uy hiếp làm cho cô cực kỳ phản cảm.

Nếu như là người ngoài, cô đã sớm tức giận, bẻ gãy cánh tay đối phương.

Nhưng bây giờ, cô không biết Lệ Quân Ngự chính xác đã tra được cái gì.

Chỉ là lớp vỏ bên ngoài không đáng kể, hay là càng sâu hơn.

Nhưng trước khi anh chưa ngã bài, cô quyết định tiếp tục giả ngu.

"Không biết anh đang nói cái gì?" Người đàn ông hít một hơi, con ngươi lạnh như băng không có tình cảm, không hề che giấu sự nguy hiểm.

Cảm giác được nguy hiểm đang gần kề, Nguyễn Manh Manh liền muốn chạy trốn.

Nhưng trước khi cô tiến hành kế hoạch, trời đất bỗng nhiên quay cuồng.

Bàn tay người đàn ông rắn chắc giữ chặt lấy eo cô, thuận thế đưa cô xoay lại đây.

Sau đó ngay lập tức, cô cả người liền nằm nhòai trên đùi Lệ Quân Ngự.

"Bốp —— "

Cực kỳ lạnh lạnh truyền lên từ cái PP đang nhỏ lên của cô.

Cái tên bạo lực này, tên đàn ông đáng ghét này lại dám đánh nàng?

Như đập đồ đùa nhỏ, không có tôn nghiêm đánh,mông.cô!

"Anh, anh, anh... Lệ Quân Ngự, anh dám đánh em!!!"

Nguyễn Manh Manh điên rồi, thật sự điên rồi, hất cằm lên hét vào mặt anh, lại như mèo rừng nhỏ lộ ra móng vuốt nhọn của mình.

"Anh nếu như còn dám đánh một lần nữa, em..."

Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy người đàn ông lại nhấc tay lên.

Bàn tay lần thứ hai hạ xuống, vỗ vào lớp thịt dày của cô!

Cái đánh này chính là trừng phạt, không có bất kỳ ý vị ái muội nào.

Dù là Nguyễn Manh Manh từ trước đến giờ không biết đau là gì, lúc này đều sắp chảy nước mắt rồi.

Cũng không đến nỗi đau đến muốn khóc, chủ yếu là quá si nhục, quá mất mặt...

Lệ Quân Ngự, tôi đây ngày hôm nay không để yên cho anh!

Nguyễn Manh Manh cũng tức đến mù quáng, trở tay liền muốn tránh thoát móng vuốt của anh, bốp nát cổ tay người đàn ông chết tiệt này.

Nhưng từ trước đến giờ cô có lực đạo không hề nhỏ, bị Lệ Quân Ngự một tay kéo hai tay cô ra sau, không cách nào tránh thoát được.

Cô làm sao biết, cô chỉ là sức lực lớn, nhưng cũng không được huấn luyện đẳng hoàng.

Không giống Lệ Quân Ngự, mỗi kỳ nghỉ mùa đông và mùa hè trước khi mẹ anh qua đời, anh phải học nhiều kỹ năng chiến đấu khác nhau tại căn cứ huấn luyện của gia đình Redington.

Đối với anh mà nói, một tay không chế Nguyễn Manh Manh, chỉ là chuyện nhỏ.

Người đàn ông giữ chặt mèo con đang giãy dụa, không cho cô bất kỳ cơ hội chạy trốn.

Bàn tay to không chút lưu tình đánh vào mông cô, một bên đánh một bên dạy dỗ: "Đám giờ nắm đấm này! Uy hiếp giáo viên này!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Xã Ngọt Ngào Đáng Yêu: Lệ Thiếu Súng Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.